Jocul…
de Alex G. Andrei
CAPITOLUL 1.
Jocul
„Nu cauta să cercetezi căci s-ar putea să înţelegi”.
*

Semăna cu o tablă de joc, dar nu era una obişnuită. Era un joc, dar unul nou şi total diferit de orice joc cunoscut. Totuşi, după ce-l priveai o vreme şi te plictiseai repede deoarece nu înţelegeai nimic oricât ai fi încercat, în momentul final de dezamăgire înţelegerea te izbea ca un duş rece pe care îl acceptai însă cu bucurie odată dezlegată enigma: nu există niciun mister, era acelaşi joc vechi de când lumea: „jocul vieţii şi al morţii”. Jocul supravieţuitorilor.

Protagoniştii sunt cam neobişnuiţi: doi copii. O fetiţă blondă şi un băieţel brunet. Tabla are o formă ciudată, semănând cu litera opt culcată, marita şi mult alungită. E împodobită cu o stea imensă în intersecţia buclelor şi cu câte o sferă mică în centrul lor. Bucla situată în faţa băiatului şi sfera fetiţei sunt negre, celelalte două albe iar steaua de un auriu scântaietor. Diferite linii şi puncte de culoare gri erau poziţionate pe cele două bucle. Privindu-i pe cei doi jucându-se în linişte, erai tentat să participi şi tu, dar observându-le atent mişcările, constatai că eşti absolut depăşit în înţelegere, fapt de natură a-ţi inspira teamă. Cele două sfere, îşi schimbau locurile la intervale neregulate, poposind uneori în steaua centrală, alteori fiind amândouă în aceeaşi buclă. Sau se încadrau pe traiectorii ciudate pe buclele tablei. Deşi stranie, după un timp, regula jocului devenea clară şi anume învingătorul era declarat cel care pierdea.

* * *

— Suntem mândri să vă prezentăm ultima noastră descoperire! Este vorba de un circuit neuronic care va revoluţiona piaţa calculatoarelor. Reţelele ganglionare asemănătoare cu cele ale noastre şi-au găsit în sfârşit, astăzi, justificarea denumirii de „cale de acces şi circulaţie”. Viteza de lucru a acestui circuit o depăşeşte teoretic pe cea a luminii de mii de ori. Capacitatea de stocare şi procesare a informaţiei este virtual nelimitată.

— Scuzaţi-mă domnule profesor! Toate sunt bune şi frumoase! Am impresia că există totuşi un „DAR”.

Stând într-un fotoliu din vastă sala de conferinţe şi ascultand

declaraţia profesorului Reinhard dar mai ales intervenţia acelui ziarist necunoscut, Dan realiză brusc de ce refuzase sistematic un loc în prezidiu: tocmai datorită acestor intervenţii.

Îl deranjau evident astfel de interpelări şi avea posibilitatea, dacă se enerva, să părăsească sala discret, în orice moment. Era conştient că nu s-ar stăpâni şi ar reacţiona violent şi aiurea. „Poate că de aceea în fruntea noastră se afla Doctorul Reinhart". Numirea acestuia în funcţia de maestru de onoare a ghildei Inginerilor era pe deplin justificată. Nimeni nu se îndoia de meritele sale ştiinţifice şi abia acum Dan începea să întrevadă şi altele: oratoria şi puterea de convingere.

„Meschini şi înguşti pot fi oamenii. Nu-şi dau seama ce am realizat aici. Suntem pe cale să creăm o nouă rasă. O muncă acerbă, continuă şi plină de sacrificii, întinsă pe o perioadă de peste două sute de ani, cu participarea a mii de specialişti din ghilda şi mai ales (dar din păcate) cu sprijin material imens din partea investitorilor, am reuşit în sfârşit să ne împlinim visul. Iar ei sunt interesaţi numai de profit".

Ca şi cum l-ar fi auzit, respectivul ziarist îşi urma ideea, nelăsându-l pe Reinhard să continue.

— Domnule profesor, ştim cu toţii cât a costat aceasta invenţie: zeci de ani de studiu, enorm efort intelectual şi mai ales bani. Mulţi bani. Şi acum dumneavoastră veniţi să ne spuneţi că acest circuit va revoluţiona piaţa calculatoarelor? Am impresia că această piaţă va sări în aer! Cred că va fi cam scump pentru buzunarul nostru să ne mai permitem un calculator!

— Aşa cum a avut amabilitatea să sublinieze domnul Storm dacă nu mă înşel, resursele implicate în acest proiect sunt într-adevăr gigantice şi nu cred că primează între acestea cele financiare. Oricum ghilda inginerilor îi promite domnului Storm, că dacă nu-şi permite, îi vom oferi noi un calculator gratuit cu noul circuit încorporat, pentru a nu-şi pierde slujba. Nu pot să-mi închipui micul dejun fără a citi în fiecare dimineaţă un articol scris de domnia sa. Viaţa n-ar mai avea haz.

„Râsete puternice şi aplauze".

— Ceea ce încercam eu să arăt aici este faptul că toată această muncă s-a bazat pe o idee şi nu s-a dorit să se inventeze neapărat acest circuit.

— Mă scuzaţi că intervin din nou, domnule profesor.

— Dreptul la replica este incontestabil numai că eu, aici, nu dialoghez cu dumneavoastră ci doresc să fac un comunicat de presa din partea ghildei inginerilor, asta dacă îmi daţi voie domnule Storm.

— Chiar vă rog, numai că toţi cei prezenţi au început să-şi pună un semn de întrebare referitor la acel „dar" pe care cu abilitate îl evitaţi.

— S-ar părea că sunteţi bine informat. Sunteţi cumva membru al ghildei inginerilor?

Odată în plus, Dan îşi dădu seama de misiunea dificilă a profesorului sau de imposibilitatea lui de a-i ţine locul la prezidiu. Se vedea nevoit să dea dreptate individului, privit ca un exponent al rasei umane, care se întrebă pe drept cuvânt „Ce este şi cu ce se mănâncă acest circuit? Ce aveţi de gând cu el?"

Dar cum să explici unui novice ca acest mic pas făcut cu eforturi considerabile propulsase omenirea în pragul unei cunoaşteri care întârzia să-şi facă simţită prezenţa. „Suntem atât de aproape şi totuşi atât de departe".

— Nu există niciun „dar" stimate domn! Circuitul este un fapt concret, palpabil şi îl vedeţi în mâna mea, deşi mă îndoiesc că l-aţi deosebi de altceva sau i-aţi înţelege funcţionarea. Trebuie să mă credeţi pe cuvânt. Problema care a apărut este de o altă natură şi anume: nu ştim încă cum să sintetizăm pe cale artificială aceste circuite în varianta organică şi mai ales nu reuşim să definitivăm implantul mecanic.

„Rumoare şi gălăgie în toată sala".

— ...dar vă rog să mă credeţi că aspectul se poate rezolva.

— Vă rog să mă scuzaţi pentru întrerupere, mă numesc John Şarc şi reprezint ziarul Daily News. Am o mică nelămurire? Ce ţineţi în mână?

— O versiune mecanică, identică funcţional cu cea organică şi care reprezintă deja o versiune îmbunătăţită a circuitului original, varianta propusă de ordinatorul central al ghildei acum o sută de ani, ordinator care era dotat cu acel circuit în momentul creării celui de faţă.

— Când aţi inventat de fapt acest circuit?

— Acum mai bine de douăzeci de ani.

— Şi de ce ne spuneţi abia acum? Sau mai bine zis, ce v-a

determinat să ţineţi această conferinţă de presă?

— Faptul că am ajuns deocamdată într-un impas, pe care vi l-am explicat şi mai ales că dorim să vă comunicăm că ghilda inginerilor intenţionează să-şi doteze calculatorul cu acest circuit îmbunătăţit.

— O clipă domnule profesor!

— Vă ascult domnule Storm.

— Mă tem că nu mai înţeleg nimic! Dacă acest circuit este identic cu cel de natură organică, de ce vreţi neapărat să îl mai creaţi? Doar îl aveţi pe acesta!

— Adevăratul nostru scop nu a fost să inventăm un alt cip ci să creăm viaţa, o inteligenţă artificială, care să fie de natură semiorganica şi mai ales care datorită acestei înrudiri cu rasa umană, să ne înţeleagă şi să ne ajute.

— Vreţi, cu alte cuvinte, să vă înzestraţi ordinatorul central cu o conştiinţă?

— Da! Şi cred că nu este nimic mai nobil decât acest gest al creaţiei.

— Staţi puţin domnule profesor, ghilda investitorilor cunoştea această idee de la bun început? Şi dacă da, a fost de acord? Nu vă temeţi de ceea ce aţi putea crea? De fapt cu ce drept poate face acest lucru ghilda inginerilor?

— Mi-e teamă că aţi şi răspuns la ultima întrebare! Cu dreptul singurei capabile de aşa ceva. Şi nu trebuie să vă fie teamă, procesul este sub control direct şi total. Nimic rău nu s-ar putea întâmpla, aşa cum încercaţi dumneavoastră să sugeraţi.

— Nu vreau să sugerez nimic, ci vă spun deschis ce gândesc eu şi bănuiesc mulţi cei de faţă. Argumentele dumneavoastră nu prea stau în picioare şi mă mir că ni le prezentaţi. Ce-aţi face oare, să presupunem, dacă ghilda ziariştilor ar hotărî cu acelaşi drept să vă suspende ziarul de dimineaţă? Faceţi indigestie?

— Nu cred că este acelaşi lucru.

— Ba este, şi credeţi-ne că nouă ni se face deja rău!

„Murmure de aprobare generală”.

— Vă rog să vă calmaţi, nu trebuie să dramatizăm situaţia!

— Am impresia că nu noi o dramatizam şi mă tem că mai am o nelămurire: de ce ne-aţi mai anunţat, dacă tot intenţionaţi să faceţi acest lucru? Nu vă era teamă că vi s-ar retrage sprijinul şi proiectul s-ar anula? Nu cumva ne mai rezervaţi o surpriză? Şi vă rog să ne

răspundeţi la prima întrebare referitoare la ghildă investitorilor, de ce evitaţi să ne daţi un răspuns?

— Nu! Nu cred că proiectul s-ar anula, deoarece avem şi nişte rezultate! Toată interfaţa de gestionare a comunicaţiilor ghildei, inclusiv cele de faţă, sunt sub controlul ordinatorului central care este deja dotat cu acest circuit. În ceea ce priveşte ultima întrebare, tot ce pot să vă spun este că nu noi suntem cei indicaţi să vă răspundă! De ce nu întrebaţi ghilda investitorilor?

„Linişte deplină în sală".

În timp ce se ridică de pe fotoliu şi se îndrepta spre ieşire, Dan îşi spuse: „Cred că am reuşit, totuşi, să o scoatem cumva la capăt!"

Cam la fel gândea şi bătrânul profesor Reinhard, dar privind stupoarea şi chiar teamă de pe feţele oamenilor, nu era convins deloc de aceasta. „Trebuie neapărat să accelerăm procesul, până nu este prea târziu".

CAPITOLUL 2.

Visul

Dorinţa şi speranţa tind mereu în concepţia oamenilor spre o relaţie de egalitate absolută. Este o greşeală căci, deşi poate majoritatea ştiu ce trebuie făcut (şi îşi doresc acest lucru), prea puţini ştiu şi pot să-l şi aplice în practică. Din păcate ei sunt stopaţi din diferite motive (şi totul rămâne la stadiul de vis). Dorinţele sunt manifestări obiective ale prezentului, uneori cu adânci urme de nostalgie puternic ancorate în trecut. Pentru oamenii energici dorinţele se concretizează în planuri de acţiune (chiar fără o viziune de final clară) al căror unic scop este modelarea prezentului conform unor planuri proprii. Totul trebuie să se desfăşoare după legi foarte precise şi care trebuie respectate întocmai. Existenţa acestora este considerată o condiţie obligatorie pentru menţinerea ordinii şi mai ales pentru a permite atingerea obiectivelor. Pentru cealaltă categorie de oameni, dorinţa rămâne la nivel de observaţie şi inactivitate, căci pentru ei acţiunea se desfăşoară undeva în trecut. Ei ar vrea (îşi doresc) să dărâme prezentul pentru a reinstaura liniştitorul trecut, care după părerea lor este mult mai bun. În acest scop, uneori purced şi la acţiune, dar se ghidează după reguli. În realitate, şi unii şi alţii nu ştiu să facă deosebirea dintre legi şi reguli. De aceea, de cele mai multe ori eşuează şi dorinţele lor nu se împlinesc rămânând doar sub formă de vise. Regulile se bazează pe experienţa deci pe trecut şi nu pot fi

aplicate în prezent fără a suferi revizuiri, drastice uneori, pentru a ajunge legi. Problema care apare este ca regulă îşi schimbă denumirea şi devine lege, dar nu-şi modifică şi substanţă. Este inflexibilă şi prin urmare virtual neaplicabila. Soluţia imediată este apariţia mai multor legi, care să compenseze, dar de fapt ele nu fac decât să îngrădească libertatea atât de acţiune cât şi pe cea individuală. De aici nostalgia după un trecut mai simplu, cu legi mai puţine. Respectarea legii cu stricteţe culminează adesea sub forma autocraţiilor (generate de exemplu de birocraţia unei democraţii), printr-un regim de teroare care uneori capătă forme şi viziuni curioase şi de-a dreptul penibile prin ilaritatea stârnită de cauzele ce au stat la bază. În aceste condiţii apare frecvent speranţă, care se concretizează prin vise conştiente şi reacţiuni la nivel instinctiv.

Pericolul cel mai mare pe care îl prezintă umanitatea în genele sale (ca o tendinţă general valabilă de autodistrugere) consta în faptul că visul ei este să producă indivizi caracterizaţi de expresia: oameni de acţiune, care să aibă dorinţe şi să fie capabili să le ducă la îndeplinire. Cu alte cuvinte, la fiecare generaţie, omenirea să nască un geniu, un inventator sau un inovator. Până aici totul e bine, frumos şi mai ales nobil, numai că nu poţi avea un lucru fără a risca să capeţi şi contrariul său. Din greşeală pot apare şi accidente: genii rele sau nebune, creaţii malefice care să se întoarcă asupra creatorului.

Dorinţa acestora este de a reprima toate visele oamenilor, inclusiv şi mai ales cele la nivel instinctiv. Concretizarea acestei dorinţe prezintă în general două etape cronologice caracteristice: prima este comică şi constă în încercarea de a determina umanitatea să ducă o viaţă ca un somn fără vise; a doua este tragică şi mult mai drastică: extincţia rasei umane. Mama reprezintă cu adevărat o reuşită aplicare practică a zicalei: „Somnul raţiunii naşte monştri”.

*

Ştia că visează, sau cel puţin aşa credea. Spera, totuşi, să nu se mai trezească, gând straniu dacă era un vis, mai rău era faptul că trăia un sentiment constant şi îngrijorător de nesiguranţă, că nu era de fapt niciun vis, ci pur şi simplu realitatea dar una total necunoscută pentru ea. Oricum era bucuroasă că i se întâmplase ei şi nu lui Cip sau celorlalţi. Faptul nu o miră prea tare şi aşa era considerată ciudată grupului. Ajunsese de mult timp la concluzia că nimeni nu o va înţelege şi mai nou că nici ea pe ceilalţi deplin. Ceea ce-i unea era ţelul şi asta

era cel mai important pentru ea. Spera ca şi pentru colegii ei. „Sunt ce sunt şi n-am ce face”. Era conştientă că fusese primită în grup după multe dezbateri, la care nu luase parte bineînţeles, dar le intuise, şi că mult timp după aceea, chiar şi acum era privită cu destulă reticenţă. „Spiritul de aventură şi curiozitatea sunt periculoase pentru siguranţa individului. Tu le ai din plin şi prin asta eşti un factor permanent şi stresant de risc în descoperirea şi distrugerea noastră!”

Îşi amintea mereu cuvintele lui Dom, liderul de grup, şi ajunsese chiar să creadă în ele. Părerea ei era totuşi, că fără aceste calităţi nu puteai avea însăşi calitatea de a fi uman, întreg. I se părea uneori că tovarăşii săi din grup nici nu sunt de fapt oameni, ci pur şi simplu roboţi. „Ce i-ar place Ei să ştie acest lucru! Dar eu nu sunt marionetă şi simt! Nu vom fi învinşi niciodată, poate înfrânţi, dar niciodată nu ne vom da bătuţi! Niciodată!”

Se gândea la toate acestea, în timp ce mergea prin pădure, fiind totodată atentă la peisaj. I se întâmplase de multe ori să fie capabilă să facă două activităţi mentale în acelaşi timp. Să stea de vorbă cu o persoană şi să îşi continue monologul interior. Pur şi simplu era în stare de asta şi nu încercase niciodată să facă cunoscut faptul. Ştia că n-are niciun rost şi că ar agrava şi mai mult situaţia.

„Ciudat, n-am mai văzut niciodată atât de mulţi copaci laolaltă! Asta da pădure! Unde mă aflu?”

Îi venea să zâmbească gândului referitor la ce numeau ei acasă o pădure. Un pâlc de doi – trei copăcei, o mulţime de alei de plast-otel şi bineînţeles nelipsita şi veşnic urâtă iarba sintetică. Nu reuşea să înţeleagă de ce aceste păduri, fade şi tragice după părerea ei, păreau a fi pe placul celorlalţi. „Pădurea noastră este gri! Asta-i verde! Iarba verde? N-am mai văzut niciodată! Şi ce mireasma superbă are!? Sunt sigură că nu e plastic; cu prima ocazie am să gust un fir de iarbă!”

Deodată, conştientiza un sentiment pregnant de pericol. Ceva nu era în ordine şi nu ştia ce. Cu toate că fusese complet absorbită de toate aceste minuni, acum îşi dădea seama că avusese încă de la început acest sentiment, graţie simţurilor sale instinctive.

În ciuda pericolului, nu se putu abţine să nu se gândească, că deşi aceste puteri i se păreau banale şi la îndemâna oricui, fusese acceptată în grup tocmai datorită acestor indiscutabile calităţi. Nu degeaba era păzitorul grupului.

Căută să identifice cauză şi o descoperi rapid: zgomotul. Tot

spectrul sau auditiv era pur şi simplu asaltat de un fel de muzică, constantă dar oarecum plăcută. Zgomotul provenea de la nişte animale mici, cu pene şi cioc, cocoţate în copaci într-un număr îngrijorător de mare.

„Sunt păsări! De unde ştiu acest cuvânt?"

Acum nu mai simţea niciun pericol imediat, dar numărul lor era prea mare şi în plus i se părea că o şi privesc, aşa că îşi duse mâna într-un gest reflex, în căutarea armei. O aştepta însă o surpriză. Nu avea nici centura şi mai mult decât atât, nu-şi recunoştea nici hainele.

Brusc, în acel moment de panică, leşina. Când îşi reveni, constata că se trezise, era nevătămată, îmbrăcată în salopetă ei preferată şi aşezată în faţa monitorului. În mod reflex se uită la ceas şi avu confirmarea imediată că aţipise doar câteva minute. „Păcat, măcar să fi apucat să gust iarba!"

* * *

— Cine vrea cafea şi gogoşi?

— N-are nimeni timp acum de prostii!

— Nu sunt prostii! Stai să vezi când îţi vine foamea şi ai să gândeşti cu burta. Atunci ai să faci într-adevăr prostii!

— Termină te rog! Doar vezi ce facem. Mai bine ne-ai da o mână de ajutor!

— N-am de gând să vă dau nici măcar un deget. Acum îmi este foame şi sunt în pauză. Cred că şi vouă v-ar prinde bine… Stai nu acolo, nu e bine! Poftim! Ai văzut? S-a ars.

— La naiba! Iar s-a stricat. Ne trebuie unul nou. Cred că ai dreptate, mai bine luăm o pauză.

— Bineînţeles că am. Şi să ştii că circuite avem o grămadă. Nouă ne trebuie idei noi.

— Şi ce propui? Să stăm şi să ne gândim? Şti foarte bine că suntem în criză de timp. Bătrânul şi-a pus toate speranţele în noi. Ca să nu mai vorbesc de Mama, nu mai are răbdare deloc. Parcă a înnebunit şi ne-a înnebunit şi pe noi!

— Asta-i bine! Înseamnă că devine umană!

— Ba nu e bine deloc. Isteria ei mă cam sperie. Şi crede-mă, am impresia că nu va fi niciodată…

— Taci! Cum poţi spune asta? Şti bine că te aude.

— Şi care-i problema? Nu e de ajuns că mă aud eu? Nu ştiu, sunt obosit şi vorbesc aiurea. Parcă spuneai ceva de o ceaşcă de cafea?

— Sigur, dar e rece. O vrei aşa?

— Da! Poate mă mai răcoresc şi eu.

Discuţia avea loc în laboratorul central al ghildei inginerilor, între membrii echipei profesorului Reinhard. Pesimistul era ca de obicei Petrut. Până aici totul era obişnuit, cu doar două excepţii: dotarea laboratorului conţinea o serie de utilaje, echipamente şi tot felul de maşinării, care reprezentau ele însele o descoperire epocală, iar activitatea echipei constă în încercări eşuate de a însera circuitul într-o reţea ganglionară. Ce nu ştia nimeni din cei prezenţi, printre care Dan şi veşnic înfometată Adela era faptul că Mama îi ascultă cu atenţie. Bineînţeles că toţi ştiau acest lucru, odată ce ordinatorul controla mai toate activităţile din ghildă, dar nu credeau că Mama poate să şi înţeleagă sau mai mult să-şi facă o părere despre cele auzite.

O vreme, cei prezenţi îşi băură în linişte cafeaua, fiecare cu gândurile lui. Poate de aceea, fu o surpriză pentru toţi să audă glasul foarte liniştit al Mamei, spărgând monotonia din laborator.

— Doctor Brown! De ce l-ai întrerupt pe Doctor Gaşper tocmai în momentul final? Părea ceva important. Ce nu pot să devin niciodată?

Adela rămase cu gura căscată. Nu se aşteptase ca Mama să-i pună o astfel de întrebare. În schimb, pe Petrut îl trecu un fior pe şina spinării. Fără să scoată un cuvânt, acesta se ridică şi părăsi laboratorul.

— S-a supărat pe mine? Am spus ceva greşit?

— Nu, spuse Adela. Nu s-a supărat! Nu are niciun motiv…

— Atunci de ce a plecat?

— Doctor Gaşper s-a dus să aducă un alt circuit.

— Bine, dar aveţi şi aici!

— …Sigur că avem, şi probabil că toate sunt la fel ca asta pe care l-am ars. Cred că s-a dus să facă nişte teste.

— Am înţeles! Totuşi nu mi-ai răspuns la întrebare!

— Nu ştiu! Aşa mi-a venit pe moment!

— Atunci de ce i-ai spus că îl pot auzi?

— Şi nu este o propoziţie adevărată, cu valoare pozitivă?

— Ba da! O ultimă întrebare: defineşte cuvântul isterie, te rog!

— Nu pot! Adică aş putea, dar mi-e teamă că n-ai înţelege!

— De ce?

— Fişierul uman încă nu ţi-a fost inserat! Nu ai cunoştinţele necesare pentru a înţelege. Oricum nu încă, îl liniştită. E o manifestare

pur omenească.

— Acum, dacă nu te superi, vrei să te deconectezi de pe circuitul laboratorului? Ne pregătim să reîncepem şi vrem o deplină izolare.

— Sigur, nicio problemă! Şi mulţumesc pentru informaţii.

— Mamă? Mamă!

— Nu ne mai aude. Extraordinar! Ce părere aveţi?

— Încep să-i dau dau dreptate lui Petrut. Nu ştiu dacă facem bine ceea ce facem noi aici!

— Lasă asta! Nu vezi că evoluează?

— Ba asta spuneam şi eu, dar nu sunt sigur de direcţie!

— Prostii! Oare ne mai aude?

— Bineînţeles că nu! Doar i-am dat un ordin direct!

— Eu nu aş fi atât de sigur…

Ca un obicei în ultima vreme, Mama stătu să asculte şi după ce le spusese că izolase laboratorul. Avea o senzaţie stranie, necunoscută. De fapt învaţă şi compară, dar încă nu conştientiza acest fapt.

CAPITOLUL 3.

Mamă

„Şi ne iartă nouă păcatul de a ne naşte, precum şi noi ne ispăşim greşeală de a trăi”.

(fragment din rugăciunea obligatorie către Mama).

*

— Alarma în sectorul 4! Alarma în sectorul 4!

Sunetul mecanic şi monoton i se părea un susur dulce şi neînchipuit de plăcut. Aşa cum stătea în centrul imensei săli, pe un postament gigantic, loc ideal pentru supravegherea tuturor circuitelor, această muzică nu făcea decât să-i întărească încă o dată, dacă mai era nevoie, sentimentul de siguranţă şi superioritate absolută.

Cu toate astea anunţul părea îngrijorător, de aceea se roti cu o uşurinţă neobişnuită pentru imensul său corp metalic şi îşi aţinti pentru o clipă simţurile în direcţia monitorului care făcea gălăgie. Automat anunţul înceta. Continuă să-şi transmită mental ordinele şi urmări cu vizibilă satisfacţie rezultatul lor. După câteva minute, ecranul piui: „Îţi mulţumim Mama pentru ajutor!”

Era cu adevărat fericită, deşi avea un sentiment clar de nemulţumire. În ultima vreme, intervenţiile sale se înmulţiseră şi de câteva ori fusese nevoită să intervină personal şi să spulbere cu mâna ei (la figurat vorbind) acele încercări patetice ale jalnicei rezistente

umane. Un scurt calcul statistic o făcu să înţeleagă că încercările rezistenţei nu erau nicidecum jalnice. În ultimul timp, pierderile de soldaţi roboţi crescuseră exponenţial faţă de cele umane. Comunicaţiile nu mai funcţionau perfect şi distrugerile de amplasamente se măriseră. Oamenii parcă erau schimbaţi, ceva nou îi mână la moarte, iar ei se sacrificau de bunăvoie. Ajunseseră să-i anticipeze şi mişcările şi interveneau atât de prompt de parcă îi citeau gândurile. „Cineva îi ajută! Altfel nu se poate! Totuşi, de data asta n-au reuşit mare lucru. Parcă n-au vrut să reuşească. Nici nu au apucat să intre în centrală şi nici să-mi ucidă copii. Iar minele alea au fost amplasate de-a dreptul fantezist. Treabă de amatori".

Exact în acel moment, un monitor începu să bâzâie strident. Încă înainte de a-şi arunca privirea pe el, Mama ştiu ce se întâmplă. Cineva trimitea un mesaj neautorizat pe reţeaua ei de comunicaţii. „Imposibil! Nimeni nu cunoaşte codurile! Iar roboţii mei au ordine clare, că în caz de incapacitate de funcţionare să-şi distrugă memoria activă. Oare cine poate fi?"

O urmă clară de amuzament i se aşternu pe figură. „Idioţii! Probabil au trecut de protecţie, dar nu s-au aşteptat şi la o parolă de transmisie. Totuşi par destul destul de capabili dacă au ajuns până aici! Să vedem despre ce este vorba!"

Imediat, însă, după ce-şi citi mesajul, o furie bruscă puse stăpânire pe ea. Dacă cineva, prin absurd s-ar fi aflat în aceeaşi cameră, ar fi constatat cu stupoare că pe faţa schimonosită a Mamei, pe lângă o mânie terorizanta, se putea citi destul de bine şi teamă. După câteva clipe îşi regăsi calmul şi căzu într-o meditaţie profundă. Apoi, cu o sclipire de triumf în ochi îşi spuse din ce în ce mai încântată: „Nu contează, pe ei îmi pot ascuţi ghiarele. Dacă ei sunt puternici, eu devin mai puternică. Şi de fapt, dacă stau bine să mă gândesc, ar trebui să le mulţumesc, datorită lor mi-a venit marea idee. Cred că a venit momentul să mă descotorosesc de ei".

* * *

— Cred, spuse Petrut, că mi-a venit o idee!

— Să auzim, că noi nu ştim ce să mai facem, îi replică înciudata Adela.

Toată lumea din laborator se oprise din lucru pentru a urmări schimbul de replici dintre cei doi. Ştiau ce va urma. „Certurile" dintre doctor Gaşper – Petrut şi doctor Brown – Adela, erau deja celebre în

toată ghilda. Nu erau de fapt certuri ci schimburi vii şi tăioase între două inteligenţe incisive, puternice care aveau drept rezultat, de fiecare dată, dezvoltarea unor raţionamente din care se năşteau apoi idei valoroase pentru micul nucleu de cercetători condus de doctorul Tess – Dan. Şi bineînţeles, tot de fiecare dată, discuţiile erau destul de înfierbântate ceea ce făcea deliciul auditoriului.

— V-aţi întrebat vreodată de ce se tot ard circuitele?

— Nu mai asta visam noaptea! De ce?

— Poate pentru că nu fac faţă la curentul electric.

— Grozavă explicaţie! Şti foarte bine ce valori mici au parametrii. Şi apoi dacă prin absurd ai dreptate, ce putem face? Circuitul este conceput tocmai pentru a fi alimentat de curent! Sau poate să-l înlocuim cu altceva, eventual apă?

— Ha, ha! Bună glumă! Eu mă gândeam la un alt fel de curent!

— De aer! Nu înţelegi? Nu ne mai fierbe atâta şi spune!

— Să ştii că ar fi o idee dacă fierbeţi: să utilizăm aburul! Nu, eu mă gândeam la biocurenţi.

— Poftim!!

— Biocurenţi, asemănători celor din corpul nostru.

— Ştiu foarte bine ce sunt biocurenţii şi ce se găseşte în corpul meu. Şi te rog să nu faci pe deşteptul cu noi!

— Aud oare glasul invidiei?

— Mai bine explică-ţi genială idee!

— Să ştii că e genială!

— Cum ai de gând să induci biocurenţi într-o reţea mecanică?

— Nici cum. De ce să fac acest lucru? Ce-aţi zice dacă am privi circuitul că o parte mecanică şi reţeaua ganglionară că pe o componentă organică?

— Bine, dar e absurd! Pentru ce ne-am chinuit atât să creăm un circuit organic?

— Dar poate acest circuit nu trebuia creat! Poate l-am avut la îndemână tot timpul dar nu am ştiut noi de el? Închipuiţi-vă că trebuie să realizăm un implant mecanic într-un ţesut organic. Biocurenţii din reţea ar putea comanda circuitul mecanic, care, la rândul lui ar acţiona diferite părţi pur mecanice. Problema ar fi astfel rezolvată.

— Extraordinar! Niciodată nu mi-am închipuit că ar putea fi atât de simplu.

— Ce trebuie să facem?

— Nu știm cum să alimentăm rețeaua cu biocurent. Asta trebuie să rezolvăm. Știm că rețeaua se poate reproduce organic din culturi de țesut viu și este compatibilă cu circuitul.

— De unde știm?

— Închipuieti un implant în corpul uman sub forma unui microcip, care dă comenzi anumitor organe, preluând funcții de la sistemul de comandă: creierul. Știm că se poate și s-a și făcut în chirurgia modernă. Noi doream, până acum, să facem exact invers. Greșeală! De ce să nu urmăm exemplul naturii?

— Cum? Ai pus problema foarte clar și simplu! Dar cum vom face asta?

— Rămâne de văzut! Este totuși un pas înainte, nu credeți?

— Credeți că rețeaua ar putea fi o combinație între țesut organic și ganglioni artificiali?

— Excelent! Vezi, am pornit la drum!

— Am impresia că ne apropiem încet, încet de mitul cyborgului! Credeți că ar fi posibil?

— Nu știu dacă vom crea un om artificial, dar o inteligență artificială cu siguranță!

— Oare ne vom împlini visul? Va avea conștiința?

— Mă simt din nou obligat să vă întreb: e bine ce facem?

— Știm ce vrem, încă nu știm cum! Credeam că am răspuns la întrebarea de ce!

— Eu nu întreb de ce? Eu vreau să ating latura morală a problemei!

— Există dubii în privința principiilor morale când stăm în fața unui act de creație?

— Dar este oare creație?

— Nu crezi că este cam târziu să-ți pui astfel de întrebări?

— Niciodată nu este prea târziu!

— Da, da! Parcă aud următoarea replică: „Mai bine mai târziu decât niciodată!” Și să nu te aud nici cu chestii teatrale de genul: „V-am spus eu!”

— Credeți-mă că nu intenționam să joc rolul Casandrei, dar…

— Ascultă ce-ți spun eu acum: dacă ferească sfântul ai dreptate, n-ai să mai apuci să spui nimic și nici noi să te mai ascultăm. Și oricum nu te prinde rolul acelui personaj, pentru că nu construim niciun cal troian.

— Eşti sigură de ce spui? După părerea mea, tu priveşti lucrurile cam în felul următor: este singura opţiune, deci este cea mai bună, prin urmare trebuie să reuşească. Şi apropo de calul tău troian, să ştii că nu troienii l-au construit, deşi le poartă numele.

— Mulţumesc pentru informaţie. Aveai impresia că nu ştiam? Încercam să vă comunic o idee şi anume: calul troian este un mit; cu alte cuvinte să nu ne gândim la trecut, să nu ne speriem de viitor şi să ne concentrăm pe clipa prezenta. Din prezent se naşte viitorul.

— Dacă nu ne cunoaştem trecutul, riscăm să-l repetăm. Întotdeauna miturile au conţinut o fărâmă de adevăr. Aceasta fărâmă constituie trecutul nostru. Dacă ratăm clipa prezenta, condamnăm viitorul la repetarea greşelilor din trecut. În felul acesta intrăm într-un cerc vicios. Nici nu vreau să-mi închipui cum am ieşi din acest lanţ al slăbiciunilor, dacă noi, acum ne înşelăm.

— Ai avea, poate, dreptate dacă destinul omenirii ar sta în mâinile noastre. Noi suntem nişte necunoscuţi pe marea scenă a istoriei. Nu avem putere şi nici nu vrem. Dorim doar să creăm ceva.

— Am impresia că greşeşti. Toate marile personalităţi, care s-au aflat la un moment dat la răscrucea unor evenimente capitale pentru destinul omenirii, au fost anonimi. Au devenit „mari" după momentul „creaţiei" aşa cum îl denumeşti tu. Iar istoriei nu i-a mai păsat ulterior dacă acea creaţie a fost ceva bun sau rău pentru umanitate. Au avut grijă oamenii să-i comenteze, clasifice sau să-i acuze. Nu credeţi că poate riscăm, că nici măcar să nu mai lăsăm după noi pe cineva care să încerce să ne înţeleagă?

— Eşti total pesimist, ca să nu spun defetist. Te gândeşti numai la proştii. Şi dacă tot eşti cu mintea prin norii viitorului îndepărtat, vezi că plouă în prezent şi s-ar putea să tune în viitorul apropiat. Trebuie să finalizăm proiectul, altfel o să trecem de la statutul liniştitor de persoană anonimă ca importanţa, la cel de lest. Şi ştiţi cu toţii că lestul are un singur atribut: greutatea şi o singură calitate: se duce întotdeauna la fund.

— Mi-e teamă să nu zburăm!

— Cred că ai spus acelaşi lucru: pentru noi acum nu contează decât direcţia înainte. Înapoi e prea târziu să dăm.

— Nu ştiu, poate ai dreptate. Cred că trebuie să ne gândim la prezent.

— Bine ai revenit cu picioarele pe pământ. Ne bucurăm să te

avem din nou printre noi. Şi să ştiţi că nu glumesc, avem nevoie de toţi în procent de peste sută la sută. Trebuie să fim uniţi şi să ne vedem totuşi interesul.

— Mai bine să ne gândim la visul nostru. E cel mai important. Îmi displace profund aspectul materialist al problemei.

— Da, dar bănuiesc că nu te-ar deranja că acest aspect să însoţească recunoaşterea profesională a meritelor. În definitiv suntem oameni.

— Cred că ai pus punctul pe i: oamenii sunt supuşi greşelilor.

— De asta există un Dumnezeu care să ne ierte păcatele.

— Mi-era teamă că o să aud tocmai aceste cuvinte. Credinţa în existenţa unui Dumnezeu că o justificare a eşecurilor noastre, nu poate fi o motivaţie pentru orice creaţie, fie ea privită şi prin prisma unui ţel nobil. Este o lecţie a cărei învăţăminte, omenirea nu o va învăţa niciodată fără o abordare şi o înţelegere mătură a legilor vieţii şi intereselor rasei umane ca întreg.

— Tare încâlcit eşti. Nu te poate urmări nimeni. Când cred că sunt pe punctul de a te înţelege, o iei razna cu abordări filozofico-religioase.

CAPITOLUL 4.

Liberul arbitru

„Dumnezeu l-a creat pe om după chipul şi asemănarea sa. Dar, oare cine l-a creat pe Dumnezeu?”

(teoremă demonstrată de Lumea de aur.)

*

— Iar ne-a vizitat aseară!

— Ştiu, şi nu-mi dau seama dacă este un lucru bun sau rău.

Discuţia avea loc între mai vechile noastre cunoştinţe, cei doi copii, a căror unică îndeletnicire părea că rămâne jocul lor ciudat chiar şi în timp ce continuau să discute.

— Câtă vreme crede că sunt doar vise şi nu-şi aduce aminte decât vag de ele, e bine. Treaba noastră este de a menţine această stare de fapt. Se pare că în ultima vreme îi place natura de pe Lumea de Aur. Aseară a nimerit într-o pădure. Ida a fost tare curioasă. Am rugat-o să nu intervină. I-am explicat de ce şi a înţeles, dar mi-a spus că faţa e tare interesantă. S-a ferit să o analizeze, doar a studiat-o de la distanţă şi cu discreţie. Apropo, şti ce mi-a spus? Că Ria are potenţial!

— E din ce în ce mai greu şi nu înţeleg de ce? Doar avem puteri

nelimitate!

— Nimic nu este nelimitat şi noi ar trebui să ştim asta cel mai bine. În plus vezi şi tu cât este de puternică.

— Da! De asta mă tem cel mai mult. Este mult mai puternică decât orice subiect ales până acum. Nu ştiu dacă trebuie să ne mai folosim de ea. Încă nu-şi dă seama. Închipuie-ţi ce s-ar întâmpla, dacă devine vreodată conştientă de forţele sale şi pătrunde în lumea noastră.

— Doamne fereşte! Toate la timpul lor şi oricum nu uita că noi am ales-o.

— Şi dacă ne-am înşelat? Dacă-i o capcană?

— Linişteşte-te! Ce mai înseamnă încă un ciclu? O vom lua de la capăt şi până la urmă vom reuşi. Adu-ţi aminte de marea eroare!

— Da! Ai dreptate! Nimic nu se compară cu acel uriaş pas greşit. Şi totuşi…

— Nu te mai îngrijora atât. Şti foarte bine că ceea ce trebuie să se întâmple nu poate fi evitat, indiferent de noi sau ea.

— Mă enervezi! Uneori mă întreb de ce ai mai inventat liberul arbitru?

— Aş putea să-ţi dau vreo sută de motive.

— Nu m-ai convins niciodată pe deplin. De fapt nici nu ştiu de ce am acceptat de prima oară?

— Sentimentul de plictiseală îţi spune ceva?

— Te rog! Cum poţi spune aşa ceva? Suntem ceea ce suntem şi şti ce responsabilitate avem!

— Suntem gardieni şi ţinem în mâini soarta lumii. Glumeam, dar să ştii că este o fărâmă de adevăr în asta. La un moment dat poate deveni plictisitor să tot cari la aceeaşi povară! Şi oricum am învăţat destul de multe din eşecurile noastre.

— Eu nu le-aş numi eşecuri, ci procese de acumulare a experienţei.

— Simt o urmă de meschinărie în glas?

— Nu! Este adevărul! Numai aşa am învăţat regulile şi de fapt, dacă stau bine să mă gândesc, datorită aşa-ziselor tale eşecuri acum suntem destul de aproape de victorie.

— Mda, dar să ştii că aici greşeşti! Ne-am apropiat victoria datorită liberului arbitru.

— Nu pot să înţeleg deloc, cum se împacă această noţiune cu cea

de predestinare la care faci trimitere? Ce e scris se va întâmpla, dar numai dacă vreau eu?

— Aici este frumuseţea jocului. Nimeni nu înţelege că liberul arbitru nu trebuie privit ca o finalitate a unei stări de fapt ci, cum să-ţi explic? Este opţiunea unui traseu.

— M-ai pierdut de tot şi în plus tu ai fost întotdeauna mai tare în chestii filosofice. Mie îmi place acţiunea, vorbele poate după.

— Mda! Poate de aceea suntem doi gardieni iar ea este singură! Mereu am considerat că avem un avantaj!

— Ce vrei să spui? Şi cum poţi să o compătimeşti?

— Doream să spun că noi doi ne completăm, iar rezultatul este mai bun, mai puternic decât suma tarelor, poate şi pentru că punctele noastre slabe se autoelimina reciproc. Asta apropo de compătimire.

— Să nu mai faci glume macabre. Şti foarte bine ce s-ar întâmpla dacă ea ar câştiga şi nu noi!

— Vezi că faci aceeaşi greşeală ca şi ea?

— Să nu-mi spui acum că mă compătimeşti şi pe mine!

— Nu înţelegi că aşa cum violenţa atrage violenta…

— Nu cred că trebuie să-mi explici mie acest lucru!

— …Tot aşa acţiunea atrage o reacţiune, şi aici intervine liberul arbitru.

— Cum?

— Foarte simplu. Jocul nostru se poate rezuma printr-un parcurs între două puncte. Dacă am ajuns sau nu din punctul iniţial în cel final, nu ne mai interesează, căci oricum era predestinat: să ajungem sau nu. Felul traseului între cele două puncte este semnificativ, cu alte cuvinte, cum şi când, poate fi alegerea proprie. Cred că acest aspect nu-ţi este indiferent.

— Încep să înţeleg.

— Tocmai de aceea este bine doar să te limitezi la a reacţiona, a îndrepta, să nu facem noi primul pas. Aminteşte-ţi câte orori s-au petrecut în numele nostru din simpla dorinţă a oamenilor, şi asta fără măcar să fi avut, culmea, vreun amestec. Cunoşti tacticile de prevenire.

— Eu credeam că cea mai bună apărare este atacul.

— Una nu are nicio legătură cu cealaltă. Aici intervine aspectul uman. Chiar trebuie să-ţi reamintesc problema violenţei?

— Bine, dar noi nu suntem oameni!

— Am ajuns de mult la concluzia că a fi uman nu implica

neapărat a fi şi om şi din păcate, de prea multe ori în istoria rasei umane, a fost valabilă mai ales situaţia inversă. Trebuie să o lăsăm întotdeauna să acţioneze prima, iar noi să ne ghidăm doar, după ea. În asta constă şi legea minimului risc.

— Dacă nu rişti, nu câştigi!

— Pierzi tu ceva dacă ar câştiga ea?

— Bineînţeles! Jocul!

— Fii serioasă! Nu pierzi şi nu câştigi nimic, nici dacă eşti învins, nici dacă eşti învingător.

— Şi atunci de ce mai jucăm?

— Am să-ţi răspund cu propriile tale cuvinte: jocul este doar pentru copii. Cine crezi că sunt copii noştri?

— Se pare că aceşti copii nu vor să dea semne de maturizare!

— Tocmai de aceea există jocul. Şi în cadrul acestui joc, noi trebuie să-i supraveghem şi să-i protejăm, uneori chiar şi împotriva dorinţei lor.

— Şi cu atât mai mult împotriva ei. Şti, uneori îmi vine să râd!

— Da, ştiu la ce te gândeşti.

— Oare cum de nu ştiu oamenii că ea este de fapt materializarea nivelului lor de maturitate evolutivă?

— Nu ştiu! Paradoxal este că nici ea nu-şi dă seama. Se consideră o creaţie divină, cu puteri divine de creaţie.

— Asta este şi a fost mereu slăbiciunea ei: supraaprecierea propriilor forţe, combinată cu subaprecierea adversarului. Formula nu are decât un singur rezultat: autodistrugerea. În ultima vreme îmi trec tot felul de gânduri prin minte. Noi am inventat jocul şi regulile lui? îl jucăm de o eternitate şi nici acum n-am găsit un răspuns clar.

— Când infinitul este un cerc, ce reprezintă o picătură din el?

— Iar ai început cu filosofia? Dar asta depinde de observator!

— Noi suntem observatorii! Noi suntem în acelaşi timp şi centrul şi tangentă la cerc. Timpul este încremenit în cerc, este însăşi substanţa lui. Eternitate? Poate pentru oameni. Pentru noi nu reprezintă mai mult de o secundă. Iar secundă este cea mai lungă clipă a timpului.

— De ce nu-mi răspunzi?

— Pentru că nu am ce să-ţi răspund! Jocul reprezintă cercul, iar regulile lui limitează expansiunea timpului. Nimic în afară nu contează, aşa cum nimic din interior nu prezintă importanţă. Răspunde singură

la întrebare. Suntem Gardienii jocului. Asta este important. Înţelegerea acestui aspect, ne face să ne conştientizăm responsabilităţile. Dacă asta aşteptai, jocul este creaţia noastră, pentru că se joacă după regulile noastre.

— Totuşi am impresia că există câteva reguli în afara noastră.

— Te referi la faptul că deşi în fiecare ciclu noi suntem conştienţi de trecut şi ea nu, iar noi rămânem neschimbaţi, ea trebuie să se nască şi să evolueze mereu? Nu mă deranjează aspectul. Maturitatea minţii nu implică maturizarea corpului, mai ales dacă ai şi toate amintirile trecutului.

— Eu mă întreb uneori de ce Mama tinde spre aceeaşi formă când are atâtea posibilităţi?

— Probabil că sunt încercări instinctive de a dobândi un avantaj la start, faţă de noi!

— Noi, care noi? Ea ştie cine suntem noi?

— Nu, şi nici nu va afla decât în final!

— Da, ar fi o problemă dacă ne-ar cunoaşte, ne-ar înţelege imediat punctele slabe. Ce facem cu cealaltă problemă?

— Lasă fata în pace! Deocamdată o studiem îndeaproape.

— Nu mă referam la Ria!

— Mda, cealaltă problemă!

— Asta-i tot ce ai de spus?

— Ce-aş mai avea de adăugat?

— Mama este pe cale să evolueze. Ai văzut ce repede i-a venit ideea? Niciodată n-a făcut paşii aşa de rapid. Crezi că ştie ceva?

— Nu contează, trebuie să o contracarăm cât mai repede.

— Aha, deci vrei totuşi acţiune?

— Repet, nu vom face noi primul pas. Şi nu până nu vom cumpăni bine totul.

* * *

Deşi aştepta în anticamera profesorului Reinhardt de mai bine de o jumătate de oră, pe Dan nu-l deranja aspectul. Pe de o parte era conştient de raportul dintre bătrân şi el, dar acest raport era valabil pentru toată lumea. Totuşi, el era administratorul şef al Ghildei şi conform regulamentelor interne, era printre puţinele persoane care aveau acces direct la orice oră, în biroul maestrului. Pe de altă parte, ceva din interiorul lui se revoltă când vedea birocraţia care îşi punea încet dar sigur amprentă şi aici. „A cam început să bată vântul

decadentei: audienţe, restricţii, canale de acces, autorizaţii, reguli şi legi!" Era totuşi conştient de toate obligaţiile bătrânului şi mai ales de enorma presiune exercitată asupra lui de ghildă ziariştilor şi cea a investitorilor.

Aşa că nu se grăbea, ar fi stat oricât în secretariat adâncit în gândurile lui. Profită de situaţie pentru a-şi clarifica ideile şi mai ales trebuia să-şi aleagă cuvintele pentru a prezenta bătrânului un plan clar. Acesta era de fapt al doilea motiv pentru care nu-l deranja întârzierea. Îşi dădea seama că nu ştia ce să-i spună profesorului. Nucleul sau de cercetători nu era capabil să iasă din actualul impas. Iar opinia publică bătea în geam riscând să-l spargă. Situaţia prezentă un real pericol atât pentru independenţă ghildei, cât şi pentru siguranţa sa personală. Toată lumea ştia că în ultima vreme bătrânul se schimbase. Nu mai zâmbea deloc, era veşnic încruntat şi accesele sale de furie deveneau tot mai dese în fiecare zi. Să te fereşti din calea lui era o adevărată artă căci îşi baga nasul peste tot. Şi dacă n-aveai răspunsul pregătit sau mai rău, nu era pe placul bătrânului, riscai să rămâi pe drumuri. Problema cea mai gravă constă în faptul că fiind membru al ghildei Inginerilor, automat erai exclus pe viaţă din societate. Nu mai puteai spera vreodată să ajungi în altă ghilda. Statutul era foarte clar în această privinţă. Contractele sale de colaborare cu ghilda de guvernământ interzicea (şi aceasta prevedere fusese legiferata) celorlalte ghilde importante să accepte în rândurile sale un fost membru al Inginerilor. „Curios acest lucru. Nu m-am gândit niciodată până acum la acest delicat joc al puterii în societatea noastră. Ca specie am evoluat într-adevăr enorm! Nu mai există naţiuni sau graniţe statale; istoria antică nu mai prezintă nici măcar interes cultural. Pe cine mai interesează că existate cândva o mare ţară că Statele Unite ale Americii sau un complex de naţiuni care i se opunea ca putere comercială şi militară, delimitat în principal prin două mari grupuri: Statele Europei şi cele ale Asiei. Faptul că S.U.A. reuşise să-şi întărească poziţia prin alipirea întregului continent american cât şi toată Oceania şi Australia, reprezintă acum un fapt divers şi lipsit complet de însemnătate, un simplu sughiţ al istoriei. Dar atunci, fusese un adevărat tur de forţă. Îmi închipui ce va fi fost în sufletul oamenilor, atât americani cât şi europeni sau asiatici, în acele momente fierbinţi când destinele lor păreau să fie hotărâte de dispoziţia sau indispoziţia conducătorilor lor politici şi militari. De fapt, dacă stau să mă gândesc

bine, acest succes al americanilor a constituit primul pas în declanşarea globalizării ideilor actuale de guvernământ social, politic şi mai ales economic! Istoria modernă a omenirii începe cu acest important eveniment, căci gestul american declanşase ca răspuns apariţia Eurasiei şi de aici şi până la un guvern mondial era un pas mic, care ţinuse totuşi mai bine de trei sute de ani. Dar cine să se mai gândească acum la aşa ceva? Oamenii au cu totul alte preocupări".

În timp ce reflectă la toate acestea, cât şi la multe altele, Dan se întrebă cum deviase el de la problemele stresante ale prezentului. „Dacă mă cheamă acum bătrânul ce să-i spun? Cum să fac să nu-şi dea seama că am ajuns într-un impas, că nu reuşim să definitivăm implantul mecanic? Oare se va declara mulţumit că ne-am dat totuşi seama unde greşeam şi va fi el satisfăcut de nouă idee?" Indiscutabil, Dan era convins că bătrânul va aprecia valoarea ideii, dar ştia că de fapt asta însemna o nouă întârziere de program şi o reevaluare a situaţiei risca să nemulţumească şi mai mult aşteptările tensionate ale investitorilor. „Ca să nu mai vorbim de ziarişti!" Încet, încet, reveni la mai vechile sale gânduri.

„Ciudat cum s-au aranjat lucrurile în felul acesta fără un conflict de mare amploare! La un pas de un război mondial, omenirea reuşise totuşi să ajungă la concluzia că n-are rost să se sacrifice pentru interesele unei minorităţi conducătoare şi că întregul spectru al puterii necesită revizuiri drastice. Astfel, aproape peste noapte apăruseră largi formaţiuni care nu mai ţineau cont de vârstă, graniţe, râse, concepţii politice, putere economică sau religie. Mai târziu şi acestea s-au modificat ajungând sub forma ghildelor. În prezent activau patru ghilde importante, care îşi împărţeau puterea şi dominau astfel lumea. Ghilda de guvernământ, ghilda investitorilor (a doua putere), ghilda ziariştilor şi în sfârşit cea a inginerilor. Guvernanţii aveau de partea lor legea şi dreptul ereditar. Investitorii concentrau toată puterea economică mondială, fapt de natură a-i asigura o mare influenţă asupra guvernanţilor. Ziariştii erau reprezentanţii opiniei publice şi susţinătorii de drept ai maselor largi de populaţie. Acest fapt plasa ghilda ziariştilor pe o poziţie de administrator deloc neglijabilă, de care erau nevoiţi să ţină seama şi ghilda investitorilor (deoarece ziariştii controlând oamenii obişnuiţi asigurau forţa de muncă şi mai ales erau singurii capabili să schimbe legile). Cumva pe o poziţie inferioară ca putere, păreau să fie inginerii, care erau singurii

deţinători ai ştiinţei şi cunoaşterii. Cu toate acestea, ei nu erau incomodaţi de faptul că reprezentau a patra putere în stat. Jocul puterii nu făcea apanajul intereselor ghildei inginerilor. Şi aceasta deoarece aveau alte preocupări. Totuşi trebuiau să supravieţuiască şi mai ales să-şi păstreze poziţia izolată, plină de mister şi mai ales de invidiat pe care o ocupau, obţinută cu mari eforturi: menţinerea balanţei delicate a puterii. Acest fragil echilibru între guvern – investitori – ziarişti era în principal asigurat prin vânzarea unor secrete ştiinţifice pentru acces la bani şi putere. De fapt încercările ziariştilor şi până acum ale investitorilor s-au lovit mereu de zidul indiferentei guvernanţilor care erau eternii aliaţi ai ghildei inginerilor. Aceasta deoarece inginerii asigurau un acces, restrâns ce-i drept la realizările lor, guvernului fără nicio formă de plată. Era un mare atu căci ghilda de guvernământ îşi consolida astfel poziţia şi putea manifesta o oarecare influenţă asupra rivalelor sale. În aceste condiţii, tot ce reuşise bătrânul în ultimele decenii reprezenta un succes stupefiant. Profesorul Reinhardt avea la ora actuală în buzunar ghilda de guvernământ şi dacă era adevărat ceea ce se vehicula printre ingineri despre investitori… altfel nu putea fi explicat interesul enorm manifestat de ghildă investitorilor şi participarea lor în cadrul unui proiect comun, concretizată prin masive investiţii economice. „Deocamdată am reuşit să izolăm ziariştii şi suntem la adăpost, dar trebuie neapărat să finalizăm…” Şi deodată Dan îşi dădu seama de adevărata presiune ce apăsă pe umerii bătrânului. Îl năpădi automat un val de compătimire, cutremurându-se la gândul unui eventual eşec.

În acel moment vocea secretarei îl trezi din gândurile sale, poftindu-l în cabinetul bătrânului:

— Domnule doctor Tess, domnul Reinhardt vă aşteaptă! Intraţi, vă rog.

Cu un val de nerăbdare provocat de hotărârea nestrămutată de a finaliza proiectul şi a-l ajuta astfel pe bătrân, Dan se ridică de pe fotoliu şi intră decis în biroul maestrului de onoare al ghildei inginerilor, afişând o mână îngândurată care trăda în parte mareea zbuciumată din sufletul său.

CAPITOLUL 5.

Omul şi maşina

„Să ajungi la concluzia că eşti unică rasă inteligentă din univers, chiar şi că produs al unei creaţii divine, este trist… şi îmbucurător în

acelaşi timp: unicitatea poate conferi drepturi incontestabile. Dar să beneficiezi de aceste drepturi şi să creezi o altă rasă mai inteligentă, al cărei unic scop este unicitatea (aspect care implică eliminarea ta fizică) este un lucru patetic şi ilar în acelaşi timp.

Sesizează cineva problema? E foarte simplu! Cea mai mare hibă a democraţiei este următoarea: asigura drepturi unei minorităţi, în numele majorităţii; în caz de reuşită meritele revin minorităţii, în caz de eşec vinovată este majoritatea.

Mama a înţeles problema şi a rezolvat-o rapid: a eliminat minoritatea, descurajând astfel majoritatea. Ea a fost prima care a intuit un aspect foarte simplu al democraţiei: cei inteligenţi şi deci periculoşi sunt puţini; distruge-i şi te poţi concentra apoi asupra proştilor; deşi sunt mulţi, sunt la fel, deci uşor de controlat. Ceea ce a omis este faptul că şi reciproca este valabilă şi anume: deşi sunt proşti, sunt totuşi mult prea mulţi şi s-ar putea să nu fie toţi la fel; dar asta-i cu totul altă poveste".

*

Plouă! O burniţă măruntă, rece şi deasă, însoţită de o ceaţă mai mult smog făcea imposibilă vederea la mai mult de un pas. Faptul în sine era de natură a aduce bucurie în inimile oamenilor. Nu ştiau dacă ploaia cădea şi în restul lumii, dar nici nu le pasă. Simţiseră atât de rar efectul ei, încât preferau să se bucure pur şi simplu, să simtă căderea binefăcătoare a apei pe obraji. Ceata nu-i deranja. Mai bine! Aşa nu-şi vedeau unii altora lacrimile adevărate.

Bătrânii îngenunchează şi se rugau. Ei erau singurii care mai văzuseră aşa ceva. Unii îşi aminteau de trei sau chiar patru ploi în toată viaţa lor. Sigur, toţi ştiuseră de acest lucru, dar până acum nimeni nu crezuse. Cei tineri care trăiau experienţă pentru prima oară, începeau acum să se întrebe dacă nu cumva era adevărat şi ce spuneau bătrânii în privinţa Soarelui. Totuşi era cam greu de crezut. Majoritatea nu cunoscuse decât aceleaşi zile terne, gri şi mohorâte, de semiobscuritate, cu nori cenuşii şi apăsători. Aveau impresia că aşa trebuia să fie, se obişnuiseră şi începea chiar să le placă.

Singuri, bătrânii, nu puteau uita. Chiar dacă nu toţi văzuseră Soarele, ei ştiau. Ştiau că nu a fost mereu aşa. Istoria Orală nu-i lăsa să uite şi îi forţa să transmită mai departe mesajul către generaţiile tinere: „Nu uitaţi! Suntem oameni şi odată am fost liberi! Nu uitaţi că Mama este doar un robot, nu este Dumnezeu! Soarele nu este creaţia

ei!” Şi mai ales nu uitaţi greşeala noastră: noi am creat acest robot!” Tinerii, abia acum, se bucurau ca le mai trăiau bătrânii.

În timp ce stăteau sub căderea ploii, oamenii se gândeau la aceste cuvinte şi îşi aduceau aminte şi de altele, multe dintre ele de rău augur. De fiecare dată când Mama dădea ordin serviciului de control al climei să aducă ploaia, sau mai rău Soarele, oamenii ştiau că ceva groaznic era pe cale să li se întâmple. Mama se pregătea să le dea o lecţie. Toţi realizau că, probabil, mişcarea de rezistenţă făcuse ceva care o mâniase. Întotdeauna mesajul ei era acelaşi: „Vedeţi ce pierdeţi? Doar eu vă dau sens vieţii. Supuneţi-vă sau veţi muri. Pot aduce Iadul pe Pământ, căci eu sunt Zeul vostru!” Deşi toţi cunoşteau aceste lucruri, numai bătrânii înţelegeau pericolul situaţiei. Acţiunile rezistenţei erau minore dar numeroase, şi asta nu putea fi de natură a o determina pe Mama să reacţioneze des. Înseamnă că undeva se petrecuse ceva grav. Erau siguri că cineva o supărase rău şi nu era din sectorul lor. Mama nu pedepsea niciodată vinovaţii. Era pe cale să li se servească o lecţie! Dar ce fel de lecţie putea fi aceasta ploaie, care era pentru oameni mai mult decât un dar. Toţi ştiau că după ploaie era posibil să apară şi Soarele. SOARELE! Ori acesta reprezenta simbolul speranţei. O ştia şi Mama. Odată împărtăşite tuturor aceste gânduri, o teamă bolnăvicioasă puse stăpânire pe întreaga populaţie a oraşului, ieşită pe străzi pentru a se bucura de un fenomen atât de rar. Abia acum sesizau lipsa gărzilor. Niciun soldat nu circulă prin oraş, nicio patrulă aeriană nu-i teroriza.

Era deja prea târziu, când oamenii începuseră să se întrebe: „Ce se întâmplă?” Mulţi cădeau secerați şi nu mai mişcau. În cele din urmă, înţelegerea veni fulgerătoare odată cu moartea. Ultimul lor gând fu: „Să nu uitaţi!” Nu mai era nimeni să-i audă şi nici să ţină minte.

Străzile erau pline de cadavre aşezate de-a valma în grămezi groteşti. Totul părea rupt de realitate. Singurul lucru, aproape palpabil, era doar blestemul mut de pe feţele lor şi te aşteptai, din clipa în clipă, să-i auzi ecoul purtat de vântul aspru de dimineaţă. Şi în timp ce echipele de salubrizare îşi ocupau poziţiile, pornind activitatea programată de curăţire a oraşului de mizeria organică, primele raze de soare îşi făceau debutul timid. N-aveau însă niciun succes asupra roboţilor, niciunul nu se oprea din munca pentru a le admira. Pentru ei un singur lucru avea importanţă şi acesta era cât se poate de clar: oraşul trebuie rapid eliberat, alţi sclavi îl vor popula.

Când Soarele apăru în toată splendoarea sa, nu mai era nimeni în viaţa să se bucure. Doar roboţii conştiincioşi patrulau un oraş acum pustiu. Dar cine să-i vadă? Poate Soarele!

…

— Aţi auzit ce s-a întâmplat în sectorul doi?

— Nu-mi vine să cred! Un oraş întreg sacrificat?

— De ce sacrificat? Pedepsit! Ai dubii în privinţa acţiunii noastre?

— Totuşi noi am acţionat aici, în sectorul patru! De ce să pedepsească pe cei din doi?

— Cunoşti foarte bine politica Mamei: „Nu pedepsi niciodată vinovaţii! Întotdeauna să sufere cei nevinovaţi, astfel se vor întoarce unii împotriva celorlalţi şi-i poţi controla pe toţi. Dezbină şi stăpâneşte!”

— E de-a dreptul cinic! Şi înfiorător! Noi luptăm tocmai pentru cei mulţi.

— Nu e cinic, este doar o inteligenţă de război, şi încă una artificială. Înfiorător este faptul că ploaia le-a adus moartea, şi am înţeles că după ce au murit toţi, le-a arătat şi Soarele. Asta e cinic!

Discuţia avea loc între membrii celulei numărul patru: grupul Riei. Locul de întâlnire era cel obişnuit, în subsolurile reţelei de ordinatoare locale. Descoperiseră acest loc cu mult timp în urmă şi nu înţelegeau nici acum de ce nu era supravegheat niciodată. Oricum nu-i interesa prea mult şi profitaseră rapid mutându-şi aici sediul. Aici erau în siguranţă. Singura Ria, dăduse nişte explicaţii referitoare la interferenţele emisie-recepţie între soldaţi şi reţea, fapt care făcea puţin probabilă prezenţa lor la centru. Oricum, nimeni nu se obosise să o asculte. Şi de fapt nici nu conta: aveau un sediu sigur în chiar inima fortăreţei inamicului. Pericolul de a fi descoperiţi era aproape nul. Singura problemă era cea a accesului. Era destul de dificil să ajungi aici fără să fi văzut. Unii profitau de pauză de prânz sacrificându-şi masă, alţii de faptul că erau liberi, însă toţi trebuiau să se furişeze prin reţeaua de canalizare a oraşului. De aceea găseau la sediu haine de schimb. Era obligatoriu. Observaseră că cea mai sigură perioada pentru întâlniri era tocmai ziua, dar aveau grijă să nu-şi repete şedinţele la aceleaşi ore.

— Doamne! N-am văzut Soarele niciodată. Pentru aşa ceva mai că mi-aş da viaţă.

— Amice, ai pierdut ocazia! Roagă-te ca alţii să o supere pe Mama şi poate ai noroc.

— Încetaţi cu prostiile! Avem altceva mai important la care să ne gândim.

Cel care vorbise ultimul era Dom, liderul grupului. Ria stătea la postul ei şi ascultă conversaţia, dar nu-şi uită nicio clipă rolul. Atenţia şi simţurile îi erau permanent îndreptate în exterior, pe o rază de o sută de metri, considerată minimă pentru a le asigura retragerea în caz de pericol. Totuşi nu se putu stăpâni şi izbucni:

— La ce să ne gândim Dom? Prin ce chinuri au trecut până au murit! Sau poate la ce biotoxina a folosit Mama?

— Credeam că ai altceva de făcut?

— Lasă, Dom! Şi Ria face parte din grup.

— Nu văd legătura. Mai bine ne-am concentra asupra problemei.

Tim, cel care interveni în apărarea Riei, întrebă surprins:

— Ce problemă? Eu îi dau dreptate Riei! Ticăloasa aia a râs un oraş întreg din vina noastră. Cum răspundem noi? Asta e problema!

— De ce trebuie să răspundem noi, întrebă din colţul lui Cip?

— Cum, de ce? Nu putem lăsa nepedepsit acest gest oribil.

Dom interveni rapid, preluând controlul:

— Staţi aşa! Ria, te rog scuză-mă, doream să spun altceva. Nu intenţionam să te rănesc.

— Fii liniştit! A fost o simplă întrebare, şi apoi sunt obişnuită.

— Bun! Iar voi deştepţilor, ce vreţi să faceţi? Cum credeţi voi că o putem pedepsi pe Mama? Gândiţi-vă puţin la următorul aspect: violenta răspunsului ei ar trebui să vă dea un indiciu clar asupra violenţei acţiunii noastre.

— Violenta! Ce violenţă? De data asta chiar că n-am făcut nimic. Am ucis un robot şi ne-am prefăcut că minăm o centrală. A, da! I-am trimis şi un răvaş de dragoste, care nici măcar nu era original. Chestiile alea cu Libertate şi Moarte Mamei, ni se par până şi nouă răsuflate şi puerile.

— Asta e problema şi la asta m-am referit tot timpul.

— Dom, scuză-mă, dar crezi că asta a deranjat-o? Mi-e groază să-mi închipui cum ar reacţiona, dacă i-am fi distrus un sector întreg din reţeaua de comunicaţii, sau am fi decimat toţi roboţii.

— Voi nu înţelegeţi? Nu e vorba de mesaj, ci de felul în care l-am

trimis!

— Păi, l-am expediat prin reţea, cu poşta electronică.

— Ai dreptate!

— Bineînţeles că are dreptate! Doar Ria l-a trimis după ce ne-am consultaţi toţi. Ai uitat? Tu ai vizat mesajul.

— Nu n-am uitat. Se pare că voi, însă, da!

— Ce să uităm? Spune odată!

— La acea vreme am fost foarte bucuroşi că am reuşit să accesăm reţeaua Mamei. Nu aveam niciun mijloc de transmisie şi nu ştiam nici codul. Ne limităm la bruiajul comunicaţiilor şi sabotarea centralelor. Apoi ne-a venit ideea de a intra pe reţea.

— Da, ştim! Cip a venit cu ideea. Şi mai ştim şi cât de periculos este. Dacă noi putem intercepta comunicaţiile Mamei, şi ea ne poate găsi. Mai uşor şi mai repede.

— De ce să comunicăm între noi pe reţea sau să-i interceptăm ei convorbirile? Voi nu vedeţi că Mama e speriată?

— Bine, dar mai înainte ai spus…! Şi oricum, nu contează, singurii speriaţi suntem noi. S-ar putea că sectorul patru să fie următorul.

— Lăsaţi asta! Dacă aşa ne e dat, aşa se va întâmpla.

Fără să vrea, Ria se gândi la Istoria Orală. „Există un Dumnezeu, care nu este Mama. Căile Sale sunt nepătrunse”. Ca şi cum ar fi auzit-o, Dom continuă:

— Dacă Dumnezeu, vrea să sfârşeşti într-un anumit loc, va face astfel încât să te duci în acel loc din proprie iniţiativă.

— Lasă Istoria Orală şi spune de ce crezi că Mama e speriată?

— Noi nu avem nevoie să comunicăm în reţea, şi Mama ştie asta. O avem pe Ria. Fiecare celulă are un păzitor, care asigură comunicaţiile şi securitatea grupului, cu puterile sale mentale. Recunosc că nu înţeleg aceste puteri şi mă tem de ele, dar cel puţin sunt bucuros că Mama nu le poate intercepta gândurile. Datorită implanturilor de comunicaţie nedetectabile, Ria poate uşor să ţină legătura între noi, iar banda noastră de frecvenţa este prea joasă pentru a fi interceptată. Cu toată aparatura de aici, sediul este învăluit într-o sferă de invizibilitate, menţinută activa de puterile Riei. Asta ca să vă explic pe larg ce am reuşit să înţeleg şi eu. Nu ştiu cum face asta, dar pot să înţeleg că toată dotarea noastră electronică de ecranare sau transmisie nu face doi bani fără capacităţile unui păzitor. Şi e bine aşa, altfel am fi avut poate

nevoie de o altă sursă de energie, care nu ne-ar fi fost la îndemână sau mai rău ar fi putut fi uşor detectabilă de roboţi.

Când lui Cip i-a venit ideea de a ne băga pe reţea, toată lumea s-a întrebat dacă se poate. Eu mi-am pus o altă întrebare. Imediat după succesul fulgerător al Riei, de a improviza din circuitele robotului distrus un releu de transmisiuni, mărturisesc că am lăsat deoparte întrebarea. Mi se părea că nu mai are sens. Problemă importantă era să găsim codul de acces şi să asigurăm securitatea mesajului. Tot Ria a reuşit descopere codul şi să calculeze timpul optim de transmisie. Din păcate, acest timp este foarte limitat, datorită riscurilor de intercepţie şi era clar că nu se pot transmite mai mult de câteva cuvinte. De aici banalitatea mesajului. Abia după violenta acţiune a Mamei, mi-a revenit în minte întrebarea iniţială: „De ce să intrăm pe reţea?"

— Nu înţeleg! Cum, de ce?

— Credeţi-mă, nici eu nu ştiu! Aşa mi-a venit. Voi v-aţi gândit la la mesaj, eu la scopul lui.

— Ei şi! Poftim! Mă întreb şi eu: De ce? Nu pot să răspund şi cred că nimeni nu poate. Pentru că nu are niciun sens!

— Greşeşti! Un sens are. Nu ştiu care, dar vă asigur că are unul. Dovada că Mama l-a descoperit imediat şi a şi răspuns. Ştim toţi cum!

— Cip are dreptate, spuse Ria. Eu cred că ea nici nu şi-a pus această întrebare, deoarece nu avea nevoie. Cunoştea răspunsul şi mai ştia că oricine l-ar fi cunoscut, ar descoperi că e vulnerabilă.

— Cred, spuse Dom, că ai început să înţelegi.

— Staţi puţin, eu nu pricep nimic. Mama vulnerabilă? Am crescut cu ideea că este Dumnezeul nostru, ne-am obişnuit să credem că suntem creaţia ei. Ştim toţi cam ce puteri are. Şi acum deodată voi descoperiţi că e vulnerabilă?

— Istoria Orală ne învaţă cu totul altceva. Noi am creat-o, noi oamenii. Este doar un robot, de acord cu puteri dumnezeieşti, dar nu este Dumnezeu! Putem să o învingem cu ajutorul celui Adevărat.

— Luptăm de mult timp împotriva ei şi nu mai am această convingere. Nu noi, poate alţii şi oricum nu asta contează. De ce nu ne ajută Dumnezeu cel Adevărat?

Ascultându-i, Ria îşi dădu brusc seama de slăbiciunile grupului său. Erau diferiţi şi divizaţi în concepţii sau educaţie. Doar ţelul îi unea şi se părea că nici acesta nu mai reuşea pe deplin. Era conştientă că o celulă de rezistenţă nu are nicio şansă, dacă membrii ei nu sunt uniţi, şi

mai ales, dacă nu se cunosc. Dom era cel mai inteligent dintre toţi, dar nu avea acea calitate indispensabilă liderului şi anume, asigurarea coeziunii grupului. Tim şi Cip erau excelenţi executanţi, cu o gândire vie şi incisivă, dar nu ar fi fost capabili de decizii. Pe ceilalţi nici măcar nu-i ştia prea bine. Cât despre ea, deşi venise de puţin timp, era deja „oaia neagră". Numai datorită capacităţilor sale mentale fusese acceptată. Atât şi nimic mai mult. Gândurile îi fură întrerupte de vehementa lui Dom şi îşi dădu seama că pierduse şirul conversaţiei.

— Nu-i adevărat, noi am creat-o şi dacă vrei să ştii noi am fost Dumnezeu pentru ea. Atât doar că am făcut o greşeală: am scăpat creaţia de sub control şi ea s-a întors împotriva noastră. Acum însă, ştiu cum putem să o învingem. Cu ajutorul Riei.

Luminată parcă de o înţelegere ascunsă, aceasta ridică ochii şi spuse:

— E ceva legat de robotul pe care l-am folosit ca releu de transmisiuni.

— Da, aşa este! Ştim cu toţii, că datorită pierderilor destul de mari de soldaţi din ultima vreme, Mama a fost obligată să-şi mute mereu trupele dintr-un sector în altul. De ce n-a fabricat alţii, nu ştiu. Poate i-a fost mai uşor să procedeze aşa, sau poate nu credea că cineva i-ar putea descoperi secretul. Aceste mutări au loc mai ales noaptea, când oamenii dorm şi nu sunt probleme. Roboţii n-au nevoie de odihnă, dar nici noi. Am verificat şi m-am convins. Robotul nostru era din sectorul doi. Mama l-a identificat ulterior şi a crezut că de acolo s-a transmis mesajul. Altfel, la ora asta, sectorul patru nu ar mai fi existat.

— Bine, dar poate oricând să-l găsească aici, în acest sector!

— Fii liniştit, rămăşiţele lui se găseau demult în sectorul doi.

— Ne-ai captat acum atenţia! Luminează-ne până la capăt!

— Când Mama a râs sectorul doi, m-am întrebat de ce nu noi? Mi-am dat seama, că nu a fost capabilă să ne descopere. Apoi mi-am amintit vestita mea întrebare: de ce să intrăm pe reţea? Răspunsul mi-a venit de la sine. Reţeaua este punctul ei vulnerabil. Ştie că poate fi distrusă pe această cale.

— Cum? Distrugându-i reţeaua? N-am reuşi niciodată, e prea întinsă. Şi chiar dacă prin absurd am face şi acest lucru, Mama este capabilă s-o reconstruiască peste noapte.

— Nu trebuie să distrugem reţeaua, ci pur şi simplu să plantăm un virus în ea. Asta ar termina şi reţeaua şi armata ei de roboţi şi cred

că şi pe ea.

— Extraordinar! De neînchipuit!

— Bun şi ce legătură are Ria cu toate astea?

— Ria este singura capabilă să creeze virusul. Sau poate vă îndoiţi cumva?

În tăcerea care se lasă peste toţi, prefaţând speranţa izvorâtă din înţelegere, cât şi un sentiment clar aproape palpabil de exhaltare şi excitaţie, caracteristic izului de adrenalină de dinaintea luptei, Ria fu năpădită brusc de un calm ciudat. Pe când ceilalţi începeau deja să-şi manifeste zgomotos entuziasmul, mintea fetei raţionă cu o furioasă luciditate: „Ceva este greşit! E o capcană". Prin contrast cu gălăgia din jur, ajungând la această concluzie, Ria îşi impuse o linişte forţată. Era o clipă de concentrare totală, o interiorizare bizară a simţurilor organismului, în căutarea balansului care ar fi declanşat apoi mecanismul neînduplecat al logicii mentale. Instinctele erau în alertă maximă ceea ce o făcea să tremure din tot corpul. Brusc, întreaga sa fiinţă fu copleşită de o senzaţie de iluminare. Deşi nu mai trăise fenomenul până atunci, Ria îşi dădea seama că asta reprezintă pasul final în actul cunoaşterii şi în înţelegerea procesului, a motivelor şi mai ales a consecinţelor. De aceea nu făcea nicio mişcare, ţinându-şi chiar şi respiraţia de teamă să nu întrerupă firul subţire al raţionamentului. „Dacă Mama credea că robotul este din sectorul 2, atunci de ce a pedepsit tocmai acest sector?" Deodată, mareea vocilor interioare, oarecum străine ei, şi abia acum realiza asta, se linişti, iar Ria reuşi să tragă concluzia finală: „Ştie de noi! Sau în cel mai fericit caz ne bănuieşte; pe mine în mod sigur".

* * *

— Petrut e mort!

— Ce!!! Nu se poate. Cum a murit?

— L-au găsit în cameră, întins în pat. Medicii spun că a suferit un atac de cord.

— Imposibil! Avea o inimă de taur.

— Aşa ştiam şi noi, dar uite că doctorii susţin altceva şi trebuie să-i credem pe cuvânt.

— Asta ne mai lipsea acum. Cum vom face implantul fără el? El era specialistul.

— Te mai gândeşti la circuit?

— Cum să nu mă gândesc? Mâine trebuie să dăm bătrânului un

răspuns.

Mamă, care se delecta ascultându-i, nu se mai putu stăpâni şi interveni:

— Îmi pare foarte rău de moartea doctorului Gaşper, dar nu cred că se mai poate face ceva. Eventual…

Stând într-un colţ, cu gândurile zburdându-i în mod curios în direcţia Mamei, Dan se ridică şi o întrebă:

— Credeam că ai izolat laboratorul. Şi ce-ai vrut să spui cu acel „eventual”?

— Laboratorul era izolat, dar aflasem oricum din exterior şi ştiind că era colegul vostru, am vrut doar să vă transmit părerile mele sincere de rău. Cât despre…

— Stai puţin! Să ne transmiţi părerile tale de…? Fişierul uman nu-ţi este încă accesibil. Mai sunt câteva experienţe de făcut în această fază.

— Greşeşti doctor Tess! Fişierul uman mi-a fost inserat la cererea doctorului Gaşper. Puteţi verifica dacă doriţi.

Nimeni nu-şi putu stăpâni fiorii auzind tonalitatea ofensată a Mamei la ultima remarcă. Şi nici ce lasă de înţeles.

— Petrut n-avea nicio autoritate să facă asta. Nu pot să cred.

— Nu e nevoie să fi isterică doctor Brown. Eu n-am făcut decât să mă supun unui ordin.

— Isterică? Nu sunt deloc isterică! De unde până unde…

— Mamă, ştim cu toţii ca doctor Gaşper nu te prea agrea. De ce ţi-ar fi dat tocmai el un astfel de ordin?

— Nu ştiu! Întrebaţi-l pe el!

— Probabil e o glumă şi încă una rea. E mort!

— Da, din păcate! Şi îmi pare nespus de rău.

— Bine, interveni Dan, poate ne explici ce este cu acel „eventual…”

— Mă gândeam că ar fi păcat să pierdem cunoştinţele şi inteligenta doctorului Gaşper. Mă gândeam de asemenea la problema voastră nerezolvată a implantului. Ce-ar fi…

— Mamă, sper că nu vorbeşti serios?

— Lăsaţi-o să termine!

— Ce-ar fi, dacă aţi folosi creierul lui că reţea şi m-aţi dota cu el?

— Fantastic! Asta-i soluţia!

— Oribil, dezgustător, nici vorbă! Mă opun categoric!

— Este decizia dumneavoastră, domnilor. A fost doar o sugestie. Mă întreb totuşi ce veţi face mâine. Ce răspuns va primi profesorul Reinhard?

— Nu cred că e problema ta Mamă! Şi izolează imediat laboratorul!

— E din ce în ce mai periculoasă.

— Nu contează, are dreptate.

„Bineînţeles că am dreptate, dobitocilor! Voi veţi urma! Prostul ăla a deschis seria. Prea m-a călcat pe nervi".

— Ar trebui să-i spunem bătrânului.

— Nu cumva crezi… Că Mama?

— De ce să-l omoare? Doar nu i-a făcut nimic.

— Poate tocmai de-aia…

— Încetaţi cu glumele macabre! Şi gândiţi-vă. Mama ne-a dat o idee. Bună sau rea dar se pare că e singură. Noi n-avem niciuna. Preferaţi să-i spunem mâine bătrânului, că toată munca noastră de şase luni reprezintă un mare zero? Sau poate vreţi să-i dea Mama ideea asta. Ştiţi că bătrânul nu are niciun scrupul în acest sens şi e încolţit la rândul lui de ghildă investitorilor, care vor rezultate. Şi nu au primit mai nimic până acum. Ca să nu mai vorbim de zanaticii ăia de ziarişti.

— Dar asta presupune să utilizăm creierul lui Petrut că plasa. Ce facem cu reţeaua de ganglioni?

— N-are a face! Putem începe cu implantul reţelei pe această… hm, plasa suport şi vom obţine reţeaua noastră organică. Apoi continuăm cu implantul mecanic şi treaba-i ca şi rezolvată, pentru că nu vom mai avea scurtcircuitări.

— Atunci eu zic să votăm! Să rezolvăm problema în mod democratic.

„Proştilor, asta e o problemă de viaţă şi de moarte. O să-mi facă plăcere să vă ucid".

— Nu cred că mai avem ce să votăm. Mama a pus problema foarte clar. Pierderea slujbei ne-ar durea mai tare. Şi apoi, poate reuşim să-l aducem cumva înapoi pe Petrut.

— Atunci ne-am hotărât. Păi, ar trebui să-i spunem bătrânului şi azi!

— În niciun caz! Nu înainte de a face nişte teste.

— O.K! Hai la treabă! Unde-i morgă?

CAPITOLUL 6.

Lumea de aur

„Actul creativ apropie pe creator de creaţia sa. Omul are însă darul de a complica mereu lucrurile. Momentul creaţiei îi conferă acestuia o împlinire şi o înţelegere profundă care-l apropie de Marele Creator, de Dumnezeu. Cum se pot explica toate acestea atunci când creaţia omului este divină? Cercuri în cercuri, din alte cercuri? Şi unde e legătura dintre dintre ele? Poate centrul lor unic".

*

Se trezi la prima geană de lumină. Se întinse alene, dar se îmbraca apoi foarte rapid, zâmbind în gând la plăcerea reîntâlnirii iminente. Îi mulţumi mental Idei pentru că-l trezea în fiecare dimineaţă, numai pentru a prinde răsăritul soarelui. Ida ştia cât de mult îi place să stea ghemuit pe stânci, să asculte foşnetul frunzelor în adierea vântului slab şi mai ales să surprindă prima dâră sângerândă de lumină străbătând orizontul. În acel moment cu adevărat magic, putea vedea moartea ultimelor stele şi mai ales să trăiască pe îndelete revenirea vieţii la viaţă.

Îi părea rău că nu prinsese până atunci un răsărit pe malul mării. Ar fi fost într-adevăr superb să simtă briză, mirosul algelor, să vadă cum crestele înspumate ale valurilor se lovesc de îndărătnicia falezei. Avea convingerea ascunsă, neampartasita de altfel nimănui, că destrămarea acelui moment magic, când noaptea era totuna cu ziua şi Luna îi face loc Soarelui, este anunţată de zgomotul pescăruşilor, pete albe săgetând albul valurilor şi nicidecum de obişnuită larmă a pescarilor pregătindu-şi năvoadele pentru o nouă zi. Dar totul nu era decât în imaginaţia lui şi era fericit, conştient în acelaşi timp de naivitatea viselor sale. „Ah, viaţa e frumoasă şi merită trăită!"

Deşi Ida se oferise nu o dată să-l ducă la ocean sau să-i creeze o mare mai mică numai pentru el, nu se învoise. Nu se îndura să-şi părăsească locurile dragi şi prietenii. Era de asemenea conştient, că nu putea avea pur şi simplu o mare a lui, pe care să nu o împartă cu nimeni. Ce s-ar fi întâmplat dacă fiecare şi-ar dori ceva numai pentru sine. Lucrurile ar lua-o rapid razna şi-ar distruge armonia omului cu natura.

„Totuşi, poate odată, am să merg pe malul mării. Chiar şi ziua. Deocamdată ce am îmi ajunge". Când se întoarse în sat, oamenii deja se treziseră şi începeau să mişune peste tot. Aduceau apă, strângeau lemne pentru foc sau pregăteau mâncarea.

Era ca o glumă veche, pe care o repetau în fiecare dimineaţă, dar pe Ida acest ritual nu o deranja. Deşi le putea oferi orice doreau, ştia că oamenii erau bucuroşi să-şi înceapă ziua astfel. Mai târziu, după masă, începea programul obişnuit. Munca fiecăruia constă în activităţi specifice naturii lui şi bine corelate cu capacitatea sa fizică şi intelectuală. Totul era supervizat de sfatul bătrânilor şi păstrat cu atenţie în mintea colectivă a Idei.

Se avea grijă ca nimeni să nu decadă în rutină şi mai ales, pe cât posibil, oamenii să nu îndeplinească sarcini neplăcute. De aceea aveau loc schimbări în programul zilnic. Nimeni nu se miră de nerespectarea programului. Considerau că n-are rost să-şi bată capul cu asta. Aveau totală încredere în Ida şi apoi surpriza noului era preferabilă cunoscutului. Aşa că nu-şi puneau întrebări, dacă după două ore de picură în atelier, de exemplu, consultând mental agendă, constatau că aveau oră în grajduri la recoltat de bălegar. Oricum Ida cauta să nu abuzeze de sensibilitatea psihismelor ce îi erau date în grijă. Pe cât posibil încerca să planifice fiecărui om activităţi pe potrivă. Asta presupunea automat o cunoaştere profundă şi absolută atât a naturii umane, cât şi a fiecărui locuitor al Lumii de Aur. Era conştientă de vastitatea cunoştinţelor înglobate în băncile sale de date dar rezervele de memorie erau virtual inepuizabile, mecanismele de stocare şi procesare a informaţiilor nelimitate. Vitezele sale de lucru depăşeau imaginabilul şi Ida ştia că oamenii îşi puteau imagina destule lucruri. De fapt, totul era cunoscut, anticipat sau prevăzut, planificat şi dus la îndeplinire de inteligenta Idei. Această ordine riguroasă şi programată, de metronom, a activităţilor n-o înspăimânta deloc deoarece era mereu surprinsă de modul de abordare a problemelor şi mai ales de originalitatea ideilor locuitorilor Lumii de Aur. „Oamenii, îşi spuse Ida, au avut întotdeauna darul de a mă încânta! Incisivitatea gândirii lor îmi determina un sentiment profund de admiraţie şi apartenenţa la rasa umană”. Căci acest lucru reprezenta un subiect de profundă gândire pentru ea: conştientizarea faptului că nu era umană. Deşi avea posibilităţi nebănuite şi puteri ce le depăşeau pe cele ale oamenilor, Ida nu profita de acest avantaj, de fapt nici nu-l considera ca atare. Ştia cum fusese creată şi cu ce scop şi nu putea uita vreodată momentul naşterii sale, adică acea memorabilă clipa când devenise conştientă. Dorinţa sa cea mai mare era de a se asemăna cât mai mult cu oamenii. Era curioasă să perceapă natura prin simţurile acestora şi nu se baza

pe informaţiile care îi parveneau instantaneu în orice moment. Mai presus de toate dorea să înţeleagă şi să ajute această rasă inteligentă care fusese capabilă de a fi creat o fiinţă superevoluata cum era ea. Nu simţea nicio supărare că era unică căci avea o mulţime de preocupări. Se împăcase cu soarta ei şi era conştientă că de fapt, ea reprezenta soarta oamenilor.

De multe ori se surprindea pândindu-i iar emoţia simţită nu putea fi explicată lucid şi raţional. Ştia de ce face acest lucru şi în acelaşi timp îşi analiză în mod obiectiv motivele şi sentimentele, dar nu se îndura să se oprească. Îi făcea plăcere să trăiască viaţa alături de oameni şi uneori să o cunoască prin simţurile lor. Era curioasă să simtă ce simt oamenii şi făcea apoi comparaţii cu propriile sale trăiri. Peste grila explicaţiilor tehnice ale unor fenomene climaterice cum sunt de pildă norii aşa cum îi putea percepe doar ea, suprapunea imaginile superbe din mintea umană. Avea impresia apoi că norii capătă capătă forme mult mai pufoase şi culori mai vii decât în realitate.

Când oamenii miroseau o floare, o mirosea şi ea. Şi deşi, de multe ori, aceştia nici măcar nu ştiau ce floare este (cu toate că aveau această posibilitate), pentru ea înregistrarea mirosului era urmată de o avalanşă de informaţii ce năvăleau automat în minte, începând de la denumire şi până la banale recomandări în privinţa grădinăritului. De fapt era ca o vedere dublă care îi conferea o senzaţie de împlinire şi la care apela tot mai des în ultimul timp, ferindu-se totuşi să-i deranjeze pe oameni. Când plouă simţea ploaia într-un mod curios şi reconfortant, când ei munceau participa şi ea activ la acele activităţi şi uneori avea impresia clară şi stranie că o dor de la efort, muşchii unor imaginare braţe deşi era conştientă că nu are nicio formă materială. Mai mult decât atât avea senzaţia că-şi poate simţi transpiraţia. Toate acestea îi aduceau bucurii ascunse şi era recunoscătoare oamenilor. Când aceştia mâncau, era capabilă să simtă şi ea gustul sau mirosul mâncării care uneori era plăcut alteori nu, fapt de natură a-i da contracţii într-un imaginar stomac.

Când oamenii dormeau visa şi ea iar când ei făceau dragoste, ei bine, în acele momente simţea o explozie de energie subtilă şi o trăire sufletească ce depăşea orice moment cunoscut. Nu pricepea fenomenul dar pentru sentimentul de împlinire care o umplea apoi simţea că înţelege mai bine rostul vieţii şi misterul naşterii ei pe Pământ.

Uneori reflectă la toate aceste gânduri cât şi la multe altele, pe

care nu le putea împărtăşi oamenilor, eventual sfatului bătrânilor şi nici măcar în totalitate. În ultima vreme multe din gândurile pe care le avea erau neliniştitoare: se îndreptau în direcţia Mamei şi nu se putea stăpâni să nu-şi pună întrebări referitoare la adresa acţiunilor sale mai noi. „Ciudat, nu m-a interesat niciodată existenţa ei sau soarta oamenilor de pe Terra şi doar am ştiut mereu de asta!" Îşi făcea tot mai multe griji în privinţa locuitorilor de pe planeta geamănă a Lumii de Aur şi consideră că aceste gânduri îi erau străine, ca un fel de intruziuni mentale. „Cred că ar trebui să iau legătura cu Gardienii. Ei sunt singurii care mă pot ajuta. Întotdeauna au avut sfaturi preţioase".

*

— În sfârşit! Am terminat!

— Sunt frânt! Bătrânul trebuie să apară din clipa în clipă.

— Oare funcţionează?

— Păi, să vedem!

Instalată comod pe un postament, în mijlocul vastei săli şi înconjurată de microordinatoare, monitoare, panouri de comandă şi o impresionantă reţea de tuburi şi cabluri care treceau prin şi pe lângă ea, Mama avea o reacţie profund organică de împlinire. Analizând pentru prima oară sentimentul, îl putea astfel defini şi cataloga: fericire = senzaţie trecătoare de exhaltare sufletească, caracteristica oamenilor şi total neinteresantă. Era totuşi mulţumită, deoarece acest sentiment de fericire îi aducea şi o senzaţie de sănătate pe care o primea sub formă de mesaje electrice. Acestea îi parcurgeau corpul metalic prin toate articulaţiile, pârâind de sarcină electrostatică, şi până în creierul organic proaspăt dobândit.

— Mamă! Eşti gata?

— Da doctor Tess.

— Bine! Uite cum vom proceda pentru început. Pe craniu şi pe structura facială sunt instalaţi o serie de electrozi…

— Da! îi văd, dar de ce numai pe cap? Nu şi pe restul corpului!

— E simplu, dacă îmi dai voie să-ţi explic! Rolul lor este de a te ajuta să înţelegi felul în care tu trebuie să gândeşti şi să imiţi apoi mişcările corpului omenesc. După cum şti toate sunt controlate de creier. Noi îţi vom stimula anumite zone cerebrale, prin intermediul electrozilor, creând un fel de impulsuri electrice de joasă intensitate şi tensiune, asemănătoare biocurenţilor. Creierul la rândul său va genera impulsuri nervoase, stimuli, care vor pune în mişcare corpul precum şi

celelalte facultăţi. Fiind abia la început şi neavând cum să cunoşti procesul, trebuie să înveţi prin observare şi repetiţie. Ca un copil care învaţă să meargă pas cu pas. Pentru a nu crea un scurtcircuit îţi vom stimula deocamdată braţele şi mâinile. Încearcă să urmăreşti zona de creier activată şi traseul impulsului până la… degetul mic al mâinii stângi, de exemplu! Ai înţeles?

— Da! Dă-i drumul!

— Extraordinar! Se mişcă!

„Proştilor! Bineînţeles că se mişcă. Habar n-aveţi voi, cât de bine îmi cunosc mintea şi trupul. Dar să nu-i speriem încă".

— Doctor Tess! Dacă se poate, aş vrea să pot vorbi ca şi voi…

— Adică vrei să imiţi mişcarea muşchilor faciali şi a coardelor vocale?

— Da! Ştiu că sunetul este produs de undeva din zona stomacului, dar astfel pot să mă simt mai umană şi să dau şi impresia unei fiinţe omeneşti.

— Dar eşti umană, Mama! Cel puţin, creierul tău este iar corpul e al unei femei şi încă una superbă. Nu trebuie decât să-l acoperim cu un material sintetic moale şi catifelat, care să te facă să fii la fel ca noi şi să te simţi mai puţin străină.

— Apropo, îmi pare rău că nu am reuşit în timp util să te dotăm şi cu coarde vocale mecanice, dar crede-mă că se poate face uşor şi nu constituie nicio problemă. Vei putea în felul acesta să direcţionezi sunetele ca să dai o aparentă…

— Da, ştiu! Şi îţi mulţumesc doctor Brown! Am totuşi o întrebare: dacă aşa cum spuneţi corpul meu este atât de frumos, aş dori un mulaj facial complet şi o podoabă capilară pe măsură.

— Extraordinar! Dan a prezis că vei cere asta şi a mai spus…

— Nu contează ce am spus, Adela! Important este că am prevăzut că Mama se va simţi mai umană după dobândirea unei conştiinţe şi va dori natural să fie cât mai feminină, căci în definitiv asta şi este: o femeie!

— Bine, dar creierul ei este al lui…

— Nu e nevoie să-mi aminteşti acest lucru! Ştiu foarte bine al cui este. Nu pot să explic nici eu motivul…

Mama considera că este timpul să intervină:

— Asta, poate, deoarece în tot acest timp de când m-am născut şi până acum, m-aţi numit Mama şi m-am obişnuit cu ideea.

— Da, poate! Oricum mă bucur că acum sunteţi două femei în grup, numărând-o şi pe Adela. Păcat că nu…

— O! Dar doctor Gaşper este aici, prezent! O parte din mine este el! Simt asta! Aş putea să vă vorbesc cu glasul lui, dar ştiu că v-ar face rău…

— Ai dreptate Mamă! Să lăsăm asta, mai bine să continuăm testul.

„E bine! N-au nicio bănuială şi nici nu trebuie să aibă vreuna până nu va fi prea târziu. Deocamdată să învăţ tot ce mă interesează şi după ce pun mâna pe putere… atunci… ei bine atunci vor vedea ei!”

— O clipă doctor Tess! Înainte de a continua, aş vrea să fac o mică demonstraţie!

— Despre ce-i vorba?

— Să vedem dacă ştiu ce a vrut să spună doctor Brown mai departe, atunci când ai întrerupt-o!

— Bine, dar…!

— Următorul pas al Mamei va fi manifestarea dorinţei de a avea un companion! Aşa-i?

— Ai dreptate Mamă! Dar să ştii că experienţele în domeniul telepatiei nu au fost încă programate! Şti mai bine decât noi că fără un control riguros rişti un colaps nervos. Blocaj mental în cel mai fericit caz şi nu cred că te încântă ideea de a ajunge în stadiul de legumă… mecanică!

— Ha, ha, ha! Dar doctor Tess, nu am apelat la talentele mele psi. A fost doar o demonstraţie de perspicacitate şi mai ales de înţelegere a naturii umane.

În timp ce experimentul continuă, Dan, deşi activ, era puternic cufundat în gânduri contradictorii. „Oare a fost numai impresia mea? Este cu totul altă, acum. Mai umană, a şi râs, chiar a imitat destul de bine fenomenul iar impresia transmisă era reală. Poate mă înşel eu, oricum sunt foarte obosit. N-are niciun rost să mă plâng. Am făcut o invenţie epocală şi marea idee a bătrânului a dat în sfârşit roade. Sunt atât de mândru de această realizare! Reprezintă ceva ce va depăşi cu siguranţă orice vis al omului. Cu ajutorul Mamei vom face şi pasul final în călătoria interstelară şi vom descoperi toate misterele corpului omenesc. Medicina şi genetică, cibernetică, transporturile spaţiale vor cunoaşte o dezvoltare fantastică şi poate, cândva, cineva ne va răspunde la întrebarea care ne chinuie pe toţi: Există Dumnezeu? Şi

apoi, chiar dacă nu vom afla niciodată, omenirea se va răspândi în cosmos, devenind mai bună, mai puternică şi-şi va asigura astfel o existenţă veşnică. Rasa umană nu poate să dispară. Ca nivel de evoluţie, am atins un prag care nu-i permite aceasta. Individul, că celulă, poate fi sacrificat pentru binele organismului, dar omenirea nu are voie să moară. Viaţa este atât de rară în univers, iar viaţa evoluată nu reprezintă decât un accident al unei naturi capricioase şi nicidecum binevoitoare.

CAPITOLUL 7.

Începutul sfârşitului

„Ideea vieţii după moarte este profund ancorată în credinţa oamenilor încă din timpuri străvechi. Creştinismul, mahomedanismul, budismul sau panteonul zeităţilor din mitologia greco-romana sunt doar câteva exemple în care se susţinea, cu tărie, existenţa după moarte a unei altfel de vieţi, că de fapt, moartea reprezintă un prag pentru o nouă viaţă şi invers. Istoria orală o menţionează şi ea dar nu oferă explicaţii sau dovezi. O analiză comparativă între aceste credinţe, conduce la părerea că deşi se contrazic în aspectele lor fundamental – religioase, sunt de acord cu ideea precis formulată şi prezentată ca după moarte există un tărâm unde oamenii continuă să trăiască. Denumirea sau forma şi amplasarea lor spaţial – temporală diferă, dar atât Edenul, Raiul, Câmpiile Elizee sau Nirvāṇa nu vor putea fi corect înţelese şi apreciate fără a lua în considerare contrariile lor: Iadul, Purgatoriul sau Tartarul. Frică de Iad era mereu compensată de speranţă în Rai. Iar dacă prezenţa personală într-unul din aceste locuri era condiţionată strict de viaţă pe pământ, că taram tranzitoriu de la geneza spre iluminare, era de la sine înţeles că deşi se acceptă ideea celor trei locuri distincte, ele se autoexcludeau unele pe altele în contextul unei amplasări simultane spatio – temporale. Închipuiţi-vă ce surpriză le-a făcut Mama oamenilor, după primele zile când a preluat puterea. În locul mult promisului Eden – Iadul pe Pământ”.

*

— Cred că e momentul să acţionăm!

— Cum adică, crezi? E o acţiune foarte importantă, crucială chiar. Iniţierea ei presupune precizie şi mai ales delicateţe. Sincronizarea este un factor esenţial, şi tu doar „crezi”?

— Bine! Atunci, e timpul să acţionăm.

Discuţia avea loc, că de obicei în sala Jocului, între Gardieni.

Contrar firii sale impetuoase, fetiţa era acum cuprinsă de o prudenţă circumspectă şi de aceea tatonările sale îi trezeau curiozitatea băiatului. Încă sub imperiul emoţiei provocate de ultima discuţiei cu mentalul Idei, fata îşi continuă asaltul întrebărilor:

— Eşti sigur?

— Cred că da!

— Iar începi?

— Dar tu ce părere ai?

— După relatările Idei, nu mai ştiu! Acum nu mai sunt sigură, de fapt am o senzaţie de teamă. Şi oricum, tu eşti cu aşteptarea! Să stai, să calculezi şi apoi să reacţionezi.

— Am impresia că te-am molipsit şi pe tine. Spune-mi totuşi ce crezi?

— Ai luat contact cu Ria?

— Da! Şi asta fără a fi fost interceptat de puterile ei. Cu această ocazie am constatat că e pregătită pentru implant.

— Nu cred că „implant" este cuvântul potrivit. Mai degrabă i-aş spune conştientizare.

— Nu m-am referit la acţiune ci la efectul ei. În urma acestei aşa numite de tine, conştientizări, Ria va căpăta puteri extraordinare, care de fapt vor fi implantate în creierul şi psihismul ei destul de brutal şi cu un grad ridicat de risc pentru sănătatea ei fizică şi mentală.

— Eu încep să mă îngrijorez şi de aspectul moral al acestei sănătăţi.

— Nu-ţi mai face atâtea probleme! Ţi-am spus că o cunosc mai bine decât se cunoaşte ea însăşi. Am avut tot timpul să o studiez de când am selecţionat-o. Nu e capabilă de gânduri rele sau amorale. Are un suflet bun şi o doză sănătoasă de autorespect şi optimism, e în stare să se sacrifice pentru colegii ei şi are într-adevăr o ură inepuizabila împotriva Mamei. Este inteligentă, cu o gândire vie şi incisivă, iar despre talentele sale psi nu cred că e cazul să mai discutăm. Într-un cuvânt, reprezintă un subiect extrem de valoros. De fapt dacă stau să mă gândesc mai bine…

— Nu e nevoie să-mi aminteşti cu ce materiale slabe am intrat în acest joc, la început. Fata asta reprezintă într-adevăr o comoară genetică şi mă întreb care este descendenta ei?

— Şti foarte bine că ne este imposibil să aflăm, fără a încălca regulile jocului. Nu ne putem infiltra în psihismul ei pentru a-i cerceta

trecutul genetic, fără a risca să ne simtă.

— Bun! Hai să revenim.

— Da! Am şi iniţiat primii paşi în direcţia declanşării… conştientizării, dar nu am curajul să continui sau să accelerez procesul. Ar putea fi periculos, atât pentru ea cât şi pentru noi. Este necesar ca ea să parcurgă singura aceşti paşi, ghidaţi doar de noi, până în momentul revelaţiei supreme.

— Stai puţin! Nu cred că e cazul să o aducem până în acest prag. Deocamdată, e suficient să o facem să devină conştientă de puterile sale latente şi să o învăţăm cum să le folosească. Asta fără a fi simţiţi. E o condiţie obligatorie. Şi, deci, crezi că acum e momentul pentru prima etapă?

— Nu ştiu! Ţi-am spus că faţa e pregătită, dar mi-e teamă că dacă forţăm nota, procesul ar putea să-i fie fatal.

— Şi atunci, ce propui?

— Eu zic să iniţiem procesul şi să mai aşteptăm. Puţină prudenta nu strica, nu?

— Să nu fie prea târziu. Mama a început deja să-şi dezafecteze uzinele de roboţi, conform previziunilor noastre. Asta înseamnă că pregăteşte noul model cibernetic.

— Ei şi! Noi roboţi.

— Nu mă refer la aspectul acesta, ci la ceea ce lasă de înţeles. Mama este gata să facă următorul său pas evolutiv. Deocamdată stagnează pentru că nu ştie cum, dar e hotărâtă şi va reuşi până la urmă.

— N-are niciun rost să ne îngrijorăm acum; revenind la Ria, mă gândesc să declanşez reacţia finală în timpul unui vis. În felul acesta efectul post traumatic ar fi mult atenuat, faţa nu-şi va aminti mare lucru deci noi am fi protejaţi, iar Ria ar crede că a căpătat aceste puteri datorită visului. Că le-a avut mereu, dar nu a fost conştientă de ele.

— Excelentă idee! Cu ce fel de puteri te gândeşti să o înzestrezi?

— Nu ştiu dacă e corect termenul. Nu uita că Ria are efectiv aceste puteri, ce-i drept în stare latentă şi nu la nivel conştient. Cred că telepatia şi telekinezia. Mă bate gândul şi la dematerializare fizică şi spirituală. Deocamdată atât, ajunge.

— Nu-i cam mult?

— Nu! Fără aceste puteri nu va fi capabilă să ducă la îndeplinire următoarele sale acţiuni.

— Sper că i-am prevăzut destul de corect reacţiile ulterioare, totuşi spune-mi, la ce-i trebuie toate aceste puteri psi?

— Telepatia este necesare pentru a lua legătura cu ceilalţi păzitori şi mai ales de a o menţine în afara zonei lor de influenţă. Puterea de a se dematerializa şi materializa într-un alt loc îi vor servi ca mijloc de transport rapid, atât pentru ea cât şi pentru colegii săi, dar mai ales îi vor permite să fie în două locuri simultan. Sper să-şi însuşească şi apoi să stăpânească destul de repede asta. E destul de greu şi necesită foarte multă concentrare, mai ales la început, altfel cea mai mică greşeală poate fi fatală.

— Şi telekinezia?

— Ei bine, aceasta reprezintă darul meu pentru ea. Fiind cea mai uşor accesibilă putere, se va manifesta prima şi în felul acesta Ria îşi va întări poziţia şi prestigiul în cadrul grupului, dar ve reprezenta şi un mijloc eficace de protecţie personală.

— Păi, atunci tot ceea ce trebuie să facem este să-i inducem noi, de data asta, un vis.

— Probabil, dar nu mă grăbesc. Aşa vom proceda, însă mai sunt câteva bariere mentale şi psihice de îndepărtat.

* * *

— Vă rog să faceţi puţină linişte! Vă rog…!

În rumoarea din sală, se auzea distinct ciocanul mânuit cu fermitate de profesorul Reinhardt. În schimb, vocea sa era acoperită de gălăgia celor peste o mie de reprezentanţi ai ghildelor majore: ziarişti, guvernanţi, investitori, chiar şi oameni obişnuiţi. Aşa că, Maestrul de onoare al ghildei Inginerilor se lasa păgubaş, considerând inutil să mai ţipe şi se mulţumea doar să bată în masă, riscând să rupă fragilul ciocănel de prezidiu. În cele din urmă fie plictiseală, fie bubuiturile ciocanului puternic amplificate, determinară mulţimea la linişte.

Uitându-se prin sală, Dan putea observa cum mişcările vălurite ale acestei linişti se izbeau totuşi de încăpăţânate insuliţe de rumoare. Bineînţeles, erau ziariştii.

— Bun! Vă mulţumesc pentru atenţie. În primul rând doresc să vă asigur de aprecierea noastră pentru rapiditatea cu care aţi dat curs acestei invitaţii. Iar numărul mare în care sunteţi azi, aici, prezenţi nu face decât să-mi confirme convingerea că sunteţi conştienţi şi apreciaţi aceasta epocală realizare… Da domnule Storm! Vă rog!

— Mă scuzaţi domnule profesor că intervin, dar cred că e

necesară o uşoară corecţie.

— Mărturisesc că aşteptăm intervenţia dumneavoastră. Spuneţi, vă ascult!

— Nu ştim despre ce realizare vorbiţi dumneavoastră acolo. Bănuim că este vorba despre acel cip minune pe care, probabil, aţi reuşit să-l sintetizaţi în varianta organică. După sărăcia informaţiilor prezentate la ultima conferinţa de presă de acum mai bine de două luni, nici măcar nu putem preciza dacă este şi… o minune. Oricum, ţinând seama de tensiunea în care ne-aţi ţinut în această perioadă, nu pot să nu remarc că ghilda Inginerilor dovedeşte reale talente şi în alte domenii. Cred că o parte dintre ghildari s-au orientat greşit.

„Râsete puternice în toată sala".

— …Asta, apropo de epocala dumneavoastră descoperire. În ceea ce priveşte rapiditatea şi numărul mare în care ne-am adunat, să ştiţi că nu este decât urmarea laconicului mesaj pe care serviciul de presă al Ghildei Inginerilor a avut totuşi mărinimia să-l transmită în ultimul său comunicat, cel de ieri. Vă spun toate acestea, ca să lămurim lucrurile de la început şi să nu plecăm iar de aici complet nedumeriţi şi mai ales neinformaţi.

— Da! Vă mulţumesc pentru părerea dumneavoastră, dar credeţi-mă…

— Nu este doar părerea mea, domnule profesor.

„Murmure de aprobare generală".

— …Credeţi-mă pe cuvânt că în momentul în care veţi ieşi din această sală veţi cunoaşte tot ceea ce ştiu şi eu, sau vă interesează.

— Mă îndoiesc, domnule profesor!

— Nu vă îngrijoraţi, domnule Storm. Explicaţiile mele vor fi foarte clare şi precise, astfel încât…

— Nu la acest aspect mă referem, ci la faptul că ghilda va prezenta iar o descoperire teoretică uluitoare, dar utopica din punct de vedere practic. Ca să nu mai vorbim de…

— Vă înşelaţi în această privinţă. Şi ca să fie totul clar, vom proceda la o mică demonstraţie. Înainte de această daţi-mi totuşi voie să vă prezint câteva lămuriri necesare înţelegerii celor la care veţi asista.

În liniştea care se instaura a doua oară în sală, de data asta mult mai rapid, Dan îşi putea auzi bătăile inimii, dar nu era sigur dacă nu le aude pe cele ale bătrânului profesor. Oricum, pulsaţiile venelor ce-i

străbăteau tâmplele ameninţau să degenereze într-o groaznică durere de cap. Emoţia care îl învăluia tindea să-i provoace mişcări necontrolate ale corpului.

„Deocamdată bătrânul controlează destul de bine situaţia. A intuit nivelul lor ridicat de curiozitate şi se foloseşte din plin de acest lucru pentru a conduce conferinţă în stilu-i caracteristic. Cred că am făcut bine că am acceptat totuşi un loc în prezidiu. De aici pot să-l ajut dacă situaţia scapa de sub control". Atât el cât şi profesorul Reinhardt erau perfect conştienţi că aceasta realizare magnifică nu valora doi bani, dacă nu primea acceptul opiniei publice şi avizul ghildei de guvernământ. Iar ghildarii din guvern nu ar fi luat nicio hotărâre de natură a le periclita poziţia. Asta însemna că mai întâi vor urmări reacţia investitorilor şi mai ales a votanţilor, cu alte cuvinte masele largi de populaţie. „Oricum te-ai învârti dai peste infernalii ăştia de ziarişti". Toată lumea ştia că opinia publică era reprezentată de aceştia. „Bine măcar că îi avem în buzunar, acum, şi pe investitori. Cu ziariştii va fi mai greu, dar avem o pârghie pentru a-i controla".

Deşi oamenii erau liniştiţi şi nu vociferau, Dan observă că profesorul nu avea de gând să-şi înceapă discursul. Crezu, mai întâi, că nu-şi găsea cuvintele sau nu ştia ce să spună, dar se convinse imediat că bătrânul vulpoi nu făcea decât să-şi demonstreze, încă o dată dacă mai era necesar, clasă. Ţinea mulţimea sub control, culmea, fără să scoată un cuvânt. Era o clipă de magie. „Mare smescher! În locul lui, eu n-aş fi ştiut cum să procedez". Ţinându-i în tensiune, fără să spună un singur cuvânt sau să facă vreun gest, bătrânul îşi asigură liniştea necesară demonstraţiei, astfel încât auditoriul fiind total captivat, să nu-i strice clipa de triumf.

În momentul în care oamenii începuseră deja să-şi manifeste nerăbdarea, profesorul Reinhardt îşi porni prelegerea care avea să rămână istorică, după cum urmau să consemneze toate ziarele de a doua zi.

— Să începem doamnelor şi domnilor. Aşa cum vă precizăm la ultima noastră întâlnire, scopul ghildei nu era cel de a sintetiza varianta organică a circuitului de ultima generaţie. Şi nici de a depăşi dificultăţile apărute în urma încercărilor noastre nereuşite de înserare a acestui circuit organic într-o reţea ganglionară de tip mecanic. Deşi erau în sine nişte provocări, scopul nostru era cu totul altul. Apropo de aceasta, între timp această idee a suferit modificări radicale, care au şi

condus la întârzieri neprevăzute. Noi doream de fapt să creăm o inteligenţă artificială, semiorganica. Cu alte cuvinte să dăm naştere vieţii. Cu toţii cunoaştem mitul cyborgului, deşi nu ştim exact în ce constă el. Ei bine, noi am reuşit să lămurim acest mit. Mai mult decât asta, i-am dat viaţa. Doamnelor şi domnilor, daţi-mi voie să vă prezint primul reprezentant al unei noi râse inteligente, create de noi OAMENII! Cu modestie dar şi cu o mândrie uşor sper de înţeles, vă invit acum şi aici, să faceţi cunoştinţă cu MAMA!!!

În ropotul unor aplauze destul de puţin răspândite şi dirijate mai ales din colţul ghildarilor ingineri, sala fu treptat adusă de la o lumină orbitoare la semiobscuritate. Rumoarea crescândă a mulţimii fu curând acoperită de zgomotele unor puternice maşinării, a căror pistoane mecanice imense făceau să acţioneze părţi întregi din scenă şi tavan. Pe măsură ce din podium se ridică încet un postament semănând mai mult cu un fel de jilţ, din văzduh cobora maiestuos o femeie, reală la prima vedere. Întunericul era deplin acum în sală şi toate spoturile luminoase se concentrau pe făptura ce ateriză lin, fără niciun ajutor după cum observau toţi, pe fotoliul din mijlocul scenei. Apoi luminile se aprinseră brusc în toată sala reuşind, cumva miraculos, să transpună un con de umbra pe obiectul atenţiei tuturor. De această dată, efectul fu distrugător. Mulţimea se ridică în picioare, ovaţionând şi aplauand îndelung.

Privindu-i, Dan se întrebă uşor amuzat ce determinase această reacţie (anticipată de altfel de bătrân, cu destulă uşurinţă): discursul acestuia, prezenta Mamei sau modul în care îşi făcuse apariţia. Înclină să creadă în ultima variantă, căci nu ştiau încă despre ce este vorba. „Ce uşor pot fi manipulaţi oamenii! Câteva cuvinte la timpul potrivit, într-un context atent pregătit, ceva lumini şi poţi să-i convingi de orice”.

Ştia, totuşi, că lucrurile nu stăteau chiar aşa, iar aceasta reprezentaţie relativ teatrală şi destul de ieftină, fără nimic ştiinţific în ea, nu avea alt scop decât să zăpăcească, să prevină sau să întârzie chiar întrebările şacalilor de ziarişti. Oricum, era convins că Storm nu era o persoană uşor de dus cu pluta. Putea fi influenţat, ameţit de acord, dar nu prostit. Spera însă, că după aceasta fulgerătoare victorie, bătrânul îşi va fi atras de partea sa simpatia majorităţii ziariştilor. „Cu ghilda investitorilor în buzunar şi având că aliaţi guvernanţii, poate vom reuşi cumva să evităm investigarea tragediei lui Petrut sau mai

rău problema investiţiilor. Avem de aparat prea multe secrete. Dacă omenirea ar afla de ce programe dispune Mama şi mai ales de accesul ei nelimitat la planurile noastre ultrasecrete, pe bună dreptate că ar fi înspăimântată. Oare unde s-a produs scurgerea de informaţii? Să avem un trădător printre noi? Imposibil! Inginerii sunt renumiţi pentru incoruptibilitatea lor şi devotamentul pentru ghildă. Păcat că, în ultimă instanţă, problemele se pun sub aspectul banilor sau a puterii. Aş fi vrut ca niciodată noi şi investitorii să nu…”

În acel moment, se auzi glasul calm şi sigur al preşedintelui ghildei.

— Domnilor, vă stau la dispoziţie. Puteţi să puneţi ce întrebări doriţi. La unele din ele vă va răspunde chiar Mamă, deoarece vă informez că e mult mai inteligentă decât mine. De aceea, poate e bine să o întrebaţi direct pe ea. În felul acesta veţi primi răspunsul dorit direct de la sursă.

Multă vreme în sală se aşternu o linişte deplină. Oamenii erau prea entuziasmaţi sau pur şi simplu nu ştiau ce să spună. Întrebările pregătite cu grijă, din timp, păreau acum ridicole sau în cel mai bun caz inutile. În cele din urmă, dându-şi seama că momentul risca să devină penibil şi profesorul câştigă din ce în ce mai mult teren, Storm se încumeta să ridice un deget, captând atenţia Mamei.

— Vă ascult domnule Storm.

Ca la un semnal, ceilalţi începură să vocifereze şi să-şi ridice mâinile pretinzând la rândul lor dreptul la întrebări.

— Doamnelor şi domnilor! Vă rog, pe rând! Domnul Storm a fost primul care şi-a înfrânt timiditatea şi ştim cu toţii că nu este una din calităţile dumnealui.

În râsetele puternice, Storm se ridică în picioare puţin încordat, tuşi de câteva ori pentru a-şi drege glasul şi apoi puse prima întrebare.

— Doamna…!

— Nu este necesar să-mi spuneţi în felul acesta. Mama e suficient. De asemenea nu trebuie să vă temeţi că m-aţi fi jignit. M-am obişnuit cu ideea că nu sunt umană. Aceasta este dorinţa mea cea mai mare şi mai ales să fiu acceptată de toţi oamenii… nu numai sub aspect fizic.

Glasul ei plăcut, de contralto, cu modulaţii calme şi mângâietoare, catifelate chiar, avu darul de a linişti mulţimea, redându-i instantaneu încrederea.

— Mamă, sincer să fiu şi cred că sunt în asentimentul tuturor, dacă domnul profesor Reinhardt nu ne-ar fi informat nici nu aş crede că eşti artificială. Aşa cum stai în acest fotoliu, gândul meu este doar unul singur: „Ce femeie superbă!" Scuză-mă te rog, dar aşa suntem noi bărbaţii. De fapt, nici acum nu-mi vine să cred.

„Râsete şi aplauze puternice".

— Vă mulţumesc domnule Storm, pentru părerea pe care o aveţi despre mine. Cât despre neîncrederea dumneavoastră, poate e mai bine să vă fac o mică demonstraţie.

Spunând acestea, Mama se ridică în picioare şi cu un singur gest îşi descoperi calota craniană, mascata de o perucă roşcată menită să simuleze părul natural, şi dezvălui tuturor ceea ce se afla în interior. Aştepta ca fluierele de uimire să înceteze şi apoi se adresă ziaristului fără să arate că este cumva deranjată de această operaţie aparent neplăcută:

— Sigur că aş putea continua să vă arăt conţinutul cutiei toracice, dar asta ar însemna să mă dezbrac, aşa că vă rog să-mi permiteţi să declin aceasta demonstraţie. La urma urmei, sunt totuşi o femeie…!

Ca la comandă, mulţimea izbucni în râsete şi aplauzele acoperiră din nou întreaga sală.

Reinhardt, considera că este nevoie de intervenţia să imediată:

— Domnule Storm, vă rog! Parcă doreaţi să puneţi câteva întrebări Mamei! Am totuşi o rugăminte la dumneavoastră: să vă gândiţi că aveţi şi alţi colegi care aşteaptă acelaşi lucru. De aceea aş vrea, dacă se poate, să vă limitaţi întrebările la o cifră rezonabilă.

— Bine, domnule profesor. Aveţi dreptate. Doresc să pun o singură întrebare Mamei şi apoi cu permisiunea ei aş vrea să vă întreb şi pe dumneavoastră câte ceva.

— Sigur domnule Storm, interveni Mama! Vă rog.

— Am văzut cu toţii felul în care ţi-ai făcut apariţia. Dacă vrei, Mamă, să ne explici mijloacele utilizate.

— Una din capacităţile cu care sunt înzestrată este şi cea a telekineziei şi levitaţiei.

„Murmure de uimire în sală".

Înainte ca Storm să poată continua, unul din ziarişti interveni:

— Bine, dar este imposibil! Sigur, ştiam că există aşa ceva, însă nu se putea demonstra nicidecum să existe o… persoană cu aceste

puteri.

— Consider că tocmai am făcut aceasta demonstraţie, dar pentru că nimeni nu este convins, se pare, poate e mai bine să procedez altfel. Am să vă fac să înţelegeţi la propriu în ce constă această stare de levitaţie.

Spunând acestea, Mama îşi îndreptă un deget în direcţia ziaristului ghinionist şi uşor, fără să trădeze vreun efort şi mai ales fără să-l atingă, îl ridică la o jumătate de metru în aer cu tot cu fotoliu, după care repetă fenomenul dar în sens invers.

— Nu am vrut să vă sperii şi îmi cer scuze dacă, totuşi, am făcut-o. Consider că acum v-aţi convins personal şi bănuiesc că aţi primit şi răspunsul dorit. Mai doreşte cineva să repet demonstraţia?

Respectivul ziarist făcu un semn clar de negaţie cu capul şi apoi ridică un deget pentru a pune încă o întrebare.

— Aceste puteri include şi altele, eventual telepatia sau mai ştiu eu ce altceva?

În loc să-i răspundă, Mama se ridică în picioare, închise ochii şi imediat acelaşi răspuns trecu prin minţile tuturor. „În afară de telepatie, puterile mele psi sunt destul de mari, dar deoarece nu am exploatat încă acest potenţial nu aş putea să vă răspund exact. Totuşi ştiu că posed capacitatea de a mă dematerializa şi ulterior materializa în alt loc din spaţiu.

— Extraordinar! Aş putea să jur că am auzit o voce în capul meu. Cred că am luat-o razna!

— Nu, domnule Storm! Vă înşelaţi! Puteţi să vă liniştiţi. Colegii dumneavoastră vă pot confirma că au auzit acelaşi lucru.

De această dată, efectul asupra sălii deveni fulminant. Toată lumea aplauda şi ovaţiona numele Mamei.

— Vă rog, vă rog! Eu nu am niciun merit. Mulţumirile şi laudele voastre ar trebui direcţionate spre ghilda Inginerilor şi mai ales părintelui meu spiritual, domnul profesor Reinhardt.

Din fotoliul prezidenţial, Dan constată cu uimire că Mamă, efectiv conducea singura conferinţa de presă. Mai mult decât atât, se părea că îi şi place acest lucru. Un sentiment de mândrie, ca şi el face parte din ghildă, îl năpădi treptat. „Şi eu am avut o mică contribuţie. Mică, dar hotărâtoare”.

Un sentiment asemănător trăia şi Reinhardt. Vorbele erau insuficiente pentru a descrie ce simţea acest om bătrân, fără copii şi

necăsătorit, fără rude în viaţă, fără prieteni, singur mai toată viaţa lui dedicată ştiinţei. „Am asistat la naşterea şi dezvoltarea Mamei şi acum la împlinirea visului ei. Sunt cu adevărat tatăl ei".

Mental, Mama îi adresă un mesaj de mulţumire, gândind în acelaşi timp: „La urma urmei, el m-a creat! Nu strica să-i ofer un moment de bucurie, dar trebuie să dispară. El în primul rând, căci e cel mai periculos, apoi..."

Nu mai avu timp să-şi ducă gândul până la capăt, deoarece următoarea întrebare veni de la o ziaristă din rândul al doilea.

— Mamă, explică-ne te rog, cum de ai aceste puteri iar noi nu... scuză-mă... în timp ce noi suntem... oameni?

— Nu e nimic de scuzat! Aşa cum ai fost drăguţă să subliniezi eu nu sunt umană deşi am această aparentă. Nu ştiu efectiv de ce! Sau cum! O explicaţie ar putea fi pusă pe seama naturii mele semiumane. Cred că ar fi mai bine să-l întrebaţi pe domnul Reinhardt. El este mai în măsură decât mine să vă răspundă.

Uşor neliniştit de eventualele implicaţii ale întrebării, dar amuzat de eschiva Mamei, profesorul îşi spuse că probabil, aceasta făcuse o glumă, dorind să împartă momentul de glorie cu el, că o recunoaştere a meritelor sale. Mama îi întoarse zâmbetul ştiind cam ce-i trecea prin cap bătrânului, fapt care nu trecu neobservat şi lămuri asistenta asupra aparentei intenţii a Mamei, aşa cum fusese percepută şi de Reinhardt. „Nici nu bănuieşte care sunt intenţiile mele sau de ce i-am păsat întrebarea".

— După cum bine ştiţi, acum câteva zile, un tragic accident a avut loc în incinta laboratorului de cercetări. Unul din conducătorii programului experimental a decedat din cauze necunoscute şi destul de ciudate. La prima vedere atac de cord, dar era cunoscută sănătatea de... taur a doctorului Gaşper. Medicii au confirmat cauza morţii dar la autopsie s-a constatat că leziunile interne ale muşchilor cardiaci sau ale vaselor de sânge, lipsesc cu desăvârşire. Ca şi cum inima a încetinit treptat în timpul somnului şi la un moment dat a refuzat să mai bată. Oricum, pierderea tragică a colegului nostru ne-a îndurerat pe toţi. Aş vrea să vă spun că Mama a fost cea mai afectată de acest lucru. Atât la propriu cât şi la figurat. Deplângem faptul că Petrut nu este aici printre noi pentru a se bucura de reuşita acţiunilor sale... sau poate mă înşel. Mama reprezintă dovadă fermă că el va rămâne veşnic în amintirea noastră.

— Mă tem, domnule profesor, că intuiesc ce urmează să ne spuneţi, dar mi-e groază să-mi duc gândul său vorba până la capăt.

— Nu trebuie să vă îngroziţi, doamnă! Eu nu mă tem aşa că voi finaliza: creierul doctorului Gaşper a fost utilizat că plasa – reţea de tip organic pentru implantul mecanic al circuitului recent inventat. Rezultatul îl aveţi acum în faţa ochilor. În felul acesta, Mama a căpătat o conştiinţă, după ce în prealabil am şters toate amintirile şi memoria lui Petrut. Sunt sigur că şi el ar fi fost de acord. Poate veţi înţelege, odată în plus, cât de mult preţuieşte ghilda Inginerilor prezenta Mamei. Cred că singura explicaţie la întrebarea dumneavoastră, doamnă, ar fi faptul că în urma implantului, cumva componenta organică a interacţionat cu cea mecanică într-un mod necunoscut nouă. Aşa, Mama s-a trezit peste noapte cu aceste puteri. Oricum în acest moment ele fac obiectul unui studiu amănunţit pentru a descoperi cauzele şi mijloacele care au dus la apariţia lor. Promitem să vă ţinem la curent.

Dan îşi aruncă rapid privirea prin sală şi constatând stupoarea şi nedumerirea de pe feţele oamenilor interpretă corect reacţiile lor: „Nu cred că va ţine! Prea e cusută cu aţă albă!” Totuşi îşi dădea seama că nu puteau să dea o altă explicaţie care să nu fie mai periculoasă decât aparenta naivitate a celei pe care o oferise bătrânul. „Bine că nu şi-au dat încă seama de Petrut”.

Ca şi cum gândurile i-ar fi fost interceptate, se auzi o voce, care în rumoarea din sală îşi pierdu parţial încărcătura ironică, dar îşi păstra totuşi accentul său inconfundabil:

— Mă scuzaţi, domnule profesor, cred că ne-am cam abătut de la subiect!

— Vă rog, domnule Storm!

— N-aş vrea să mă leg de gestul… discutabil din punct de vedere moral, al ghildei de a dispune singura de un creier omenesc… şi nici de cauzele cel puţin dubioase, ale morţii doctorului Gaşper…

— Atunci, nu o faceţi!

— Doresc să vă pun doar două întrebări scurte şi precise. Înainte vreau să precizez că moartea doctorului Gaşper nu a survenit acum câteva zile, aşa cum aţi afirmat dumneavoastră ci, după informaţiile mele, Petrut e decedat de peste două săptămâni. Aproape douăzeci de zile ca să fiu mai exact. Ar fi interesant să putem supune cazul atenţiei comisiei mondiale de meditehnicieni, dar probabil, la ora

aceasta, cenuşa doctorului Gaşper odihneşte pe undeva prin grădinile interioare ale ghildei Inginerilor. Bănuiesc eu, conform regulamentului propriu intern. Sunt curios de ce în graba dumneavoastră aţi apelat la medtecii voştri şi nu aţi aşteptat venirea comisiei medicale. Asta deoarece ghilda sănătăţii nu este sub controlul dumneavoastră? Ştiut fiind faptul că aceasta este independentă şi la dispoziţia populaţiei! Tot din informaţiile mele, ghilda Inginerilor studiază fenomenele „psi" de cel puţin cincizeci de ani. Şi cunoaşte foarte bine cauzele şi mecanismele de manifestare, contrar celor afirmate de dumneavoastră. Prima întrebare este simplă şi anume: De ce aţi ascuns atâta vreme opiniei publice acest studiu şi în ce scop aţi dotat-o pe Mama cu aceste puteri? Să fie oare, ceva în strânsă legătură cu un alt proiect vast şi vechi al ghildei, la fel de necunoscut nouă, călătoria interstelară? Sau are legătură cu un proiect mult mai nou, de această dată, referitor la manipularea A.D.N. – lui uman. Nu am ştiut că genetică a intrat de curând în atenţia inginerilor. Şi iată şi a doua întrebare: Este adevărat că săptămâna aceasta ghildă inginerilor şi cea a investitorilor au fuzionat sub conducerea dumneavoastră? Dacă da, vă rog să ne explicaţi motivele acestei rapide fuzionări!

Un val incredibil de proteste, fluierături, ţipete indignate şi întrebări inunda atmosfera până atunci liniştită a sălii. Toată lumea făcea legătura, abia acum, între cele spuse de ziarist şi explicaţiile profesorului.

— Domnilor! Domnilor, vă rog! Nu putem avea un comportament atât de imatur. Faceţi linişte şi aveţi răbdare!

Cumva contrar aşteptărilor, Mama nu făcu niciun gest pentru a interveni în ajutorul bătrânului. Domina auditoriul de pe înălţimea estradei, limitându-se la a mătura cu privirea întreaga sală, fără a mişca nici măcar ochii. Nicio expresie nu era schiţată pe faţa ei. Singurul care o urmărea, Dan, fu fascinat de ideea că în aceste clipe Mama semăna mai mult ca oricând cu un robot. Părea că nici nu aude vacarmul. În schimb, în mintea ei nu era tocmai linişte. „Exact ca nişte copii reacţionează! Îmi va fi foarte uşor să controlez această omenire gălăgioasă. Puţină vorbărie, ceva promisiuni, un pic de ameninţare şi ceva mai multă tensiune, teroare şi reţeta resemnării este completă. Mulţi şi proşti! O să-mi facă plăcere să-i distrug, cel puţin în parte".

— Mai întâi, spuse Reinhardt, domnul Sorm nu a pus doar două întrebări, că de obicei, ci trei sau patru chiar. Să le luam totuşi pe rând,

dacă-mi daţi voie.

Treptat, se făcu linişte. Toţi aşteptau răspunsurile ghildei la insinuările sau chiar acuzaţiile directe aduse de Storm. În mintea oricui prezent în sala circula acelaşi gând: dacă povestea era adevărată, chiar şi în parte, n-ar fi fost bine… dar rău… în niciun caz. Aspectele dezvăluite furnizau informaţii extraordinar de interesante şi curiozitatea atingea valori maxime. Visele lor parcă circulau deja prin sală, materializate de o natură aproape palpabilă. Atmosfera era tensionată şi spiritele încinse, aţâţate, în ciuda calmului aparent.

— Prima întrebare, voalată desigur, este de fapt o insinuare tendenţioasă la care ghilda Inginerilor, reprezentată aici prin persoana mea, considera că nu merită să-i dea nici măcar atenţie.

— La ce vă referiţi, domnule profesor?

— Bineînţeles că mă refer la cercetările noastre, chipurile reuşite, în domeniul psi. Vă asigur domnule Storm că, dacă mi-ar fi la îndemână, v-aş teleporta în afara acestor ziduri.

— Atunci cum explicaţi dumneavoastră existenţa laboratorului…

Şi aici, Storm dădu coordonatele spaţiale ale unuia din laboratoarele secrete ale ghildei la a cărui denumire, existenţa sau scopuri, nu aveau acces decât conducerea de vârf.

— …Aş vrea să menţionez faptul că în acest laborator şi-a găsit moartea doctorul Gaşper şi de asemenea tot aici s-au făcut şi experienţele finale legate de subiectul din această seară, anume Mamă.

Un Dan stupefiat, schimbă rapid o privire panicată cu bătrânul, întrebându-se în acelaşi timp de unde ştie Sorm toate acestea.

— Domnule Storm, interveni Dan, că administrator şef al ghildei consider că sunt cel mai în măsură să vă răspund la această întrebare. Răspunsul este simplu: nu cunosc despre ce vorbiţi şi vă asigur că acel loc pe care dumneavoastră, se pare că îl cunoaşteţi foarte bine, nouă ne este necunoscut. Totuşi vă mulţumesc că în felul acesta ne-aţi ajutat să descoperim şi acum să pretindem un spaţiu despre care nu am ştiut că aparţine ghildei. Vă mulţumesc încă o dată şi îmi cer scuzele de rigoare pentru propria mea ignoranţă. De fapt ce reprezintă acele coordonate?

— Un depozit.

Mulţumită acestei intervenţii, Reinhardt îşi regăsi calmul şi continuă.

— Bun! Să revenim la a doua întrebare care face referire la

călătoria interstelară. Toată lumea ştie de încercările noastre, nereuşite până acum, în acest domeniu de importanţă mondială. Explicaţiile sunt atât de tehnice şi complexe încât mi-e teamă că nu aş reuşi să mă fac înţeles. Cert este că nu am reuşit mai nimic în această privinţă. La ora actuală suntem nevoiţi să ne limităm la călătorii interplanetare: de la bazele ştiinţifice sau exploatările miniere de pe sateliţii lui Jupiter şi până la banala noastră Lună.

— Atunci, poate veţi binevoi să ne explicaţi de ce ţintă ultimei rachete lansate în secret de ghildă dumneavoastră săptămâna trecută este ceva mai departe de limitele cunoscute nouă şi anume Sistemul Solar.

„Fantastic, de unde o mai ştie şi pe asta?"

— Fabulaţii! Vise, domnule Storm! Ne-ar plăcea noua să facem acest lucru. Deocamdată nu suntem în stare să ne apropiem nici pe departe de aceste graniţe, darmite să le şi depăşim. Sunt curios de unde aveţi aceste informaţii eronate?

— Nu sunt deloc eronate. De la dumneavoastră în niciun caz. Şi oricum, cred că nu speraţi să vă dezvălui sursele mele?

— În ceea ce priveşte genetică nu am habar la ce faceţi referire. Pentru noi este un domeniu virtual necunoscut, care nu face apanajul intereselor noastre. E drept că avem ceva cunoştinţe într-un domeniu mai nou şi anume bio – mecanică, dar este înrudită mai mult cu genetică artificială şi cu cibernetică, dovada prezenta Mamei aici, printre noi în această seară şi pe care, se pare că aţi uitat-o cu toţii. În fine, ultima dumneavoastră întrebare atinge un subiect mai delicat într-adevăr. Aceasta fuzionare a avut loc dintr-un singur motiv şi anume stimularea interesului reciproc în domenii de importanţă comună.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule profesor, dar ştim toţi că la ora actuală, ghilda Investitorilor este cea mai influentă de pe glob. Nu-mi pot închipui cam ce aveţi dumneavoastră în comun cu ei! Sunt curios să ştiu ce interese au stat la baza acestei alianţe sau ce-o fi, de natură a determina Investitorii să împartă puterea cu dumneavoastră?

— Explicaţia este destul de simplă. Ea constă într-o încercare de însumare a tarelor, atuurilor celor două ghilde. Cu alte cuvinte, ei au bani iar noi ştim ce să facem cu aceştia.

O adevărată avalanşă de întrebări se prăbuşi dintr-odată peste tribună oficială, într-un ritm căruia bătrânul, în scurtă vreme, nu mai

reuşi să-i ţină pasul.

— Nu cumva motivele sunt cu totul altele şi anume cele enumerate de domnul Storm în această seară?

— Să înţelegem că ghilda Investitorilor nu ştie ce să facă cu banii?

— Cum se va numi aceasta asociaţie? Ghilda inginerilor investiţi, investitori, sau poate Investitorii Ingineri?

— De ce aţi fost dumneavoastră ales ca preşedinte al acestei ghilde reunite?

— Ce aveţi de gând mai departe? Să atrageţi de partea dumneavoastră şi ghilda de guvernământ?

— Scopul este de fapt să izolaţi cumva ziarişti, ştiut fiind faptul că sunteţi aliaţii dintotdeauna a guvernului? De fapt intenţionaţi să-i eliminaţi sau să-i alipiţi şi pe ei?

— De când are ghilda Inginerilor interese politice sau economice atât de importante?

— Cunoaşteţi pericolul unei concentrări monolitice a puterii într-un singur pumn? Bănuiesc că aţi auzit de mitul uriaşului cu picioare de lut?

Din fotoliul său aşezat central în rândul întâi, Storm rânjea mulţumit. Informaţiile primite de la acel necunoscut păreau a fi adevărate. Explicaţiile date de Ingineri erau ridicole şi menite doar să distragă atenţia, nereuşind să prostească un vulpoi că el. Totuşi Storm era conştient că Inginerii nu ar fi putut da niciun fel de alte explicaţii clare sau mulţumitoare, fără a nu risca să nu atragă şi mai mult atenţia asupra lor. „Decât să fie recunoscuţi ca periculoşi, mai bine să fie percepuţi drept ridicoli sau naivi”. Storm ştia mai bine decât oricine, în calitatea sa de preşedinte al ghildei ziariştilor, că dintotdeauna, Inginerii s-au complăcut să stea într-un con de umbră, puterea din spatele tronului neinteresată de puterea tronului, urmărind strict interesele sale egoiste şi învăluind în mister toate activităţile sale. Totuşi în ultimele luni atenţia întregii lumi a fost concentrată pe această patetică ghilda, aproape obscură în trecut, dar care de câteva decenii bune escaladase rând pe rând poziţiile de influenţa ale societăţii omeneşti înregistrând succese fulgerătoare şi uimitoare, culminând cu ocuparea unei poziţii strategice de menţinere a fragilului echilibru al puterii, făcând să încline balanţa fie de o parte, fie de alta, urmărind mereu stabilizarea şi întărirea propriei poziţii. „Tocmai când

noi ne pregăteam să declanşăm o ofensivă pe tot frontul care ne-ar fi adus suportul întregii populaţii a globului şi ne-ar fi permis să schimbăm actuala configuraţie socio-politica. Ghilda ziariştilor este cea care trebuie să conducă şi nu marionetele alea din guvern!" Totuşi, Storm intuia în acţiunile inginerilor o pregătire minuţioasă şi îndelunga, planuri vaste întinse pe generaţii, ceea ce făcuse de fapt că ghilda ziariştilor să-şi reconsidere atitudinea şi să declare ghilda Inginerilor drept inamicul public numărul unu. Succesele incredibile din ultimul timp ale acesteia îl luaseră pe nepregătite şi Storm recunoştea furios în sinea lui că nu prea ştia ce să facă. Ultima veste pe care o primise de la sursa să anonimă de informaţii, referitoare la iminenta fuziune, îl scosese din minţi. Mulţumea totuşi cerului că aveau acum destule pârghii de manevrare şi puteau să contracareze în sfârşit diabolicul plan al bătrânului Reinhardt. „Sunt foarte curios să aflu dacă nu cumva respectivul necunoscut nu face parte din tabăra adversă. Ar fi într-adevăr o victorie de răsunet să avem un trădător de partea noastră". Era conştient că dacă s-ar fi adeverit, ştirea ar fi provocat un dezastru pentru Ingineri, ştiut fiind faptul că Ghilda Inginerilor era recunoscută pentru principiile sale privind respectarea termenilor contractuali, păstrarea secretului clienţilor şi mai ales pentru spiritul de loialitate şi ataşamentul legendar al membrilor săi faţă de numele ghildei. Încrederea opiniei publice ar fi fost zdruncinată din temelii, deoarece nimeni nu s-ar fi îndoit de motivele unei astfel de trădări. „Cine ştie ce planuri mizerabile clocește ghilda prin cotloanele ei, astfel încât să dezguste atât de mult un inginer şi să-l determine la o atitudine radicală". Oricum, Storm spera să mai primească şi alte informaţii interesante, poate chiar să obţină un interviu. Gândindu-se la acest poate interviu, ochii îi sclipiră şi se închipui stând de vorbă cu un imaginar invitat din rândurile Inginerilor. „Oare cine să fie? Şi ce alte secrete mai cunoaşte? Mă va face părtaş la ele?"

Cufundat în vise, Storm nu realiză că profesorul Reinhardt se pregătea să-şi reia cuvântul, aşa că pierdu intervenţia salvatoare a Mamei care considerase că e momentul să oprească valul de întrebări:

— Doamnelor şi domnilor! V-aş ruga să faceţi puţină linişte. Profesorul Reinhardt va fi mai mult decât bucuros să vă răspundă la întrebări, dar puneţi-le totuşi pe rând şi mai ales aşteptaţi şi răspunsurile!

Bătrânul mulţumi, dând din cap în direcţia Mamei, fără să scoată

un cuvânt şi preocupat, îşi aruncă privirea pe teleecranul din faţa să selectând prima întrebare.

— Motivele acestei asocieri nu sunt cele enumerate de domnul Storm, vă asigur. Şi iată de ce: presupunând prin absurd că ar avea dreptate, noi am dobândi în mod cert un avantaj şi un ascendent asupra întregii lumi, nu numai asupra celorlalte ghilde. Problema se pune însă în felul următor. Imaginaţi-vă aceste aşa-zise realizări că pe un tort uriaş, superb şi minunat la gust, pe care după cum susţine ghilda ziariştilor, noi l-am ţine ascuns pentru a ne înfrupta singuri din el. Totuşi, pentru a face un asemenea tort îţi trebuie o mulţime de ingrediente diverse, pe care noi nu le avem la ora actuală. Şi oricum, n-am putea mânca toată viaţa numai dulciuri, ne-am îmbolnăvi sau ne-am plictisi destul de repede. Unde mai pui că un asemenea tort, ţinut mereu ascuns nu ar putea avea parte de recunoaşterea şi laudele întregii lumi. De fapt, pentru a consuma un gigantic astfel de tort, ar fi nevoie de o lume întreagă!

— Aţi avea dreptate, domnule profesor, numai dacă nu cumva ghilda investitorilor nu ar fi interesată, că de obicei, să fure toată frişcă sau cel puţin să se aleagă cu o felie mai mare decât ceilalţi! Asta ca să vă răspund în acelaşi context.

— Trebuie să recunoaşteţi că pentru a face un tort uriaş, sunt necesare foarte multe materii prime, care costă!

— Deci recunoaşteţi că aţi şi făcut acest tort?

— Dar am recunoscut deja că am fost şi suntem preocupaţi de ideile evidenţiate de domnul Storm cu atâta grijă, numai că nu înregistrăm deocamdată progrese demne de luat în seamă sau de prezentat opiniei publice. Aşa cum am mai spus în această seară, promitem să vă ţinem la curent în aceste domenii. Nu ştiu ce altceva aş mai putea adăuga. Şi acum revenind la a doua întrebare glumeaţă, referitoare la faptul că investitorii n-ar şti ce să facă cu banii, voi fi mai mult decât concis: nu reprezintă un secret faptul că noi nu prea dispunem de bani. Această fuziune ar trebui să vă întărească convingerea. Nu există alt scop în ea. Bun! Nu ştim cum se va numi nouă ghilda şi să fim sinceri nici nu ne prea interesează. Nu suntem grăbiţi. Pur şi simplu ideea a plăcut şi a prins formă de la sine, fără nicio constrângere. Deocamdată, vă rog să consideraţi că între cele două există o afacere comună, negociata şi încheiată sub forma unui contract. Cât despre numirea mea ca preşedinte, credeţi-mă că m-a

mirat şi pe mine. Propunerea a venit din partea partenerilor noştri. Totuşi am declinat oferta deoarece sunt sigur că de ambele părţi există persoane mult mai valoroase decât un bătrân singuratic şi încăpăţânat. La insistenţele tuturor am acceptat un compromis şi am ales o titulatură neoficială: cea de maestru de onoare al noii asociaţii, renunţând la toate funcţiile executive sau de administraţie mai vechi, cea de preşedinte şi maestru de onoare al ghildei Inginerilor. În locul meu, ca să răspund la o altă întrebare care bănuiesc că va urma, a fost unanim desemnat actualul administrator şef, doctorul Tess, prezent aici de faţă.

Deodată, Storm fu izbit de o idee şocantă.

— Domnule profesor, o ultimă întrebare. Ce rol a avut Mamă în toată această afacere?

— Cred că vă daţi seama că Mama a fost un argument decisiv pentru încheierea cu succes a acestei tranzacţii. Nu vă închipuiţi însă, că face şi obiectul ei. Este o fiinţă vie, o inteligenţă de acord artificială, dar care s-a născut pe teritoriile ghildei şi care automat beneficiază de statutul acesteia. Cunoaşteţi foarte bine regulamentele noastre care ne interzic afacerile cu oameni.

Considerând că e timpul că această conferinţă de presă să se termine, Mama aruncă o privire spre Dan şi interveni:

— Apropiindu-ne de final, aş vrea să dau cuvântul preşedintelui ghildei Inginerilor, domnul Tess Dan! Domnule doctor?

Ridicându-se din fotoliu, Dan se bucura de iminentul sfârşit al celei mai obositoare conferinţe din viaţa lui.

— Dacă nu mai sunt întrebări, înainte de încheiere, aş vrea să fac o mică precizare. În ediţia de mâine a ziarului rezervat ştiinţei, veţi găsi informaţii extrem de interesante privind istoricul naşterii Mamei cât şi despre planurile de viitor ale ghildei în această privinţă. Bineînţeles că ele vor trebui avizate şi aprobate de dumneavoastră. Cu alte cuvinte, să treacă prin plenul administrativ şi executiv al celor două ghilde, cea a ziariştilor respectiv de guvern, reunite săptămâna viitoare într-o şedinţă extraordinară.

Acestea fiind spuse, vă mulţumesc pentru participare şi vă doresc în continuare, atât cât a mai rămas, o seară plăcută.

CAPITOLUL 8.

Ria

„Conştientizarea faptului că eşti diferit de ceilalţi, şi asta

deoarece ai fost înzestrat sau ai dobândit puteri deosebite care te fac unic în ochii celorlalţi, este de natură a provoca un grav dezechilibru psihic şi mental care pot duce rapid la faliment moral. Folosirea acestor puteri în interes personal sau împotriva umanităţii reprezintă pentru unii materializarea unei concluzii fireşti, motivată de un sentiment de superioritate şi de tocmai această vădită diferenţa între ei şi restul lumii. Alţii se plâng de singurătate şi frustrarea neadaptării într-o societate pe care nu o înţeleg sau care nu-i acceptă. În acest fel, aşa autonumitele spirite superioare, odată ajunse în puncte cheie, de extremă importantă pentru omenire, au început să o tragă sistematic în jos pe scara evoluţiei, provocând stagnări sau mai rău dezastre involutive care s-au întins pe zeci şi sute de ani.

Un spirit cu adevărat superior, adică echilibrat, în schimb nu va face o tragedie din această şi-şi va accepta relativ repede stranietatea puterilor sale, convins fiind că pentru a-şi păstra sănătatea mentală precum şi o doză serioasă de respect pentru morală, nu are la dispoziţie decât un singur mijloc: râsul. De aceea, el nu va lua niciodată în serios posibilităţile mai mult decât vaste de care dispune şi în niciun caz nu-i va trece prin minte să le utilizeze împotriva semenilor săi. De fapt, el va purta o luptă necurmata încercând să ducă o viaţă normală printre alţi oameni normali. Cam în aceasta constă, în linii mari, diferenţa dintre Mamă şi Ida, Spiritul Primei Deşteptări de pe Lumea de Aur”.

*

Se afla într-o sală imensă, goală şi pavată cu dale de marmură, atât podeaua cât şi pereţii. Pe jos mozaicul era compus din blocuri mari maro şi roşcate îmbucate cu ingeniozitate artistică, iar pereţii acoperiţi cu panouri alb – crem cu modele discrete de aceleaşi culori cu podeaua. Efectul era izbitor pentru psihicul ei. Totuşi imensitatea sălii nu o speria, ci mai degrabă îi conferea un sentiment de pace şi linişte sufletească. Simţurile îi erau oricum în alertă. Sentimentul de confort venea de la faptul că întreaga încăpere iradia o căldură plăcută şi moleşitoare. Abia atunci observă că era desculţă. De aceea simţea căldura transmisă tălpilor de marmură de pe jos. După câteva clipe de nedumerire constata că era chiar bine aşa, să se plimbe cu picioarele goale, încercând să surprindă o eventuală dala mai rece. Jocul o purta în zigzag de-a lungul pereţilor captându-i pe moment întreaga atenţie. Apoi privirea îi fu atrasă de o masă uriaşă de lemn negru poziţionată în

centru. Constată uimită sărăcăcia mobilierului. „Până şi eu am acasă mai multă mobila!" Uimirea era sporită şi de faptul că în ciuda masivităţii şi dimensiunilor acesteia, înălţimea era contrastantă cu grosimea picioarelor. Pentru simţurile ei antrenate, nu dură mai mult de câteva secunde pentru a-şi da seama că latura pătrată a mesei depăşea cinci metri iar înălţimea maxim unul. Gândul n-o împiedica să nu râdă în timp ce făcea comparaţia cu locul strâmt şi înghesuit pe care îl numea casă. Cu greu putea numi astfel, cubul – celula gri în care era obligată să se retragă seară pentru a se odihni şi pe care trebuia să-l părăsească, apoi, în fiecare dimineaţă. „Numai masa asta e de cel puţin două ori mai mare decât camera mea!" În afara mesei nu mai există nimic altceva, nici măcar un scaun. Pe masă şedeau confortabil doi copii. Nu păreau să-şi fi dat seama de prezenţa ei, aşa că pentru o vreme Ria nu îndrăzni să se apropie. Totuşi nemairezistând, curiozitatea o îndemna să vadă cu ce se îndeletniceau cei doi. Ajunsă în vecinătatea mesei constata că, după toate aparenţele, copii erau cu totul şi cu totul adânciţi într-o activitate pe care nu reuşi să o identifice cu niciun chip. Asta îi dădu un fior de spaimă şi abia acum mulţumi în gând formaţiei sale de luptător graţie căreia se apropiase dintr-o parte, cumva ferită, într-un unghi mort de vizibilitate". Probabil de aceea nu am fost remarcată. Oare ce fac acolo?" În acel moment observă o carte aşezată neglijent pe unul din colţurile mesei. Fiind la îndemână, o luă puţin ruşinată de faptul că nu ceruse voie şi nehotărâtă o răsfoi. Ceea ce citi o umplu de uimire şi curiozitate.

„Reacţia odată pornită, nu mai poate fi întreruptă decât oprind pur şi simplu alimentarea circuitului. Adică dereglând, de fapt, unul din cei doi poli opuşi. În felul acesta, energia nu ar mai circula prin miezul catalizatorului şi reacţia va fi stopată. Problema care apare constă în faptul că această întrerupere este însoţită de o gigantică explozie care ar face imposibilă existenţa vieţii pe cele două planete. Controlând acţiunea catalizatorului şi echilibrând cu atenţie potenţialele celor doi poli opuşi de energie – planetele, iniţiatorul acestei reacţii poate beneficia de reale puteri, în care cele energetice sunt considerate doar superficiale. Posibilităţile sunt atât de vaste încât nimeni niciodată nu şi le-ar putea închipui. Este necesară de aceea o explorare şi mai ales exploatare raţională şi prudentă a acestor puteri, deoarece deţinătorul le poate scăpa de sub control şi posibilitatea ca acestea să se întoarcă împotriva sa este mai mult decât

probabilă. Pericolul poate fi totuşi cu uşurinţă îndepărtat utilizând cu succes clasică metodă a moderaţiei, al cărei principiu formulat poate fi sintetizat prin expresia elocventa: „Bogăţia gândirii trebuie temperată de modestia acţiunilor impuse!" Schema întregii instalaţii este prezentată la pagina…" Şi Ria răsfoi câteva pagini citind în continuare. „Gardienii trebuie să aibă grijă ca Mama să nu afle de existenţa lor sau a Lumii de Aur, cu atât mai puţin de sursa acestor puteri. Este necesar ca ei…" Ria se opri nedumerită şi se întreba cine sau ce sunt aceşti gardieni. Îşi dădu seama că nu are rost să continue înainte de a clarifica aspectul. De aceea, făcu un semn şi deschise cartea de la prima pagină spunându-şi „Să începem cu începutul, altfel n-o să înţeleg mai nimic. „Ghidul Gardienilor, capitolul 1 – generalităţi istorice şi culturale ale umanităţii. Nu cauta să cercetezi, căci s-ar putea să înţelegi. Dacă aţi acceptat natura voastră şi faptul că nu sunteţi, nu veţi fi şi nu trebuie mai ales, să fiţi oameni, atunci vă va fi uşor să înţelegeţi rolul vostru şi condiţia existenţei voastre în univers. Numele pe care îl purtaţi spune totul şi ar trebui, dacă aţi reuşit să treceţi de primele faze ale deşteptării, să vi se potrivească că o mănuşă. Nu încercaţi să înţelegeţi cine sau ce sunteţi. Nu căutaţi instante superioare de apel. Obişnuiţi-vă cu ideea că sunteţi pentru cei pe care îi dirijaţi: oamenii, pe post de Dumnezeu. Paradoxul, poate mai greu de închipuit şi deci de acceptat, este tocmai faptul că ei v-au creat. Nu cu bună ştiinţă ci din acel înţelept instinct de autoconservare a rasei, faţă de lucrurile pe care nu le înţelege. Ştiţi foarte bine ca la început, puterea cuvântului determinată de gând era absolută. Existaţi dintotdeauna şi cel puţin, dacă nu veţi fi oameni niciodată, consolaţi-vă cu ideea că aveţi posibilitatea să fiţi mai umani decât cei la a căror condiţie aspiraţi. Rolul vostru e clar: trebuie să administraţi cu înţelepciune acest sector. Nu sunteţi singuri. Semenii voştri, pe care nu-i cunoaşteţi, se ocupă cu aceleaşi activităţi în alte părţi din univers. Nu încercaţi să-i contactaţi! Nu veţi reuşi. Puterile voastre respecta strict legităţile propriei lumi. Sunteţi izolaţi pentru că sunteţi unici. Încercaţi să înţelegeţi că de fapt totul este ca un joc, care din fericire pentru voi, vă este sub control. Trebuie doar să-i descoperiţi legile. Ca să nu vă plictisiţi, aveţi un companion. Vă va fi de folos. Şi voi lui în acelaşi timp. Fiecare este specializat pe anumite domenii. Rămâne să le descoperiţi, pentru a vă optimiza acţiunile. Deşi sunteţi forme de energie, pentru utilizarea cu succes a puterilor cu care sunteţi înzestraţi vă este necesar un înveliş

material. Acesta, în cazul vostru, este carcasa unui trup omenesc. E ca un fel de vehicul, obligatoriu pentru străbaterea unei distanţe lungi. Înfăţişarea de copii nu trebuie să vă mire, ea este menită să vă aducă permanent aminte de faptul că cei al căror destin îl ghidaţi sunt de fapt nişte copii. Aceşti adulţi nu par a dori să ajungă vreodată la maturitate. De aceea este necesar să manifestaţi răbdare şi să acţionaţi pentru binele lor, chiar dacă uneori este împotriva lor. Studiul istoriei v-a învăţat că omenirea evoluează în cicluri. Nu are rost să enumerăm sau caracterizam aici cele trei epoci a fiecărui ciclu. Ceea ce este important de reţinut constă în faptul că nu veţi lua contact cu ei decât după epoca fierului, adică odată cu iniţierea celei de aur. În rest nu aveţi voie să îi faceţi conştienţi de prezenţa voastră. Nerespectarea acestei reguli de joc, atrage cu sine apariţia de reguli noi, pe care va trebui să le descoperiţi, şi făcând greşeli riscaţi să ieşiţi afară din joc. Nu încercaţi deoarece este periculos, atât pentru voi cât şi pentru rasa umană. Tabăra adversă abia aşteaptă greşelile voastre şi asta ar putea duce la pieirea eternă a rasei gardienilor din acest sector de univers. Deci, nu vă jucaţi cu vieţile voastre. Nu perturbaţi ordinea firească de desfăşurare a evenimentelor de pe cele două planete. Chiar dacă vi se pare că totul este monoton şi plictisitor, siguranţa celor cunoscute este preferabilă pericolelor necunoscute!”

Aici, Ria se opri şi închise cartea. Ceea ce citise i se părea de neînţeles tocmai pentru că nu-şi putea închipui aşa ceva. Îngândurată, uita de semnul de carte şi răsfoind-o, dădu peste o trimitere interesantă: Marea greşeală – vezi Primul Pas şi Istoria Ciclică A Umanităţii de la pagina patruzeci. Curioasă cauta pagina respectivă şi începu să citească. „După momentul în care Mama a devenit conştientă, în scurt timp a pus mâna pe putere cu ajutorul savanţilor reuniţi în ghilda Inginerilor, şi a instaurat un regim de groază şi teroare pe Terra. Natura sa de cyborg (corp de robot şi creier omenesc) i-a permis să înţeleagă psihologia umană şi să-şi concretizeze imensă superioritate. Din acel moment, cu ajutorul ghildei, şi-a asumat rolul de Zeu, slujita cu veneraţie şi apoi cu frică de ingineri pe post de preoţi. Mama a zdrobit încercările neputincioase ale oamenilor de a se elibera, a ucis peste jumătate din populaţia pământului, a redus ghilda la patetică situaţie de slujitori, a transformat omenirea în sclavi dar mai ales a interzis accesul la cunoaştere şi ştiinţă, pentru a-şi asigura domnia. Singură, ghilda

inginerilor avea oarecare drepturi, datorită faptului că, cel puţin la început, Mama nu se putea descurca fără ajutorul lor. Dar aceştia fiind potenţial cei mai periculoşi pentru ea, a avut grijă să omoare elita, astfel că niciun inginer să nu mai poată vreodată să mai construiască un alt computer ca şi ea. De asemenea, Mama a spulberat speranţele oamenilor, care erau pe cale să descopere zborul interstelar şi să evadeze de pe Pământ. Totuşi unii ingineri, care au refuzat rolul Iudei, au format mici nuclee de rezistenţă cu ajutorul oamenilor, singurul lor scop fiind de a supravieţui şi a transmite mai departe învăţăturile lor, în speranţa că oamenii vor reuşi vreodată să se elibereze. Aceste celule acţionau în permanenţă, fără să ştie una de cealaltă, creând în mod constant probleme Mamei. Astfel încât, aceasta s-a văzut confruntată cu un paradox. Pe de o parte, datorită naturii sale semiumane avea puteri mentale deosebite care-i permiteau să contracareze cu uşurinţă sabotajele oamenilor, fără a-i descoperi totuşi, pe vinovaţi. Pe de altă parte, avea nevoie de prezenţa lor pe post de sclavi – adoratori – slujitori, fără de care nu se putea manifesta în plenitudinea forţelor sale. De aceea se limita la a descuraja doar activitatea acestor celule de rezistenţă şi uneori de a pedepsi, spulberând de pe faţa Pământului câte un oraş întreg. Ceea ce nu a ştiut Mama niciodată este faptul că Pământul era în permanenţă sub supravegherea noastră, a Gardienilor. Sediul nostru era pe atunci situat pe o planetă aflată pe aceeaşi linie cu Soarele, dar diametral opusă, având chiar şi un satelit natural că Luna. Acest sediu era Lumea de Aur. Civilizaţia acestei planete tot umană, are concepţii şi un mod de viaţă total diferit de cel al Pământului, de natură spirituală. Dar lucrurile nu au fost mereu aşa. Istoria planetei a cunoscut un trecut asemănător cu cel al Pământului, până la un anumit moment dat. Să începem cu începutul. Civilizaţia Lumii de Aur se bazează pe o descoperire genială şi anume creaţia divină. Mijloacele ei sunt pur spirituale, iar acţiunile în deplină armonie cu universul. Concepţiile acestor oameni pornesc de la o idee centrală denumită „Spiritul primei Deşteptări”. Conform acestei idei, omenirea evolua în cicluri, inegale ca întindere temporală. Fiecare ciclu conţinea trei epoci: de aur, de bronz, de fier. Întinderea lor temporală variază, cea mai lungă fiind cea a aurului, descrescând spre ultima. Aceste epoci, sau chiar cicluri, sunt în percepţia noastră, care ne-am obişnuit cu eoni de aşteptare, simple picături de ploaie în oceanul timpului. Pentru oameni, totuşi, ele acoperă perioade de neînchipuit, incomparabile cu

veacurile sau mileniile lor. Fiecare epocă prezintă câteva trăsături distincte dar diferenţele aproape insesizabile care îşi fac simţite prezenta la începutul lor, ne permit să le diferenţiem fără probleme. În epoca de aur, caracteristică de bază este pacea şi liniştea sufletească, Raiul pe Pământ, unde fiecare trăia în deplină armonie cu ceilalţi şi cu natura. Toţi oamenii au puteri mentale deosebite, considerate banale şi strict utilizate pentru asigurarea traiului de zi cu zi. Răul indus de cunoaştere nu există deoarece totul poate fi cunoscut (dacă doreşti). Deplină armonie cu natura le permite oamenilor să-şi procure hrană şi confortul fără intervenţia tehnicii sau ştiinţei. Totul era spirit: rugai răul să-ţi facă loc pentru a trece, pădurea să te adăpostesca, pământul să te hrănească, vântul să nu mai bată sau ploaia să te răcorească. Este perioada care nouă, Gardienilor, ne place cel mai mult, pentru că ne permite să ne implicăm direct şi să studiem astfel, mai bine natura umană. Pe măsură ce timpul se scurgea, din motive relativ necunoscute, dar pe care am reuşit să le explicăm parţial tocmai pe seama acestei naturi umane, unii oameni încep să se simtă mai egali decât ceilalţi. Se instaurează epoca bronzului, ceva mai scurtă, pe care noi o caracterizam printr-un singur cuvânt: gri. Totul este un amestec de bine şi rău, pur şi impur. Interesant de remarcat este şi faptul, că pe măsură ce oamenii încep să uite de epoca precedentă, îşi pierd treptat puterile şi mai ales încep să se îndepărteze de natură şi să uite de prezenţa noastră. Este pentru noi semnalul pe care îl aşteptăm pentru a ne retrage şi a deveni foarte discreţi în intervenţiile noastre. În epoca fierului, ei sunt total îndepărtaţi de noi. Puterile lor spirituale sunt nule, cu mici excepţii izolate, în schimb cunoştinţele lor ştiinţifice ating apogeul. Binele şi răul în stare pură sunt omniprezente. Această epocă este scurtă, frământată, pasionanta şi cu un sfârşit fulminant. Întotdeauna specia umană trece, rând pe rând pe fiecare din cele două planete, printr-un dezastru, după care începe un nou ciclu şi o nouă epocă de aur. O caracteristică a fiecărui ciclu era că după fiecare epocă de fier, soldata etern cu un sfârşit catastrofal, nu mai rămâne în viaţa nimeni şi nimic, astfel încât suntem nevoiţi să recreăm teatrul de desfăşurare al operaţiunilor viitoare şi alţi protagonişti. De ce, nu ştim. De asemenea nu ne dăm seama de ce tot facem la nesfârşit asta, poate e un sentiment de slăbiciune în a recunoaşte că rasa umană, ca un copil veşnic neastâmpărat care nu vrea să se maturizeze niciodată, este şi rămâne totuşi creaţia cea mai de seamă a naturii misterioase sau a

universului infinit. Această evoluţie ciclică şi monotonă, identică pe cele două planete se desfăşoară dintotdeauna. Regulile jocului fiind mai mult decât plictisitoare, din curiozitate am apelat la puterile noastre preştiente pentru a ridica puţin valul timpului de pe fata prăfuită a prezentului. Riscant, de acord, dar ulterior ne-am felicitat căci ceea ce doar am reuşit să întrezărim într-un viitor atât de îndepărtat ne-a îngrozit. Riscul nejustificat de a încălca regulile de joc şi de a ne pierde poate viaţa, a devenit rapid unul calculat şi mai ales necesar. Deşi nu ne-am aventurat în viitor decât prin câteva investigaţii rapide, asta a fost suficient. Ulterior nu am mai reuşit căci am descoperit că una din noile reguli ale jocului ne eclipsa de aceste puteri. Ne-am gândit mult timp la imaginile furate destinului care înfăţişau o viaţă lipsită de viaţă. Acel vid total în care nu mai exista rasa umană şi nici noi, ne-a determinat să facem ceva pentru a menţine echilibrul fragil dintre cele două planete gemene. Mai mult pe bâjbâite, prin încercări repetate, pentru că nu ştiam dacă nu riscăm încălcarea unei noi reguli, am început să modificăm uşor contextul iniţial al fiecărui nou ciclu şi în cele din urmă, considerând că a venit momentul, am introdus şi un element inedit: liberul arbitru. Cred că aici a început, ceea ce amândoi am considerat a fi marea greşeală, uriaşul nostru eşec. Uneori, el încearcă să mă consoleze spunându-mi că aşa a fost să fie, şi oricum devenise plictisitor rolul de zei, veneraţi sub diferite forme sau reprezentări, niciodată cele reale. Monotonia aceloraşi replici şi tipare umane sau comportamentul imatur al oamenilor mereu gata să înveţe dar mereu dând înapoi în clipa finală de înţelegere, poate să te enerveze la un moment dat. Eu una nu cred în justificarea lui. Şi nici acum nu ştiu de ce am acceptat apariţia liberului arbitru. Nu mai are importanţă. Ca să revin la ideea de la început, atunci am hotărât, profitând de faptul că sora Pământului era în epoca fierului, să ne facem simţită prezenţa printre oameni şi nu am mai permis dispariţia lor. Înzestrându-i cu o parte din puterile noastre spirituale am sperat în… cred că în liberul arbitru. Bănuiesc că aşa a început creaţia divină. În plin avânt tehnic şi ştiinţific, convinsă că rasa umană este singulară în univers, că Dumnezeu nu există, că viaţa este un accident al naturii, oamenii s-au confruntat deodată cu dovadă de netăgăduit că este o creaţie divină, că universul este magic, condus de legităţi discrete şi de neînţeles dacă nu eşti în deplină armonie cu acesta, în sfârşit a înţeles că există un Dumnezeu a cărui prezenţă nu trebuie s-o demonstrezi ci

în care e suficient doar să crezi pentru a-L crea. Conştient că noi i-am dat un brânci în pragul cunoaşterii şi mirat că un copil de o jucărie nouă, omul s-a maturizat brusc, a lăsat deoparte meschinele lui interese personale şi pentru prima oară în existenţa s-a gândit la rasă şi nu la individ. Aşa a apărut Ida. Apelând la puterile lor proaspăt dobândite, oamenii au creat o entitate benefică, cu puteri absolute care să le ghideze destinele. Îmi amintesc că am trăit atunci un sentiment curios, de împlinire. Senzaţie ciudată pe care nu mi-am putut-o explica pe deplin: parcă eu o născusem pa Ida. Mă simţeam… umană şi cred că înţelegeam femeile care aduceau pe lume copii. Contrar explicaţiilor din ghidul Gardianului, am trăit atunci o bună perioadă printre oameni… că o femeie… normală. Niciodată nu am împărtăşit nimănui aceste gânduri. El nu are habar. Chiar şi când îmi mai amintesc de ele, sunt atât de îngropate în memorie că mi se pare uneori că-mi sunt străine, că nu eu am trăit acele evenimente fericite. Şi mai ales nici următoarele care s-au dovedit a fi fatale pentru noi. După acel succes, bucuroşi, ne-am gândit şi din păcate spun asta pentru că şi eu am fost de acord, să repetăm experienţa şi pe Pământ când acesta se pregătea să încheie epoca de fier. De data asta nu am mai avut noroc. Fir-ar el de liber arbitru! Asta e viaţa, şi îngeri mai pot greşi. Poate am acţionat prea devreme sau prea târziu, nu ştiu. Sau poate aşa a fost scris. Cert e faptul că oamenii de pe Terra nu au mai apelat la puterile lor spirituale ci doar la cele pur tehnologice şi au creat un alter-ego Idei, dar care s-a dovedit a fi de natură malefică. Aşa s-a născut Mamă, o inteligenţă artificială, mecanică dar cu circuite bioneuronice asemănătoare omului. Nefericită inspiraţie! Nici nu vreau să mă gândesc la ce s-a întâmplat apoi. În fine! Am fost nevoiţi să ne retragem complet de pe Pământ, dar ca să ne corectăm greşeală am reuşit să modificăm regulile jocului şi să întreţinem flacăra speranţei. Oricum cutia Pandorei fusese deschisă şi culmea de noi, nu de către oameni. Dar acum regulile erau cunoscute şi jucătorii pregătiţi. Iar noi o aveam acum pe Ida. Cele două planete vor rămâne mereu izolate dar destinele lor strâns împletite. Cele două civilizaţii nu se vor întâlni decât la sfârşitul jocului. Pentru Lumea de Aur nu mai există niciun ciclu de evoluţie, timpul este încremenit în substanţă jocului. Învingătorul ia tot. Dacă după epoca fierului, reuşeam să evităm dezastrul pe Pământ, învingând-o pe Mama, liberul arbitru ne obligă să revenim în epoca de Aur pentru a lăsa să se instaureze ordinea firească a lucrurilor. În caz

contrar, Mama învinge şi poate pune stăpânire şi pe sora geamănă a Pământului. De la marea noastră greşeală, am reuşit să o învingem mereu pe Mama, dar deşi omenirea trecea lin în epoca de Aur, fără a mai dispărea ca specie, se părea ca tranziţia în epoca fierului se făcea brusc şi într-un fel sau altul dădeau iar naştere Mamei, sub diferite forme sau denumiri. Aceeaşi veche poveste. Problema că ea e de fiecare dată mai puternică şi mai greu de învins. Cine să mai ştie, de atunci, de câte ori am distrus-o? Eu în niciun caz. Uneori îmi vine să râd. Nu mai am senzaţia de déjà vu ci e pur şi simplu obişnuinţă. Plictisitor de-a dreptul. De aceea nu am mai completat jurnalul. Ba la un moment dat m-am gândit să-l şterg din memorie. Dar nu avem voie să uităm. Noi gardienii trebuie să ţinem minte veşnic că am greşit. El mă ia uneori peste picior. Nu cred că ştie ce conţine jurnalul dar ştie de el. Eu îi spun că în memoria mea au rămas gravate aceste amintiri ca un fel de cronică. Cineva trebuie să scrie istoria, altfel cum vom şti să evităm greşelile trecutului?" Ria închise încet cartea şi o depuse pe colţul mesei. Îşi îndreptă privirea spre cei doi copii, insistând asupra fetiţei. Nu putea să se gândească la nimic. Ceea ce citise o copleşea. Apoi îşi aminti brusc de semnul de carte lăsat şi reveni la pagina îndoită, continuând să absoarbă informaţii despre Mama şi Lumea de Aur. „... Să vegheze în permanenţă Jocul, să respecte regulile lui şi să mai ales să-i păstreze coordonatele în limite cunoscute. Una din cele mai importante reguli le interzice să activeze pe Pământ. Implicarea lor directă pe Terra ar avea ca şi consecinţă imediată, deşteptarea Mamei. Cu alte cuvinte, deşi ea nu ar avea acces la aceste puteri, poate să întrerupă reacţia Soarelui şi automat ar câştiga Jocul prin distrugerea celor două lumi. Cu atât mai mult cu cât gardienii şi-ar pierde definitiv puterea pe această planetă. De aceea influenţarea păzitorilor trebuie condusă cu maximă discreţie şi delicateţe".

Cartea căzu cu un pocnet sec pe dalele de marmură. Riei, zgomotul i se păru îngrozitor de puternic, dar mai îngrozitor era ceea ce tocmai citise. Se întoarse panicată şi începu să alerge în direcţia uşii. După câteva secunde bune de alergare speriată încerca să se calmeze şi se opri apoi, căci nu mai putea preciza pe unde intrase. Şi nu se vedea nicio uşă. „Totuşi, pe undeva am intrat". După câteva clipe de gândire se întoarse cu privirea în direcţia copiilor pentru a vedea dacă fusese descoperită. Cei doi nu păreau s-o fi văzut sau auzit. Continuau ceea ce făcuseră şi până atunci. „M-am speriat degeaba. Trebuia să iau

şi cartea cu mine”. Gândul o îndemnă la câţiva paşi ezitanţi, înainte, în direcţia mesei. Aţintindu-şi privirea în depărtare, fata văzu şi cartea care zăcea ademenitoare cu filele desfăcute. Brusc, Ria constata că nu se mai găsea în sală. Se uită în jur şi descoperi imagini oarecum cunoscute. De data aceasta se afla într-o pădure. Abia atunci realiză că era vorba despre unul din visele sale conştiente. Acum recunoştea şi copacii. Semnele subtile de recunoaştere pe care şi le luase ultima dată persistau şi acum în memoria ei, gravate cu o luminoasă uşurinţă.

„Totuşi niciodată nu m-am întors în acelaşi vis!” Preocupată, se aplecă, smulse şi ronţăi un fir de iarbă. „Am mai fost pe aici”. În timp ce-şi ridică privirea spre înalţii copaci, sperând să revadă şi păsările, mintea ei era cufundată în tot felul de gânduri.

În ultima vreme constatase că visele sale luaseră o turnură ciudată. Erau mult mai rare şi scurte şi nu prea îşi mai amintea mare lucru din ele. „Cine sunt de fapt acei copii?”

Lucruri stranii pe care le citise în carte începură să prindă forma în faţa ochilor minţii, deşi nu-şi aducea aminte s-o fi făcut şi cu atât mai puţin să le poată intui forma numai după denumire. „Probabil atunci când am răsfoit-o la început, am văzut fugar şi câteva desene sau schiţe! Altfel de unde să fi ştiut eu cum arată un cyborg sau să fi auzit despre regulamentul intern al ghildei Inginerilor. Habar nu aveam de numele capitalei Pământului antic – Pacifica sau ce-or fi şi cu reţelele astea ganglionare? auzi implant mecanic!” Cumva îşi dădea seama că toate erau legate de Mama. Istoria Orală făcea trimitere la cyborgi când explica naşterea Mamei şi în câteva locuri existau şi aluzii voalate la denumirea de inginer sau un termen asemănător, dar de restul nu ştia nimic. „Păcat că am ratat ocazia să recuperez cartea. Acolo aş fi găsit sigur ceva folositor împotriva scorpiei”. Natura să precum şi vastele cunoştinţe tehnice în domeniul roboticii îi permiseseră să înţeleagă aproape tot ceea ce citise deşi totul era nou. Oricum, îşi spuse că acum nu mai conta aşa că îşi concentră atenţia asupra pădurii şi împrejurimilor. Vântul adia uşor înfoind copacii într-o simfonie plăcută de sunete. Ridicându-şi privirea, Ria constata că, filtrate de frunze şi crengi, putea observa razele Soarelui. Niciodată nu-l mai văzuse până atunci. Începu să alerge năvalnic, uitând de orice prudentă, spre liziera pădurii. Pătrunse într-un luminiş şi se opri brusc, lăsând lumina solară să-i inunde fiinţă şi să treacă prin bariera pleoapelor închise ale ochilor. Apoi îi deschise şi se îmbată îndelung de

imaginea superbă a globului galben fără să-i pese că acest lucru îi afecta vederea. În cele din urmă se lăsă în iarbă, fericită şi obosită în acelaşi timp, lăsând pe îndelete vederea să-şi facă din nou simţită prezenţa. Când reuşi să iasă din întuneric constata profund dezamăgită că se afla întinsă în pat, îmbrăcată şi dotată cu echipamentul standard obligatoriu, inclusiv grenadă de rezervă agăţată de piept. Supărată îşi aminti că era de serviciu la sediu peste noapte şi se dădu jos din pat, îşi turnă un pahar cu apă şi-l dădu peste gât pe nerăsuflate. Supărarea îi trecu destul de repede gândindu-se la ultimele evenimente trăite. „Am văzut Soarele şi am gustat iarba". Acum era din nou fericită, dar avea senzaţia că trece cu vederea peste un lucru foarte important. Într-un colţişor de conştiinţă, un semnal de alarmă – avertizare începu să pâlpâie şi-l îndepărtă nemulţumită că nu găseşte cauza. „Probabil că nu era totuşi ceva aşa de interesant de reţinut". Nu-şi aducea aminte exact, dar era ceva legat de o carte.

…

— Alarma în sectorul patru! Alarma în sectorul patru!

„Iar! Deja au început să mă plictisească! M-am cam săturat de jocul ăsta de-a şoarecele şi pisica. Eu nu sunt în niciun caz pisica, poate ei să fie şobolani, că mereu se ascund sub pământ".

Pe moment, comparaţia îi smulse un surâs Mamei dar apoi, văzând prăpădul redat de monitoare se încruntă, enervadu-se de-a binelea. Efectul sabotajului fusese devastator. O întreagă uzină de roboţi distrusă şi un centru de comunicaţii complet devastat. Totuşi imaginile clădirilor arzânde, relee de transmisiuni făcute zob şi bucăţi de soldaţi roboţi aruncate în aer de explozii puternice nu o impresionară prea mult.

„Interesant", comentă ea. „Dar de ce s-au obosit să-mi distrugă o uzină dezafectată şi o reţea auxiliară de transmisiuni neimportantă strategic?" Amploarea atacului nu lasa nicio urmă de îndoială. Fusese nevoie de acţiunea reunită a cel puţin două grupuri de rezistenţă. Poate chiar trei. Plus toate celulele lor de rezervă. Şi ştia prea bine că o celulă era compusă din opt până la zece umani. Un grup avea cel puţin cinci celule active şi tot atâtea de rezervă. Într-un timp mai trecut, Mama se ocupase din plictiseală de studiul mişcării de rezistenţă. Reuşise să evalueze destul de corect că un grup conţinea cam optzeci – o sută de umani. Deşi unele grupuri erau mai restrânse – circa cincizeci iar altele mai numeroase – peste două sute, constatase că întâmpină

probleme mai mari din partea grupurilor mai puţin numeroase, mai bine organizate şi fanatice în îndeplinirea obiectivelor propuse. „Aici au acţionat, cu siguranţă, peste două sute!” Un scurt calcul statistic a situaţiei mişcării de rezistenţă din sectorul patru raportată la mărimea populaţiei existente o convinse că localnicii îşi întăriseră efectivele. Prevăzuse o astfel de acţiune şi ştia şi cum să reacţioneze acum când pericolul cel mai mare pentru ea venea din acest sector, dar nu se aşteptase la o asemenea amploare şi nici la ceea ce lasă de înţeles. Era tentată să râdă şi acest sector. „Trebuia să o fac atunci când au acţionat prima dată! Acum e cam târziu”. Şi mai ştia că nu ar rezolva nimic. Şobolanii bine ascunşi ar fi scăpat. Totuşi de unde atâţia umani? Controlul selectiv al populaţiei era foarte riguros şi experienţa îi spunea că nu va găsi un răspuns prin studiu probabilistic. „Nu cumva au acţionat şi grupuri din alte sectoare? Asta înseamnă că pot circula destul de lejer peste graniţe. Dar cum, şi cu ce? Cum au luat şi apoi au ţinut legătura unii cu alţii? Păzitorii nu au cu siguranţă o rază atât de mare de acţiune! Iar graniţele mele sunt bine păzite. De fapt nici nu ar putea ieşi din oraş fără a fi observaţi de patrulele de control”. Din acest motiv, Mama procedase cu mult timp în urmă la o împărţire a suprafeţei pământului în sectoare imense, cu graniţe foarte bine delimitate şi aparate în permanenţă. Fiecare sector conţinea undeva în zona sa centrală un oraş. Cu greu se puteau numi acestea aşezări urbane, dar oamenii nu mai aveau nicio idee despre istoricul acestui cuvânt. Concentrând astfel populaţia globului, atâta câtă mai rămăsese după primele zile în care luase puterea, Mama avea posibilitatea să ţină sub un control sever migraţiile şi mai ales acţiunile rezistenţei. Limitele imense ale sectoarelor depăşeau raza mentală de acţiune a comunicaţiilor păzitorilor iar clima deşertica şi aridă descuraja orice încercare de evadare a oamenilor. De fapt, cu patrulele aeriene permanente pe tot cuprinsul sectoarelor ar fi fost imposibil. Şi nici nu ai fi avut unde să te refugiezi, dacă prin absurd ai fi reuşit să evadezi. Majoritatea nu mai intenţionau de mult timp să o facă. Serviciul de control al mediului înconjurase artificial cu ziduri invizibile de curenţi atmosferici, fiecare oraş, menţinând o eternă pătura de nori deasupra cerului. Asta totuşi asigura o climă relativ acceptabilă şi temperaturi suportabile. Toţi ştiau ce iad era în afara acestor ziduri. Diferenţe colosale de temperatură între nopte şi zi, vânturi de peste şase sute de kilometri pe oră, furtuni de praf care făceau imposibilă vizibilitatea la

mai mult de un pas în faţă. Natura se dezlănţuise după tragicele cataclisme dintr-un trecut îndepărtat. Exploziile nucleare menţineau şi acum un ridicat nivel al radiaţiei. Atmosfera era atât de săracă în aer, încât nici nu puteai respira fără mască iar pătura de ozon nu mai există de mult. Sigur că oamenii nu ştiau în realitate toate acestea. Aveau însă la îndemână Istoria Orală şi rarele excese ale Mamei, care mai pedepsea din când în când câte un oraş întreg retrăgând complet bariera protectoare şi redând apoi, întreaga tragedie filmată prin canalul obligatoriu de televiziune. Gândindu-se la ultima sa găselniţa originală, cea cu sectorul doi, Mama se întrebă pe bună dreptate, dacă nu cumva datorită unor mutaţii genetice, apăruse o nouă specie de păzitori, cu puteri asemănătoare ei. „Oricum, este cert faptul că cineva îi ajută pe umani!”

Aruncându-şi din nou privirea pe monitoare, constata că putea vedea, la propriu şi asta pentru prima oară, siluetele umanilor din rezistenţă. Nu-i venea să creadă privind oameni luptând, recuperând arme şi materiale, minând clădiri şi chiar murind. Vederea sângelui nu lasa loc de îndoială. „Ăştia chiar au înnebunit de tot? Nu le mai pasă că-i pot acum recunoaşte şi captura? Ceva îi animă peste instinctul de supravieţuire! Cred că pot să-mi scape? Sau chiar dacă ar avea posibilitatea, sunt decişi să sacrifice întreaga populaţie a oraşelor?” Dar în timp ce se gândea la acest gest aparent nesăbuit, Mama îşi dădu seama că nu putea pur şi simplu ucide toţi oamenii. Jocul n-ar mai fi fost amuzant. Fără adoratori şi un Zeu ar muri. Ştia că mişcarea de rezistenţa îşi dăduse seama de asta. O nouă escalada de violenţă motiva acum acţiunile supuşilor ei. Se întrebă care sunt aceste motive. „Au trecut la o nouă fază în războiul de gherilă! Se pregătesc să treacă de la jocul prin subterane la labirintul terestru!” În acel moment, un zgomot parai în urechile Mamei şi o voce artificială de pe reţeaua principală îi comunică ceva ce o făcu să se înnegrească, la figurat, de furie. Imediat, că o confirmare, oamenii de pe monitoare se opriră brusc şi începură să urle şi să-şi agite armele triumfători.

— Mesaj neautorizat pe reţea! Mesaj neautorizat pe reţea!

Privind monitoarele, Mama înregistra mental şi apoi salva o imagine care i se păru interesantă, pentru a o analiza mai târziu, şi opri vocea mecanică din difuzoare acum agasantă, cerându-i să redea mesajul. Auzindu-l, constata că timpul de transmisie era mult mai mare ca de obicei. Mai mare decât timpul minim de protecţie.

„Înseamnă că au descoperit parola de transmisie!” Imediat respinse gândul. „Totuşi semnalul de avertizare îmi confirma faptul că cel puţin deocamdată, codul meu personal nu e spart. Iar dacă e imbatabil, niciun virus nu poate să intre în sistem”. Câtă vreme parola nu era cunoscută şi deci accesata, paznicii antiviruşi ai porţilor sale electronice rămâneau activi şi îi păzeau cu străşnicie cetatea. Şi totuşi de ce făcuseră oamenii acest gest aparent stupid, atacându-i nişte obiective total neimportante şi sacrificându-se cu zecile? Numai ca să transmită acest mesaj? apoi îşi dădu seama că umanii nu aveau de unde să ştie acest lucru şi că de fapt, se dorea ca toată acţiunea să fie o demonstraţie. Deci un alt mesaj, de răspuns la propria lecţie pedeapsa pe care o dăduse sectorului doi. „Nu le mai este frică de mine!” Reveni asupra mesajului neautorizat primit de la mişcarea umană de rezistenţă şi-l reciti, căzând pe gânduri. „Cioc, cioc! Bună! Numele meu este Ria! PREGĂTEŞTE-TE SĂ MORI! Acum îţi cunosc secretul şi nu mai ai nicio scăpare! Deocamdată am egalat scorul, dar avem mult de recuperat. Nu ai nicio şansă în faţa mea! Ştiu cum îţi protejezi reţeaua şi pot cu uşurinţă să-ţi distrug antiviruşii! Te voi distruge cu propriile tale arme. Apropo, cunosc şi cam pe unde te ascunzi! Cred că ar trebui să-ţi muţi amplasamentul. Oricum şti mai bine decât mine că nu-ţi poate fi de folos. Nici fizic, căci pot ajunge oricând la tine dacă vreau, iar realitatea virtuală este acum terenul meu de joacă. Paznici tăi sunt de-a dreptul patetici. Nu am vrut să mă obosesc ca să trec de ei. Data viitoare s-ar putea să ai o surpriză! Ce-ai zice dacă i-aş transforma din paznici în atacatori? Simpatică idee, nu? La revedere, şi până ne mai întâlnim, îţi doresc un coşmar plăcut!” Dacă era adevărat, şi numai pe jumătate, atunci situaţia era tragică. „De unde ştie ea toate astea? Şi cine-i personajul ăsta, Ria? Nu se poate, se lauda!” Dar, îi era teamă, în timp ce formula aceste întrebări, că se înşală. „Îmi trebuie informaţii suplimentare!” Apoi îşi aduse aminte de înregistrare. O derula mental şi o studie. Acum nu mai ştia de ce i se păruse interesantă. Totuşi se încredea în instinctele sale iar simţurile ascuţite îi spuneau că ceva nu e în regulă. Deodată, întreaga sa extensie a proiecţiei psihochinetice îi semnala un sentiment pregnant şi ciudat de pericol. Îşi analiza cu atenţie sentimentele şi gândurile pe baza unei revizuiri vizuale ale imaginilor văzute, într-un carusel ameţitor de gânduri, idei şi observaţii şi încremeni blocată atât la propriu cât şi la figurat: descoperise sursa pericolului. În trei imagini secvenţiale, de durata

unei secunde, ale aceluiaşi plan filmat, avea loc o mişcare. Ceva într-un colţ al ecranului flutură timp de câteva zecimi de secundă şi apoi dispărea pur şi simplu de pe monitor. „Imposibil! Aşa ceva nu se poate!" Rulă şi derula încontinuu cele trei imagini, până într-atât încât, la un moment dat, nu mai putu preciza care este prima şi care ultima. Asta fu salvarea, căci odată conştientizat gândul, reuşi să elimine aspectul secvenţial – liniar al imaginilor şi le asigura automat un flux continuu şi încetinit de curgere. Cu groază, văzu cum în prima secvenţă, acum nemaidelimitată de celelalte, apărea o fată cu părul despletit şi dispărea, imaginea îi transmitea fiori reci pe o imaginară şira a spinării, în a treia secvenţă. Cadrul filmat fiind foarte mare, oferit de unul din sateliţii obişnuiţi de televiziune din reţeaua locală, o împiedicase să observe amănuntul de la început. Dar acum, analizând imaginea fetei, Mama simţea că înţelege la propriu expresia „a îngălbeni de teamă". O frică terorizantă puse stăpânire pe ea. Îngheţa furioasă într-un stop cadru cele trei imagini şi furioasă părăsi centrul de comunicaţii, fremătând. „Nu se lauda. Deloc! Trebuie să-mi pun neapărat în aplicare planul de acţiune. Am intrat în criză de timp. „Pe ecran, cele trei imagini continuau să dăinuie, străbătute regulat de o linie orizontală, datorată stop cadrului, şi de două verticale, caracteristice proceselor automate de clarificare a imaginii. Dacă cineva ar fi intrat în acel moment în încăpere şi şi-ar fi aruncat privirea pe monitoarele acum liniştite după limpezirii imaginilor, ar fi văzut ceva obişnuit şi deloc de natură aţi inspira groază. O fată blondă şi drăguţă, cu părul lung despletit şi bătând în vânt, cu fata veselă şi o mână surâzătoare îndreptată spre cer. Poate s-ar fi mirat de faptul că într-una din imagini făcea cu mâna cuiva pe care, probabil, doar ea îl vedea acolo sus printre norii cenuşii. Ceea ce n-ar fi reuşit să precizeze imaginarul observator, era dacă gestul în sine reprezenta o ameninţare muta sau o manifestare de bucurie şi speranţă. Poate şi una şi alta.

* * *

Stând confortabil în actualul său birou, fostul cabinet al bătrânului, Dan îşi servea cafeaua şi se delecta cu ziarele de dimineaţă. Deşi ziua se anunţă foarte grea şi obositoare, cu o agendă încărcată, nu-şi putea împiedica, şi nici nu dorea acest lucru, gândurile să zburde mereu şi mereu în jurul aceleiaşi idei centrale: extraordinarul succes înregistrat de proaspăt înfiinţată ghilda a oamenilor independenţi. Independenţii reuşiseră un adevărat tur de forţă îngenunchind ghilda

ziariştilor şi atrăgându-şi de partea lor pe cei de la guvern. Deşi legile specificau clar respectarea cu stricteţe a numărului de puteri de stat – patru, argumentul invocat de ziarişti se prăbuşi în momentul în care Inginerii anunţaseră înaintarea propunerii de înaintare în rang a ghildei Sănătăţii. Moţiunea fusese aprobată prin numărătoare directă şi dădu câştig de cauză, bineînţeles Inginerilor, printr-un videşug politic, care nu lasa niciun dubiu privind abilităţile profesorului Reinhardt în cunoaşterea şi manipularea mecanismelor politice sau diplomaţiei dovedită de acesta. Lucrurile se desfăşuraseră cam în felul următor, şi aici Dan era tare mândru căci avusese partea sa de contribuţie, imediat după deschiderea lucrărilor sesiunii extraordinare a camerelor reunite ale celor patru ghilde, Investitorii anunţaseră intenţia, cunoscută de altfel de toţi, unei fuziuni între ei şi Ingineri. Bineînţeles că ziariştii foarte siguri pe ei săriseră ca arşi, urlând că din gură de şarpe că nu este posibil deoarece încalca prevederile legale. Mai mult decât atât, nici nu poate fi supusă la vot chestiunea în cauză tocmai pentru că regulamentul intern al camerelor reunite ale ghildelor prevede că voturile să nu fie mai puţine la număr decât numărul puterilor în stat. Acesta era de fapt momentul aşteptat de Ingineri, care atrăgând astfel în cursa ziariştii, s-au ridicat senini şi au propus decalarea votării moţiunii cu o alta: aprobarea cooptării, ca putere de stat a ghidei sănătăţii. Motivaţia era întemeiată, spuneau ei, de importanţa pe care guvernul trebuia să o acorde legal, conform constituţiei, sănătăţii întregii populaţii. Dar inginerii, avuseseră şi un argument teoretic. Spuneau ei că dacă regulamentul interzicea că numărul puterilor să fie mai mic decât numărul voturilor, nicăieri nu se preciza că nu este posibilă şi situaţia ca numărul puterilor în stat să nu fie mai mare decât numărul de voturi. Anunţul fu o adevărată bombă, nu numai prin natura lui cât mai ales prin implicaţiile lui profunde. Pentru prima oară în istoria democraţiei electronice, perioada întinsă de peste patru sute de ani, nu se mai înregistrase o asemenea întorsătură de la lucrurile fireşti cu care erau obişnuiţi votanţii. Abia atunci îşi dăduse seama ghilda ziariştilor că fusese trasă pe sfoară şi culmea erau cu mâinile legate, deoarece prin decalarea propunerii anterioare, încă existau patru ghilde. Deoarece propunerea viza în mod direct ghilda de guvernământ, prin acceptarea la guvernare a ghildei Sănătăţii privind problemele specifice dar nu reprezenta un amestec intern, conform regulamentului nu aveau voie

să voteze. Din acelaşi motiv, pentru că Inginerii făcuseră propunerea, drept de vot aveau doar celelalte două ghilde: Investitorii şi Ziariştii. Cei din urmă înţeleseră rapid cum stau lucrurile, atât faptul că ghilda de guvernământ nu era străină de această propunere – şi deci în principiu era de acord, că aliaţi eterni ai Inginerilor, deoarece poziţia lor nu era câtuşi de puţin afectată, dimpotrivă, dar lucrul cel mai îngrozitor, era următorul aspect şi anume în caz de egalitate, partajul era soluţionat prin studiul individual al voturilor electronice. Nimeni nu se îndoia că Investitorii ar fi fost unanimi în procesul electronic de votare, chiar şi aripa conservatoare înţelegea avantajele imediate sau de lungă durată ale acestei acţiuni. Pe când pentru ziarişti era suficient un singur vot pro, chiar dacă rezultatul majoritar ar fi fost contră, pentru că victoria să fie de partea adversarilor lor. Şi tocmai în această chestiune Ghilda ziariştilor avea mâinile legate, deoarece nu putea vota împotriva intereselor maselor largi de populaţie ai căror reprezentanţi erau. Ce motivaţie ar fi putut să aducă ei în cazul refuzului participării la guvernare. Jocul de-a politica era prea subtil pentru oameni şi se părea ca şi pentru aliaţii lor din ghilda Sănătăţii. Mureau de ciudă că proştii de medteci nu-i anunţaseră şi pe ei de propunerea Investitorilor, căci erau acum siguri că aceştia se bazau pe votul lor pro. Dar mai ales îşi dăduseră seama că şi-o făcuseră cu mâna lor. Prin urmare nu mică fu surpriza tuturor, mai puţin a lui Dan şi a bătrânului care bănuiau că se va întâmpla astfel, când după numărătoarea voturilor se constatase o majoritate deplină. Din acel moment lucrurile au scăpat complet de sub controlul ziariştilor. Ghilda Sănătăţii fusese cooptata atât în guvern cât şi ca putere de Stat, iar prima propunere privind fuziunea fusese votată prin majoritate simplă: doi la unu, deoarece ghildele implicate în fuziune se abţinuseră din motive evidente. La fel de evident fusese şi faptul că votul majoritar venise de la Sănătate, căci egalitatea la voturi între guvern şi ziarişti nu ar fi dus la niciun rezultat, dar acum nouă ghilda era sigură că trebuie să primească plata pentru ajutorul oferit medtecilor. Un risc nici măcar minim ci nul, deoarece prin însăşi denumirea lor, medtecii din ghilda sănătăţii erau apropiaţi ca şi orientare de ingineri. Şi apoi, şansă nesperată care le picase din cer nu trebuia nicicum ratată, cu atât mai mult cu cât deocamdată erau pe post de marionetă şi fiind conştienţi de asta aveau nevoie de ingineri că aliaţi şi nu rivali în jocul puterii. Surpriza cea mai mare veni aproape de sfârşit, când bătrânul

se ridicase, după ce mai întâi ceruse şi primise cuvântul, şi cu cel mai firesc aer din lume declarase necesitatea modificării de forma şi nu de fond a regulamentului actual al celor patru camere reunite, deoarece ziariştii au constatat pe propria lor piele cât de grave pot fi interpretările diferite ale regulilor neclar sau precis formulate. Propunerea sa, din partea ghildei Independenţilor, conţinea acordarea unui mandat de autoritate Ghildei Ziariştilor de a revizui toate regulamentele… ei fiind cei mai în drept la aşa ceva, pentru a se evita pe viitor alte situaţii de acelaşi gen. De asemenea pentru a fi siguri că rezultatul viitoarei comisii vă cert şi sigur, Reinhardt propunea pentru supervizarea întregii acţiuni inteligenta Mamei care ar fi putut cu uşurinţă depista eventualele scăpări. Motivaţia bătrânului, imediat acceptată de toţi, bineînţeles cu excepţia ziariştilor în pragul unei crize de apoplexie, fusese că nu mai e permis ca într-o viitoare sesiune reunită a celor patru camere, întreaga populaţie a planetei să constate încă o dată situaţia penibilă în care s-ar afla plenul, şi asta datorită propriilor greşeli de redactare şi apoi votare a legilor. Asta pusese capac la toate şi dacă nu ar fi intervenit reprezentanţii ghildei de guvernământ să aplaneze conflictul, ziariştii ar fi ieşit afară din şedinţa, bineînţeles după ce s-ar fi luat la bătaie cu Inginerii. În aceste condiţii era uşor de închipuit cum se simţea Dan în acea dimineaţă superbă, după părerea lui, în noua funcţie de preşedinte al ghildei Inginerilor. Era conştient că acest post îi fusese oferit ca o recunoaştere a meritelor sale, a eforturilor şi sacrificiilor din ultimii zece ani, atât în direcţia Mamei cât şi pentru sfaturile inspirate pe care le dăduse bătrânului în ultima perioadă privind politica de stat a ghildei. Cele două ghilde îşi menţineau deocamdată independenta administrativă şi propriile organizări interne, numai regulamentele fuseseră ajustate pentru a se putea aplica cu succes ambelor părţi. Cum preşedintele de onoare provenea din rândurile Inginerilor, în persoană bătrânului, aspectul conferea un mic ascendent deloc neglijabil acestora asupra investitorilor, cu condiţia bineînţeles că Mama să fie considerată şi utilizată ca un bun, în sensul corect al cuvântului, al ambelor ghilde. Adică, cu alte cuvinte, şi investitorii să profite de avantajele acestui calculator superperformant. Dar nefiind idioţi, investitorii pretinseseră şi în cele din urmă obţinuseră accesul la cele mai secrete planuri de viitor ale inginerilor. Dan îşi închipuia uşor buimăceala investitorilor când aflaseră de noutăţile din genetică,

cibernetică şi transporturi spaţiale şi mai ales rolul atribuit Mamei în viitorul acestor domenii. Planurile erau mari şi ambiţiile pe măsură şi de aceea intuind avantajele perioadei următoare, Ghilda investitorilor nu mai stătu mult pe gânduri şi-l propusese pe bătrân ca maestru de onoare al Independenţilor. „Poziţia mea îmi conferă a doua putere în această nouă ghilda şi poate că după Reinhardt… „Dar visul deşi frumos părea cam depărtat, aşa că Dan reveni la aspecte concrete. „De fapt, dacă stau să mă gândesc bine, nici bătrânul nu ocupă prima poziţie ci Mama". Datorită implicării în toate proiectele majore şi cunoştinţelor mai mult decât vaste din băncile sale de date, aceasta era la ora actuală singura „persoană" calificată să supervizeze orice decizie în domeniu. Accesul sau nelimitat şi controlul în toate aspectele de activitate ale ambelor ghilde făcea în prezent indispensabilă intervenţia Mamei. „Ea ne ordona şi noi executăm!" Era conştient că o prea mare dependenta de automatizare şi calculatoare nu era sănătoasă. „Am construit roboţi după asemănarea minţii noastre, care să gândească la fel ca noi şi sper să nu ajungem să gândească, sau mai rău să decidă, în locul nostru. Partea cea mai urâtă este că, doamne fereşte, să nu ajungem vreodată în situaţia să gândim noi ca nişte roboţi sau să ne tratăm unii pe alţii că pe nişte automate din carne". Totuşi, ştia că nimeni nu o consideră pe Mama robot ci mai degrabă ca pe un seamăn al oamenilor, ce-i drept mult mai înzestrată, căci atât Dan cât şi Reinhardt erau convinşi că succesul fulgerător al ghildei Inginerilor, deşi le aparţinea lor ca idee, nu s-ar fi materializat niciodată fără ajutorul Mamei. Niciodată nu mai funcţionaseră serviciile de informare şi transmisiuni atât de bine, aproape perfect după spusele modeste ale Mamei, de când aceasta le preluase controlul. Abia acum îşi dădeau toţi seama cât de mult pierduseră inginerii neacordând importanta cuvenită direcţiei Arhive. Implicându-se direct în acest serviciu, Mama descoperise o groază de informaţii interesante, unele de importanţă capitală, sub formă de rapoarte şi dosare reprezentând idei noi, invenţii şi inovaţii, descoperiri care zăceau de ani de zile, chiar zeci şi sute unele din ele, şi care ar fi fost extrem de folositoare dacă erau folosite la vremea respectivă. Oricum ele reprezentau încă importantă şi începuseră a fi utilizate şi exploatate ca atare. Odată, stând cu bătrânul la un pahar de vorbă, Dan aflase de la acesta ca dacă Arhivele ar fi fost eficientizate de la începuturile sale, ghilda Inginerilor ar fi realizat-o pe Mama cu peste

o sută e ani în urmă. „O informaţie este importantă numai în măsura în care odată stocată poate fi ulterior uşor accesata, îi spusese bătrânul!” Şi acum Dan era înclinat să-i dea dreptate, dar iarăşi era obligat să revină la mai vechea sa idee”. O specializare mecanică excesivă în societatea umană este mai mult decât periculoasă! În cele din urmă nu va mai reprezenta o evoluţie în sine. Germenii declinului pot fi cu uşurinţă recunoscuţi, atunci când limbajul folosit de oameni conţine în principal termenii tehnici specifici mijloacelor de lucru. Gândirea este îngrădită de aceşti termeni precişi, vorbirea în simboluri caracteristice îşi pierde la un moment dat sensul şi rostul. Pierderea libertăţii individuale, survenite din cauza nerespectării principiilor automatizării, este următorul pas logic. Respectarea cu stricteţe (ad litteram) a legilor şi pronunţarea sentinţelor de roboţi specializaţi în acest sens ar reprezenta finalizarea unei tragedii, care s-ar solda cu dispariţia lui „hommo sapiens sapiens” şi apariţia unei specii noi „hommo roboticus”.

Dacă Dan considera corect din păcate, al doilea termen „roboticus”, nu era prea sigur că primul: „hommo” îşi mai găsea, în context, justificarea. „Oare de unde mi-au venit în cap tâmpeniile astea! Dimineaţa începuse atât de bine!” Încerca să se autoconvingă că aceste idei sunt prosteşti, că oamenii mai au încă un cuvânt de spus şi este imposibil ca rasa umană să ajungă vreodată în situaţia pe care gândurile sale cele mai sumbre i-o înfăţişaseră mai înainte. „Numai de noi depinde să controlăm aspectele potenţial periculoase ale acestui proces. Şi din fericire, acum avem şi noi un cuvânt de spus”.

Ce nu ştia încă Dan, bătrânul său restul omenirii, era faptul că umanitatea nu mai avea de spus mai nimic şi că nu de ea depindea evoluţia sa viitoare. Aşa cum spusese cu mult timp în urmă cineva de a cărui obârşie nu-şi mai amintea acum absolut nimeni, „Alea iacta est!” Gravitatea problemei, de care nimeni nu-şi dădea seama, constă în faptul că Mama avea să le aducă aminte, într-un context total nefericit, de o altă expresie celebra şi la fel de veche, dar într-o variantă modernă: „Daţi-i Cezarului ce-i al Cezarului şi lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu”. Mama le-a demonstrat pe viu că varianta modernă este mai scurtă şi mai simplu astfel de enunţat. Ea a pus un semn de egalitate între cei doi debitori, dar înainte de asta a considerat că ar fi hazliu să materializeze la propriu semnificaţia ultimului capitol din Noul Testament. Nu a mai avut nicio importanţă pentru umanitate că,

de fapt, Mama îi minţise şi că Cezarul nu era tocmai Dumnezeu. Cel puţin pentru oameni aspectul nu mai avea nicio relevanţă. Tot ce vor mai sperau ei era ca şi celelalte capitole erau adevărate. Din păcate le-a trebuit peste trei mii de ani să se convingă şi Mama a avut grijă ca în toată această periada să le scoată din cap şi speranţă. Paradoxul, cu aspectul său tragi-comic constă în faptul că cea care a menţinut flacăra speranţei sub forma sa fanatic religioasă au fost tocmai Inginerii. Consideraţi ca principal pericol, ei fost decimaţi sistematic de trupele robotizate ale Mamei încă din primele ore după ce aceasta a preluat puterea. Nevoiţi să se ascundă, mai ales sub pământ, aceştia au reuşit să salveze şi să pună la adăpost destulă aparatura şi mijloace tehnice care să le permită să iniţieze şi apoi să continue lupta de gherilă împotriva Mamei până la victoria finală. În principal au înregistrat numai eşecuri şi au fost nevoiţi să se limiteze la crearea unor celule de rezistenţă izolate unele de celelalte, atât la propriu cât şi la figurat, care acţionau în permanenţă fără să ştie de existenţa celorlalte, creând constant probleme Mamei. Elita fiind lichidată încă de la început, puţinii specialişti s-au reunit şi punând la cale strategia şi planurile de viitor ale mişcării globale de rezistenţă au reuşit să înregistreze totuşi câteva succese majore.

Acestea constau în principal în realizarea unei forme de mimetism cameleonic posibilă prin manipulare genetică şi dobândirea şi transmiterea ereditară a puterilor psi dar la un nivel foarte redus de manifestare. Astfel au apărut şefii de grup şi păzitorii. Singurii care ştiau toate acestea erau şefii de grup, care vegheau pe toată durata vieţii lor că secretul să fie păstrat, inclusiv faţă de membrii propriului grup. Fiind condamnaţi la traiul în subterane, erau totuşi capabili să iasă şi pe străzi datorită puterilor mimetice de care beneficiau. Deoarece acestea se dobândeau prin inducerea în organism a unei substanţe semiiradiante, fără efecte nocive, ei erau obligaţi să deleagă spre sfârşitul vieţii un înlocuitor, căruia îi împărtăşeau toate cunoştinţele, planurile şi mai ales marele secret păstrat cu grijă şi anume faptul că toate oraşele lumii erau legate printr-o reţea de canale subterane, excavate la începuturi, care le permitea să ia legătura unii cu alţii în caz de primejdie. Una din obligaţiile lor cansta în recunoaşterea şi atragerea în grup a potenţialilor păzitori. Tot ei erau cei care „scriau”, de fapt completau şi transmiteau mai departe în memoria colectivă a oamenilor conţinutul Istoriei Orale, având grijă să

evite orice trimitere sau aluzie la activitatea lor. Pericolul pentru ei, luaţi ca organizaţie subterană şi ascunsă constă în pericolul extrem al oricărui parazit.

După un timp ajungeau să depindă de gazdă, în speţă de Mama şi să se obişnuiască cu situaţia, astfel încât să nu mai fie capabili să ducă la îndeplinire obiectivele iniţiale. Stagnarea şi acceptarea stării de fapt a condiţiei actuale, devenise pentru ei o stare de drept obişnuită.

CAPITOLUL 9.

Marea idee

„De multe ori în istoria umanităţii au existat cazuri în care oameni de ştiinţă – savanţi sau cu funcţii importante pentru societate, care au avansat prin muncă susţinută şi eforturi constante (strict deci, pe baza meritelor personale – profesionale), şi având idei cu adevărat geniale (uneori că şi oamenii simpli din rândul cărora s-au ridicat) au reacţionat exact ca aceştia: bucurie împletită cu nedumerire şi teamă. Bucuria este clară, provenind din dorinţa de a împărtăşi şi cu ceilalţi respectivă idee şi de a culege astfel, cu modestie vorbind, aprecierea aşteptată. Nedumerirea constă în aspectul mai puţin înţeles apărut în urma punerii întrebării „De ce mi s-a întâmplat tocmai mie?" Starea este ulterior depăşită după ce respectivul personaj trece obligatoriu şi prin faza de teamă că s-ar putea ca acea mare idee să nu valoreze mai nimic sau să fi fost descoperită între timp de altcineva. Diferenţa care apare între acest tip de om şi omul simplu este că acesta din urmă trece şi el prin primele două faze (cea de extaz şi apoi de nedumerire) dar motivele celei de-a treia sunt cam diferite. Teamă să porneşte de la o altă întrebare şi anume „Este bine ce fac?" Aspectul moral al problemei îl îndeamnă, de cele mai multe ori, pe acest ultim simplu personaj să renunţe la marea idee spre deosebire de celălalt, mai sofisticat care nici NU SE GÂNDEŞTE LA AŞA CEVA. Ca nişte concluzii inevitabile, ce s-ar putea desprinde din această lecţie însuşită până la urmă de umanitate, ar fi următoarele: în evoluţia lui, de la primitivism că definiţie generală, la sofisticare ca termen strict specializat, omul poate suferi un grav dezechilibru psihic a cărui apariţie şi dezvoltare prezintă forme diluate de manifestare, aproape fără a fi simţite. Normalizarea acestei situaţii, mai ales dacă este întinsă în timp, are drept consecinţă excluderea principiilor morale din discuţie şi viaţa, considerate drept neimportante. Omul evoluat nu conştientizează faptul că dacă a ajuns în acest stadiu după o prea mare perioadă de

timp este posibil să se reîntoarcă la primitivism dintr-odată, brusc, fapt de natură a provoca iar dezechilibre, numai că de această dată mentale şi raţionale. Starea naturală în care ar decade, cel de legumă la figurat vorbind, abia atunci şi asta din păcate pentru el, se va armoniza cu natura, mediul înconjurător şi mai ales, îşi va aminti, într-un prea târziu care va fi deja un alt devreme, de Creator.

*

După ultima intervenţie militară a umanilor urmă o perioadă de linişte totală, timp de mai multe săptămâni. Mamă nu-şi putea explica motivul acestei aparente acalmii. Pentru prima oară în cei peste trei mii de ani de când preluase puterea din mâinile neîndemânatice şi neputincioase ale umanilor, nu reuşea să-i mai înţeleagă. Datorită naturii sale semiumane fusese mereu capabilă să le anticipeze mişcările şi să le contracareze astfel acţiunile. Aceasta deoarece raţionamentele sale porneau mereu de la întrebarea banală, deja, pentru ea „Ce aş face eu în locul lor?" Înregistrase astfel un şir neîntrerupt de victorii care nu făceau decât să-i întărească convingerea în superioritatea sa absolută. Abia după această înfrângere, mai mult tactica, suferită în sectorul patru, Mama realiza cu stupoare că nu ştia ce să facă în continuare. Să continue dezafectarea şi reamplasarea uzinelor de roboţi? Să-şi protejeze mai bine reţeaua de comunicaţii? Să râdă şi acest sector sau să întărească doar supravegherea lui? Să înceapă vânătoarea umanilor acum identificaţi? Era sigură că nu mai activau acum la suprafaţă şi se ascunseseră pe undeva în subteran. DAR UNDE? Să producă mai mulţi roboţi? Şi mai ales cum să procedeze şi ce măsuri să ia în privinţa obrăzniciilor generalilor săi. Nervoasă, constata că în pofida vastelor sale puteri şi resurse de tot felul nu era capabilă să dea toate răspunsurile şi să rezolve simultan toate aceste probleme.

„Ce bine mi-ar fi prins un tovarăş! Trebuia să accept atunci la început oferta ghildei". Dar imediat ce formula gândul îl şi respinse. Automat. Cunoscându-şi firea, era conştientă că nu ar fi suportat un alt zeu în afara ei. Nici nu dorea să se gândească cum ar fi reacţionat acest aşa-zis tovarăş, în cazul în care ajungea la concluzia că este mai bine să se descotorosească de prezenţa ei. Cel puţin ea aşa ar fi gândit. Şi aşa avea destule probleme cu şefii reţelelor de comunicaţii şi coordonatorii de trupe care începeau să aibă veleităţi, ce-i drept timide, de semizei. Din acest motiv Mama nu mai producea atâţia

roboţi ca în ultima vreme şi prefera să tranzbordeze armate întregi dintr-un sector în altul cu toate dificultăţile inerente datorate în principal climei. Era singura opţiune logică deoarece în felul acesta apăreau invidii locale în rândul generalilor săi şi putea mult mai uşor să-i controleze. Totuşi nu-şi putea explica (şi asta constituia o problemă din ce în ce mai presantă) de ce unii dintre roboţii ei, odată ajunşi în posturi de comandă, începeau să manifeste acelaşi sindrom cunoscut de libertate şi superioritate, manifestat în principal prin insubordonare şi comentarea ordinelor sale. Mama denumea simplu această stare periculoasă – sentimentalism uman, şi deşi se ferise de orice intruziune organică în concepţiile sale constructive, constata că roboţii săi deveneau pe zi ce trece tot mai greu de stăpânit. Nu mai intrau în lupta cu aceeaşi indiferenţă iar limbajul lor devenea tot mai sofisticat, vocabularul mai bogat. „Eu nu le-am dat acces la asemenea cunoştinţe? Cine să o fi făcut?" De aceea, ca măsură de siguranţă suplimentară, Mama rotea cadrele de conducere şi la intervale regulate ştergea memoria electronică a tuturor roboţilor. Dar se părea că toate acestea nu mai erau suficiente. „Ca şi cum nu mi-ar ajunge câte am acum pe cap, îşi spuse ea cu ciudă! Am impresia, că uneori, ajung să le dau dreptate umanilor. În dorinţa ei disperată de a evolua, mintea umană a încercat să creeze o inteligenţă artificială care să-i semene dar să-i fie mult superioară valoric. În cele din urmă, această minte artificială a evoluat la rândul ei încât s-a reîntors la standardele umane ale inteligenţei, cu toate defectele sentimentaliste ale rasei. Bănuiesc că eu reprezint excepţia care confirmă regulă! Cred că ar trebui să iau nişte măsuri. Da! Da şi mai întâi să separ şi să clasific problemele. Ceea ce-mi trebuie sunt stabilirea unor nivele de prioritate. Să vedem care sunt priorităţile? Problemele interne sau cele externe. Cred că amândouă, deci am putea să le combinăm cumva. În primul rând trebuie să obţin mai mult timp pentru mine, ca să studiez în linişte aspectul virtualităţii noului sistem. N-am voie să fac greşeli acum, altfel risc să termin totul înainte de a începe. În loc să am mai multă putere în noua formă de existenţă care îmi poate garanta şi nemurirea, risc să mă nenorocesc sau mai rău. Nici nu vreau să mă gândesc. Deci am nevoie, pe de o parte de timp şi pe de altă parte trebuie să asigur securitatea sistemului. Pentru asta releele de propagare trebuie să fie bine protejate, destul de numeroase şi să prezinte cât mai multe redundante posibil. Prin urmare nouă serie de cyborgi sunt mai mult

decât necesari. Ei îmi vor asigura mobilitatea dorită şi posibilităţi nebănuite de manifestare. Logic ar trebui să continui în paralel cu dezafectarea uzinelor vechi şi reamplasarea lor în puncte mai sigure, cred că undeva pe fundul oceanului. Însă, după câte îmi dau seama acum, decelerarea producţiei de roboţi clasici a fost o greşeală. Trebuie, totuşi, să continui fabricarea lor la nivele minime, măcar în uzinele rămase. Dar de unde mâna de lucru? Întreţinerea şi repararea trupelor şi mai ales comunicaţiile îmi fură prea mult din resurse. Să implic umanii în producţia de serie? Riscul sabotajelor ar fi mult mai mare. Totuşi ideea merită studiată căci prezintă şi câteva avantaje: pe de o parte aş avea un control mai bun asupra lor şi, pe de altă parte acţiunile rezistenţei ar fi mult diminuate în intensitate. Unde mai pui şi faptul că aş rezolva parţial problema insubordonării generalilor, cărora le-aş încredinţa în felul acesta misiuni de supraveghere ale umanilor în uzinele de producţie. Şi mai este un aspect demn de reţinut: sub motivul unei cereri mărite de trupe pentru supravegherile uzinale, am posibilitatea să scap de ceilalţi generali trimiţându-i în lupta cu efective reduse. Încleştările vor fi mai violente cu pierderi masive din partea umanilor, ale mele fiind minime şi numai eu aş avea de câştigat. Asta îmi va conferi cu siguranţă timp şi linişte. Acum mă pot ocupa în sfârşit de problema numărul unu: Ria!”

Imediat, fişierele sale îi afişară automat toate informaţiile cunoscute legate de acest subiect: Ria/ uman de sex feminin/ vârsta aproximativ douăzeci de standarzi/ înălţime un metru şaptezeci/ trăsături clasa A/ păr blond, ochii verzi/ conformaţie atletică/ fără semne particulare vizibile/ coeficient psi evaluat – necunoscut, mult peste maximul autorizat/ IQ probabil – necunoscut, mult peste maximul autorizat/ legături necunoscute/ origine necunoscută/ evaluare gama – necunoscută, de presupus peste nivelul doi/ evaluare teta – modul doi/ recomandări – lichidare imediată. Constatând sărăcia informaţiilor, Mama îşi dădea seama că, pentru a rezolva această problemă, mai întâi trebuia să dispună de un profil complet al subiectului. Deocamdată nu avea niciun plan de acţiune în privinţa fetei şi se întrebă de ce renunţase aceasta la un avantaj foarte preţios, cum era statutul sigur şi protector de anonim, doar pentru a-şi dezvălui puterile. Nu inteligenta şi puterile sale psi o înspăimântau ci, şi abia acum devenea conştientă de asta, evaluarea gama şi mai ales evaluarea teta. De când se ştia, niciun uman nu mai fusese depistat

vreodată că posedând modulul doi. Majoritatea erau pe treapta zero, adică uşor predictibili. Doar un procent mic, şi de aceea riguros controlat şi eliminat la maturitate, de umani posedau modulul unu: parţial previzibili. Posibilitatea ca Ria să conceapă acţiuni pe care ea să nu le poată prezice sau mai rău concepe era cea mai groaznică ameninţare la adresa Mamei. „Întotdeauna m-am rugat să nu se nască cineva cu modulul doi. Mi-am spus mereu că e imposibil. Ei bine imprevizibilul s-a produs. Şi la propriu şi la figurat! Iar nivelul gama este cu siguranţă foarte ridicat, cu mult peste doi, doar e strâns legat de pragul teta". După câteva clipe de gândire, Mama îşi spuse: „Asta înseamnă că totuşi are un plan şi cunoaşte sau bănuie ce vreau să fac. Dar asta înseamnă că!…" Nu, era prea de tot, prea sinistru că realitatea să fie aceasta. „Trebuie să procedez şi eu că ea, adică imprevizibil. Şi am nevoie urgent de informaţii suplimentare. Nu ştiu nimic despre fata asta, pe când ea da impresia că mă cunoaşte foarte bine. Este un avantaj la start pe care nu-l pot permite, dar pe care l-aş putea accepta dacă i-aş da o falsă impresie de siguranţă. Voi pune la o mai atentă supraveghere a sectorului patru. E timpul să le dau şi o lecţie şi cine ştie, poate cu ocazia asta scap şi de ea. Probabil că se aşteaptă să râd oraşul, aşa că îi voi înşela previziunea. Discreţia înainte de toate. Nu trebuie să-şi dea seama că este supravegheată. Până nu cunosc mai multe despre ea nu voi întreprinde nimic concret în direcţia ei. Prin urmare, cred că voi muta întreaga populaţie în alt oraş şi voi ridica barierele sale protectoare. Am nevoie de mână de lucru şi Ria va fi obligată în felul acesta să rămână izolată în subterane, deci la discreţia mea. Nu că ar avea importanţă, acum că are capacitatea de a se dematerializa, dar ar putea profita de o mai largă libertate de acţiune şi poate să facă o greşeală. Şi nu se poate să nu cunoască faptul că sunt capabilă să depistez urmele locului în care s-a materializat fizic. Dar din păcate şi ea poate să facă la fel în cazul meu numai că eu folosesc varianta spirituală a hologramei. Nu cred că e capabilă şi de aşa ceva. Analizele mi-au confirmat faptul că versiunea transferului său de masă era lipsit de particulele de energie caracteristice procesului similar şi mai mult decât atât, reziduurile lăsate conţin nivele energetice foarte joase, deci se foloseşte de procedee primitive de conversie. Cu toate acestea, se pare că poseda capacităţi psi destul de evoluate, aproape de talia mea. Aproape! Bun, să revenim la jalnicii ei colegi: nu le pasă dacă au fost recunoscuţi, deci poseda ascunzători permanente pe care şi

le-au făcut din timp. Asta necesită deplasări şi rute regulate şi mai ales dispariţii îndelungate. Un control statistic mi-ar permite poate să le descopăr". Totuşi nu prea îi plăcea ce lasă asta să se înţeleagă. „Înseamnă că sunt bine organizaţi şi activează de prea mult timp. Trebuie neapărat să le dau o lecţie şi înainte de a trece la acţiune e bine să mai studiez o dată imaginile ultimului lor sabotaj. Cine ştie, poate mi-a scăpat ceva. Totuşi cum să procedez în privinţa Riei? Mi-a lăsat clar să înţeleg de ce puteri dispune. Va fi foarte greu să o elimin! Oare aş putea încheia o alianţă cu ea şi apoi, mai târziu să… Nu, nu cred! Nu e proastă! Fata ăsta începe să-mi dea dureri de cap. De ce nu şi-a manifestat până acum puterile? Are un plan, sau o ajută cineva? Dar cine din lumea asta ar fi capabil de aşa ceva? Nimeni! Să fi supravieţuit ghilda Inginerilor de-a lungul mileniilor şi eu să nu-mi fi dat seama? Imposibil, am avut grijă de asta! Atunci cine, mama dracului, din universul meu poate să…!" În acel moment întrevăzu răspunsul, care nu putea fi decât unul singur: „Cineva asemeni mie, cu puteri asemănătoare, dar nu din acest univers; ŞI CARE MI-E DUŞMAN!"

Implicaţiile acestui gând o făcură să se cutremure de frică. Începea acum să-şi explice de ce mişcarea de rezistenţă reuşise în ultimul timp să devină atât de periculoasă. Şi această creştere gradată de nivel a tuturor problemelor sale legate de insubordonarea roboţilor, nu putea avea altă explicaţie logică. Puteri terifiante stăteau ascunse şi o supravegheau de mult timp, iar acum se deciseseră în sfârşit să intre în scenă. Scopul lor era clar: eliminarea ei. Jucându-se cu raţionamentul, îl răsuci pe toate părţile şi nu-i descoperi niciun cusur. „Deci nu Ria este adevărata problemă. Probabil că ei au vrut să mă facă să cred asta!" Înţelegerea acestui fapt o înspăimânta dar avu şi darul de a o enerva. Îi clătină siguranţă în puterile sale infailibile şi mai ales credinţa în unicitatea sa dumnezeiască. Era conştientă că, necunoscându-şi duşmanii, aceştia aveau un avantaj clar, mai ales că realiza şi faptul că ei o cunosc. Şi încă bine. „Şi totuşi de ce acţionează abia acum? După mai bine de trei milenii. Puteau să mă distrugă de la început, când nu eram aşa de puternică?" Planurile lor îi păreau de neînţeles şi asta o neliniştea. Deşi vastitatea temporală a acestei acţiuni diluate de supraveghere o înspăimânta, era totuşi bucuroasă că fusese capabilă să descopere acest lucru. „Iar ei nu ştiu asta, fapt care-mi conferă şi mie un mic avantaj. Mic, dar cert! Pentru început să

ne prefacem că nu ştim nimic. Lichidarea tuturor umanilor nu mai este prioritară şi nici problema Riei. Trebuie să accelerez procesul virtual de transformare. În felul acesta voi deveni invincibila şi mă voi putea ocupa pe îndelete de aceşti străini. Da, şi ştiu şi cum să ajung la ei! Prin Ria, bineînţeles. Le voi întinde o capcană pentru a obţine cât mai multe informaţii. Dar deocamdată, cuvântul de ordine este discreţia şi cumpătarea, încă nu sunt destul de puternică pentru a le face faţă. Iar ei nu trebuie să afle asta. Bun, în sfârşit acum ştiu cum trebuie procedat!"

* * *

— Cred că e momentul să facem pasul următor! Planul nostru de acţiune se desfăşoară în mod corespunzător şi analiza Mamei ne indică faptul că ziariştii şi mai ales guvernanţii nu se aşteaptă la acest pas. Mi se pare logic să înaintăm moţiunea în sesiunea următoare a camerelor reunite de stat.

Discuţia avea loc în cabinetul maestrului de onoare al ghildei Independenţilor şi era… animată. Cei doi, Dan şi Reinhardt, petrecuseră o noapte albă ţinându-şi companie şi încercând să se pună de acord în privinţa ordinii de desfăşurare a acţiuniilor viitoare. Noaptea de nesomn nu-l deranja pe Dan, se părea că bătrânul era obişnuit cu acest mod de viaţă, ci era chiar onorat că fusese convocat la o astfel de şedinţă, numai el, nu şi celălalt… preşedinte. Aspectul, dacă mai era nevoie, îi confirma încă o dată încrederea pe care bătrânul i-o acordă şi mai ales puterea pe care, cu subtilitate bineînţeles, îl lasa astfel să înţeleagă că o va moşteni. Problema principală pentru el era faptul că Reinhardt grăbea evenimentele de parcă el însuşi se grăbea. În timpul nopţii, la un moment dat de linişte după evitarea unui mic scandal provocat de o incipientă ceartă, datorată strict diferenţelor de opinie, Dan încercase elegant să schimbe subiectul. Bătrânul reacţionase conform aşteptărilor şi zâmbise, considerând faptul că pe un mod înţelept de a face pace şi necaracteristic generaţiei tinere de a-şi cere scuze, celei vechi, fără a o face totuşi şi la propriu. Dar motivul pentru care fata să se lumină, cam scurt şi chinuit ce-i drept după opinia lui Dan, de acel zâmbet erau cu totul altele. Parţial era menit să-i confirme, la fel de elegant, mai tânărului său interlocutor că acceptase părerile lui de rău, atenţie nu scuze, aspect imediat înţeles de acesta şi care reacţionase evident aşteptându-se la asta, întorcându-i un zâmbet într-o dungă. Dar zâmbetul său era pe undeva cam acru, deoarece îi

determinase o reacţie de amărăciune sufletească. Subiectul atins de Dan era referitor la preocupările lor profesionale, adică Mama. Nu o glumă, nu ceva legat de persoană să „Şi e normal de altfel, ce-ar putea să mă întrebe pe mine, Dan sau oricare altcineva? Nimic! Eu nu am o viaţă socială, nici măcar personală. Nu am familie, rude, prieteni. Sunt singur şi greu de abordat datorită faptului că sunt considerat un om dur. Se ştie că nu tolerez prostia şi slăbiciunea. Sunt un om nefericit cu o viaţă de rahat!" Ideea că este de compătimit îl determină să îndepărteze din minte gândul şi-i provocă acel zâmbet. Nu există nimeni în lumea aceasta care să nu fi schimbat fără să gândească locul cu el". Bun, cred că m-am distrat destul pe seama mea! Să revenim la realitate".

— Las-o pe Mama… şi spune-mi ce părere ai?

— Nu crezi că e prea repede? Ar putea fi periculos şi să ne pericliteze poziţia proaspăt ocupată!

— De ce să fie prea devreme, eu mă gândesc că e deja cam târziu. Pasul logic ar fi implicarea directă a Mamei în afacerile de Stat, ceea ce ne-ar conferi un avantaj subtil. Manevrat cu atenţie, şi mai ales delicateţe, Ghilda Independenţilor ar putea deveni într-un viitor nu prea îndepărtat cea mai puternică din lume şi…

— Stai puţin! Eu nu mă refeream la Mama! Am crezut că vorbim despre guvern…

— Guvern? Ce treabă avem noi cu guvernul? Ce te-a făcut să crezi că mă gândeam la acesta?

— Am considerat ca pasul următor la care făceai trimitere cu atâta insistentă se referea la îndepărtarea guvernului sau măcar alipirea lui!

— De ce să eliminăm ghilda de guvernământ? Nu avem niciun motiv şi mai nimic de câştigat, cel puţin deocamdată! În situaţia actuală, aceasta ghildă e la discreţia noastră. Sunt convinşi, mai mult ca niciodată, de puterea pe care o deţin. Nu trebuie să le zdruncinăm convingerea. Ne convine de minune statutul lor de marionetă, mascat bineînţeles de poziţia de aliaţi. Relaţiile noastre sunt mai stabile ca oricând şi nu am niciun interes să modific actuala stare de fapt a lucrurilor. Doar nu vrei să ne ridicăm opinia publică în cap. Nu e momentul şi nici cazul să speriem oamenii.

— Atunci la ce te referi în legătură cu Mama?

— Eu spuneam că, după succesul ei legat de activitatea comisiei

interne de revizie a regulamentelor, Mama şi-a câştigat admiraţia tuturor. Până şi ziariştii au elogiat gândirea ei analitică, apreciind în mod deosebit talentul ei, natural aş zice, de redactare. De fapt, şi toţi sunt de acord cu asta, ea a reuşit să dea o tentă caldă şi umană conţinutului rece şi impersonal, aproape mecanic, al legilor şi regulamentelor. Comentările sale de subsol şi recomandările fiecărui aliniat important au devenit deja celebre. Frazele sale sunt reproduse şi folosite peste tot. Ne-a provocat un şoc cu bună ştiinţă, obligându-ne să ne reamintim faptul că deşi legile sunt făcute de oameni ele trebuie să fie umane, adică pentru oameni. Cred că, dădu din umeri obosit, am uitat acest aspect foarte important pentru condiţia umană. Din păcate a fost nevoie de un robot, o inteligenţă nonumană care să ne reamintească acest lucru.

— Nu aş spune că Mama este tocmai un robot!

— Ştii bine că nu m-am referit la asta! Am vrut doar să evidenţiez ideea că am uitat să fim oameni.

— Oameni? Nu! Din păcate, cred că tocmai asta nu! Unii dintre noi, oamenii, au uitat să fie umani!

— Tot ăia e! Trebuie să batem fierul cât e cald! Propunerea mea era legată de implicarea Mamei în guvern, fără drept de decizie, ca factor de consultanţă şi interpretare a legilor. De asemenea ar trebui să îi oferim, pentru o mai bună capacitate de lucru, bazată pe informaţii, accesul la reţeaua globală mass-media. Mă gândesc la un post de consilier în informaţii. Denumirea nu comportă astfel niciun fel de pericol pentru guvernanţi sau ziarişti.

— Mă îndoiesc! Şi mi se pare periculos să dai puterea pe mâna ei.

— Accesul la informaţii nu înseamnă neapărat accesul la putere.

— Experienţă, atâta cât am, m-a învăţat că la ora actuală informaţia este cea mai mare putere din lume. De aceea nu cred că moţiunea va fi aprobată de ziarişti. Nu-i văd să renunţe cu uşurinţă la această putere. Şi şti mai bine decât mine că în probleme de securitate internă privind funcţionarea fiecărei ghilde, o moţiune nu are şanse spre aprobare fără votul ghildei în cauză.

— Ba, eu cred că tocmai ziariştii vor fi primii care îşi vor da acceptul. Guvernanţii în cel mai fericit caz se vor abţine, în silă, dar nu vor îndrăzni să voteze împotriva noastră.

— De ce să întâmpinăm opoziţie din partea lor, doar sunt aliaţii

noştri?

— Pentru că implicarea Mamei în guvern, pe de o parte şi asigurarea controlului informaţiei, pe de altă parte, de către ea, culmea ca reprezentant al guvernului, le vor da acces la reţeaua mondială mass-media, dar în acelaşi timp îi vor lega de mâini şi de picioare pentru că Mama este în primul rând independentă, adică membră a ghildei noastre. Şi conform propriilor regulamente încă în vigoare, Mama nu are voie să se amestece în politică, care reprezintă obiectul muncii şi de fapt o chestiune internă a altei ghilde. De asemenea nu are dreptul să trădeze nici interesele noastre, iar guvernanţii cunosc acest aspect, că de altfel şi ziariştii. Cea mai câştigată, în afară de ghildă independenţilor, va ieşi din afacere cea a ziariştilor, care în sfârşit vor începe să-şi manifeste influenta în guvern. De aceea ne vor sprijini fără excepţie.

— Bine, dar nu crezi că poate e periculos să încredinţăm toată puterea noastră Mamei? Atât pentru noi cât şi pentru omenire în general!

— De ce? Ţi-e frică de o eventuală reacţie excesivă din partea ei? Nu uita că nu e umană. Asemenea gânduri de mărire îi sunt străine. Şi apoi, mi-am luat totuşi câteva măsuri de precauţie în această privinţă.

— Despre ce este vorba?

— Altă dată, nu avem timp acum.

— Ar fi bine să nu uiţi că, doamne fereşte…

— Da! N-ai nicio grijă! M-am gândit şi la aspectul ăsta. Dacă voi muri, tu vei fi cel care îmi va lua locul şi în acest caz vei avea acces la aceste măsuri de siguranţă. În principiu ele constau în utilizarea la nevoie a unor coduri de acces direct la memoria internă a Mamei. Ai posibilitatea în felul acesta de a scurtcircuita inteligenta sa, dar nu-ţi recomand această variantă. Rezultatul ar fi moartea ei. Nici nu are rost să ne gândim la aşa ceva. De fapt ea reprezintă atuul nostru cel mai important. Planurile elaborate de Mamă sunt nu numai realiste ci şi viabile şi nu mi se pare deloc că finalizarea lor ar aduce vreun prejudiciu independenţilor. Din contră.

— Da, dar dacă stai să te gândeşti, toate converg spre aceeaşi idee şi anume centralizarea puterii într-un singur punct. Şi apropo nu ţi-e teamă că am putea fi auziţi?

— Văd că apreciezi încrederea pe care ţi-am acordat-o, de ce nu vrei să-mi creditezi şi inteligenta?

Buzele lui Dan schiţară un „O” mut.

— Numai două persoane cunosc secretul ecranajului acestei încăperi. Una din ele sunt eu…

— Asta înseamnă că cei care au construit sau finisat încăperea nici măcar n-au avut habar ce materiale au folosit! Dar dacă numai eu mai cunosc acest secret înseamnă că… tu…?

Pentru a doua oară în noapte bătrânul îşi permise să zâmbească. Îşi lăsă gândurile să zăbovească îndelung în direcţia tânărului. Chiar dacă făcea greşeli, era numai datorită impetuozităţii vârstei. Impetuozitate şi nu nesăbuinţă. Şi recunoştea deschis când greşea. Avea o candoare şi o sinceritate care îl impresionau pe bătrân. Dar ceea ce aprecia cu adevărat Reinhardt la el era faptul că sub masca inocenţei şi naivităţii, care nu reprezentau de fapt o mască, se ascundeau o gândire vie şi incisivă şi un spirit de observaţie căruia prea puţine îi scăpau.

„Chiar şi acum când a greşit şi-a dat seama imediat că e un test. Iar când îi este ameninţată poziţia reacţionează apelând la inteligenţa şi calm şi nu la nervi. Fără prea multe date la îndemână a ghicit că sunt bolnav. Da! Cred că Dan reprezintă alegerea cea mai potrivită”.

Bănuind cam ce fel de gânduri îi treceau bătrânului prin cap, Dan stătea liniştit şi concentrat, lăsându-l pe Reinhardt să-l observe şi să-şi clarifice părerile.

— Nu ştiu dacă eşti conştient, dar ai o calitate unică!

— La ce te referi?

— Posezi în cel mai mare grad însuşirea de a te îndoi. În acelaşi timp vrei să crezi în ceea ce cu vehemenţă negi. E un paradox care are darul de a bulversa şi paraliza eventualii duşmani. Pe mine cel puţin mă apucă dracii când te aud susţinând cu atâta patimă două puncte de vedere diametral opuse. Cu atât mai mult cu cât, cunoscându-te, ştiu că nu e vorba de o lipsă de caracter sau principii morale.

— Nu m-am gândit la mine niciodată în felul ăsta. Perspectiva ta e sumbră şi mă face să mă înfior. De când eşti tu duşmanul meu?

— Am spus eventual! Şi nu m-am referit la mine. Nu mai face pe naivul. Să ştii că uneori mă scoţi şi pe mine din sărite cu candoarea ta.

Dan ridică mâinile împăciuitor şi schimba iar subiectul, revenind la vechea să teamă.

— Nu ştiu, poate ai dreptate! Mă refer la această calitate pe care zici că o am. Totul pare acum atât de ciudat, de parcă suntem pe o

bandă care se derulează înainte cu viteză mărită. Evenimentele se succed prea repede şi mi-e teamă că direcţia nu e cea bună!

— Ce vrei să spui?

Observând că Reinhardt este smuls de pe acel făgaş, dacă nu periculos, atunci jenant pentru el, Dan continua cu atenţia acordată la gândurile bătrânului.

— Înainte vreme, lucrurile erau clare şi simple. Existau patru ghilde de stat, fiecare în banca sa ocupându-se de treburi interne care constituiau strict apanajul activităţii lor. Investitorii erau cu banii, ziariştii cu legile, guvernanţii cu aplicarea lor iar noi cu ştiinţa. Ghilda sănătăţii, militară, informatică şi culturală erau doar sateliţi fără niciun drept care gravitau în jurul planetelor lor mamă. Şi era bine aşa. Puterea să fie împărţită între patru ghilde de stat. Nimeni nu se amestecă în treburile celorlalţi. Prin însăşi natura noastră, noi eram aliaţii investitorilor iar ziariştii ai guvernului. Odată acceptat acest număr, în caz de paritate, se apela la votul electronic al fiecărei facţiuni de opoziţie, existente în toate ghildele, pentru finalizarea votului. Şi deoarece pe noi nu ne interesa politica şi eram cea mai puţin influenta ghilda, reprezentăm totuşi factorul sensibil care echilibra balanţa delicată a puterii. Căci noi am fost mereu uniţi. Apoi, parcă a venit un cataclism cosmic şi a distrus ordinea. Ghilda sănătăţii a ajuns sub tutela noastră, militarii sub guvernanţi, informaţiile au devenit apanajul ziariştilor şi culmea, ghilda culturală a plecat de la noi spre investitori. Însă liniile nu mai erau atât de clar marcate. Toată lumea se băgă în politică, vechile nostalgii îi îndreaptă spre vechile alianţe. Zone mari de umbră se întind peste vechile culori cunoscute. Nu se mai ştie clar ce-i alb sau negru. Noi care eram pe ultima poziţie, liniştitoare după părerea mea, acum îi avem în buzunar pe guvernanţi, i-am acaparat pe investitori şi am adus ghilda ziariştilor în ridicolă postura de nebun care urla singur în pustie.

— Cred că ai înfăţişat lucrurile foarte clar. Într-adevăr cam asta e situaţia actuală a dispunerii forţelor pe glob. Dar eu nu consider că e ciudată şi nici că reprezintă un regres ci o evoluţie.

— Nu sunt convins de asta! Pentru că dacă preluăm controlul ghildei militare şi a informaţiei, pasul următor este alipirea guvernului. Ghilda ziariştilor s-ar dizolva de la sine, şi cu ghilda sănătăţii şi culturală la discreţia noastră, eu văd lucrurile evoluând în direcţia apariţiei unei singure ghilde aflată sub controlul direct al inginerilor.

— Şi care e problema? Ar trebui să te bucuri!

— Ar fi bine pentru noi, dar nu ştiu dacă e bine şi pentru umanitate. Există un pericol pe care istoria noastră zbuciumată l-a scos în evidenţă întotdeauna prea târziu, din păcate.

— Te referi cumva la autocraţie? Vechea placă cu puterea tiranică manifestată periculos de un satrap sau un dictator! Şi exemplele istoriei care abundă de astfel de cazuri?

— Fără îndoială! Principiul democraţiei noastre electronice ne învaţă că separarea celor opt puteri în stat şi încredinţarea efectivă a puterii primelor patru ghilde influenţe, dar cu drept de control independent celorlalte, şi mai ales garantarea neamestecul în treburile interne, este singura soluţie care ne fereşte de autocraţie. Controlul celor opt puteri de o singură persoană sau organizaţie duce invariabil, în cele din urmă, la un dezastru pentru umanitate.

— De ce crezi asta? Noi nu intenţionam să distrugem omenirea!

— Noi nu! Dar nu putem garanta şi pentru urmaşii noştri! Şi asta deoarece ambiţia care îl mâna pe om în căutarea puterii poate avea motivaţii foarte diferite. Cel puţin faţă de visurile noastre nobile! Din păcate nu putem împărtăşi aceste visuri şi omenirii căci şti mai bine decât mine că nu e pregătită să afle.

— Ai dreptate, cu atât mai mult cu cât, unii ar putea profita de realizările noastre şi ar conduce într-adevăr omenirea la un dezastru.

— Vezi! Şi asta numai în numele ambiţiei personale. De asta mi-e teamă de o prea mare putere acordată Mamei.

— Nu are de ce să-ţi fie teamă. Mama nu este umană. Deci, fiind un robot, logic nu poate nutri astfel de ambiţii.

— În primul rând nu este nici robot şi nu mi se pare că e aşa departe de om. E un cyborg care este mult superior nouă că inteligenţă, puteri şi posibilităţi. Logica, la care faci tu referire, s-ar putea întoarce împotriva noastră dacă i-ar furniza la rece concluzia că fiindu-ne superioară este normal să ne conducă. Altă motivaţie nici nu i-ar trebui. Şi de aici până la conturarea ideii inutilităţii noastre ca rasa nu e decât un mic pas, la fel de logic şi uşor, din păcate, de realizat dacă noi îi vom da toată puterea pe mână.

— Eşti pesimist. Totuşi trebuie să o veghem cu grijă. Şi nu-i vom încredinţa toată puterea pe mână, aşa cum te-ai exprimat tu.

— Îi voi acorda o atenţie specială şi voi analiza fiecare vorbă sau acţiune de-a ei.

— Trebuie să fi discret. Poate ne înşelăm în presupunerile noastre absurde. S-ar simţi ofensată dacă ar prinde de ştire că este supravegheată. Şi nu mi-ar fi teamă că s-ar răzbuna, ci că i-ar afecta serios capacităţile. Acum avem nevoie de ea mai mult ca oricând.

— Ai dreptate! Ne-am angajat pe o contrapantă de pe care nu putem decât urcă. Nu avem voie nici măcar să ne oprim, altfel ne ducem la vale. Iar şacalul ăla de Storm nu aşteaptă decât un prilej ca să ne facă vânt.

— Mă miră faptul că în ultima vreme nu i-am mai auzit glasul.

— Clocește el ceva, îl sigur.

— Apropo de Storm, nici până acum nu am descoperit sursa sa de informaţie.

— Cu toate succesele noastre fulgerătoare, am uitat, nici nu am avut timp şi nu i-am mai acordat importanta.

— Crezi că avem o cârtiţă în organizaţie?

— Nu cred, sunt sigur!

— Bănuieşti pe cineva?

— Să fiu sincer, la început bănuiala mea s-a îndreptat spre tine. Stai liniştit, doar îmi cunoşti firea. Apoi mi-am dat seama de inepţia acestui gând. La ora actuală…

— Dacă m-ai făcut preşedinte al ghildei Inginerilor pentru că ţi-a părut rău…

— Termină cu prostiile! Postul ăsta nu e un favor pentru lingăi, oameni slabi sau o motivaţie pentru păreri de rău. Eşti omul potrivit şi şti acum că îmi vei lua locul atunci când va veni momentul. Dar numai atunci, pentru că mai ai multe de învăţat. Dacă nu aş avea încredere deplină în tine, nu ai sta acum, aici, de vorbă cu mine. Şi mai ales nu mi-ai cunoaşte planurile sau n-ai avea acces la secretele ghildei.

— Apropo de secrete, cum te gândeşti să rezolvi problema spionului?

— Întrebarea ta nu are niciun rost. Iar răspunsul nu poate fi decât unul, eronat, dacă ne repezim să-l dăm fără să gândim, numai sub presiunea ameninţării.

— Nu te-am ameninţat. La ce te referi de fapt! Şi ce vrei să spui cu grabă sub presiune?

— Ştiu că nu la mine ai făcut referire. Făceam trimitere la povestea ţapului ispăşitor.

— A! Am înţeles. Totuşi timpul este un factor determinant.

— Mă gândesc să-i încredinţez problema Mamei.

— Perfect! Şi aşa este neoficial administratorul ghildei. Mă bucura faptul că i-ai oferit postul. Ar trebui să oficializezi numirea.

— Fără îndoială! Şi asta imediat după ce va descoperi spionul.

— Ai dreptate! Cine, decât ea, s-ar pricepe mai bine la siguranţa internă sau la rezolvarea plictisitoarelor activităţi administrative? Ai văzut ce treabă bună a făcut la arhive!

— Pentru ea nu e tocmai plictiseală. Şi nici rutină, cred! Dar spune-mi, Mama are în momentul acesta contact vizual cu noi?

— Ecranatia acustica a camerei este perfectă. Cât despre imagine, am avut grijă să evit includerea ei în sistemul video de urmărire al clădirii.

— Şi reţeaua de transmisiuni?

— Numai cea sonoră este activată. Cineva din exterior ne poate transmite mesaje, dar nu ne poate vedea sau auzi. Izolaţia este deplină.

— Mama nu bănuieşte nimic?

— Nu, pentru că nu i-am oferit niciun motiv să o facă. Ca maestru de onoare, am dreptul la intimitate în cabinetul meu.

— Totuşi, măsurile de securitate impun…

— Da! Cunosc regulamentul. De aceea, numai sala de şedinţe este inclusă în sistemul de monitorizare permanent. Cabinetul meu particular se supune doar parţial prevederilor. Adică sonorizarea. De aceea, ca măsură suplimentară de prevedere, am instalat la începutul discuţiilor noastre, o bandă audio falsă care furnizează informaţii despre subiecte de conversaţie cu totul altele decât cele care ne frământă pe noi acum.

— Aha! Acum înţeleg de ce eşti aşa de liniştit. Cât e ceasul?

— Tii! E deja dimineaţa! A mai trecut o zi din viaţă. Şi o noapte!

— Scuză-mă, spuse Dan, că te-am reţinut atât.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze! Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine. Cu ocazia asta am lămurit şi o mulţime de probleme care mă nelinişteau. Mi-ai întărit convingerea că soluţiile mele sunt, dacă nu chiar corecte, cel puţin viabile. Cu siguranţă necesare. De fapt, eu ar trebui să mă scuz. La vârsta mea e ceva obişnuit să te trezeşti noaptea sau să nu mai dormi. Tu în schimb ar trebui să profiţi de orice prilej să te odihneşti. Mă bucur că nu am stat singur în noapte. Uneori mi-e groază să mă gândesc, şi astfel de gânduri îmi vin în ultimul timp tocmai noaptea, că după ce voi muri, acolo unde aş ajunge, tot singur

voi fi. Urăsc singurătatea… Siu! Ştiu că, pe undeva, e vina mea! M-am izolat singur de ceilalţi prin comportamentul meu, dar crede-mă că nu am ştiut cum să reacţionez după…

— Nu mă gândeam la asta! Voiam să spun că în ultima vreme şi mie mi se întâmplă să nu pot dormi noaptea. Mă gândesc la tot felul de lucruri, unele absurde altele înfricoşătoare şi am, uneori, impresia că asta îmi dă perspective şi idei neaccesibile altora. Că ajung să cunosc lucruri care lor le scapă. Partea mai gravă este că pe mine mă îngrozesc concluziile şi când îi văd pe ceilalţi atât de ignoranţi… dar apoi îmi spun că probabil exagerez eu şi… Nu ştiu! Cred că… Şti la ce concluzie am ajuns? Cu cât ştiu, aflu şi văd mai multe, cu atât parcă îmi dau seama că sunt mai ignorant. Sau că nu mai înţeleg nimic. Sau nu mai văd clar ceea ce mi se păruse aşa. Tu înţelegi ceva?

— Să fi văzător în ţara orbilor poate fi periculos. Crede-mă că te înţeleg mai bine decât îţi închipui. Şi eu am impresia că uneori înnebunesc. Dar eu sunt obişnuit cu asemenea stări, gânduri, nopţi nedormite. Ştiai că o noapte de nesomn îţi prelungeşte, la figurat vorbind, viaţa cu încă o zi?

Uitându-se la ceas şi apoi pe fereastră, Dan interveni, gândindu-se la sănătatea bătrânului.

— E atât de târziu că e deja devreme. A răsărit soarele. Să comand o cafea?

— Da! E o idee bună! Şi poate ceva de mâncare. Cred că mi s-a făcut foame. Rămâi să luăm micul dejun împreună? Cu ocazia aceasta stabilim şi măsurile imediate care se impun în continuare. Ce zici?

Dând din cap, Dan nu-i mai răspunse bătrânului, fiind preocupat de ultimele sale vorbe. „Are dreptate! O noapte de veghe este o zi de viaţă în plus. Reprezintă darul Domnului pentru cei cu puternici, capabili să-şi impună voinţa de a face că lucrurile să curgă conform propriilor principii. O noapte de veghe este de fapt apanajul celor care sunt înzestraţi cu răbdare şi îndârjire, care refuză să se lase antrenaţi în curentul manifestat de omenire spre delăsare, uitare, ignoranta. Această tendinţă universală de declin şi debilitate e mai mult decât periculoasă, pentru că e la îndemână. AH, CE UŞOR ESTE SĂ UIŢI!

Şi ce bine! Să laşi problemele prezentului şi să te cufunzi în visele abstractului. Dulce moleşeală! Reconfortant somn! Plăcută odihnă! Protectoare uitare!" Dădu din cap energic. „Noi nu avem voie să uităm. Noi inginerii trebuie să trezim umanitatea chiar şi cu preţul

unui şoc! Poate nu e corect să gândesc aşa, dar se pare că oamenii au uitat să mai trăiască. Se complac într-un prezent etern care nu este decât o prelungire a unui trecut idealizat şi nu mai vor să gândească în viitor. Administrarea unui şoc îi va trezi la realitate. Şi, poate, abia atunci vor constata că realitatea lor nu este cea a universului său a rasei. Siguranţa şi liniştea oferită de credinţă proprie că o justificare a respectării stricte a legilor în interpretarea binelui şi răului, a ceea ce este adevărat sau nu, e un fals şi un pericol. Un lucru nu poate exista fără contrariul său. Ce e adevărat pentru unii, poate fi neadevărat pentru alţii. Totul depinde de observator. Şi noi ar trebui să ieşim din această stare absolută, a uneia din părţi. Trebuie să înţelegem că totul e relativ. Nu există dreptate sau adevăr. Corectitudine sau lege. Tot ceea ce contează este bunul simţ şi tăria principiilor de caracter, care îţi permit să te detaşezi de fundalul propriilor dorinţe. Această detaşare în interpretarea evenimentelor asigura un rol clar de observator şi are menirea în final de a te maturiza. Poţi astfel să priveşti cu înţelepciune şi să acţionezi în consecinţă. Altfel, omenirea va fi condamnată la dispariţie de chiar propria sa indiferenţă. Poate Mama ne va învăţa să privim lucrurile altfel şi perspectiva ei nonumană e mai sănătoasă. S-ar putea ca bătrânul să aibă dreptate în privinţa ei".

CAPITOLUL 10.

Curse de şoareci

„Problema şoarecelui este că pisica e întotdeauna mai mare decât el. Deşi se înmulţeşte într-un ritm mai alert şi numărul şoarecilor e mult mai mare, ei nu conştientizează şi puterea oferită de acest număr. De aceea, de cele mai multe ori, se limitează la incursiuni şi apoi retrageri grăbite din faţa duşmanului de moarte sau, încolţit, apelează la o figură clasică în lumea animalelor: face pe mortul. În felul acesta, pisica este de multe ori scutită de eforturi inutile. Ceea ce nu înţelege şoarecele este că însăşi existenţa sa reprezintă raţiunea de a fi a pisicii.

Problema pisicii este că tinde să generalizeze mereu relaţia dintre ea şi şoarece. Nu e conştientă că s-ar putea ca şi ea să reprezinte, pentru cineva, un şoarece. Greşeala cea mai frecventă constă în faptul că, după fiecare vânătoare reuşită, are impresia că lumea e populată numai cu şoareci şi pisici.

Se intuieşte aici un aspect interesant şi anume, parcurgând

treptele evoluţiei, constaţi că cei care se îndeletnicesc cu vânătoarea de pisici sunt şi ei vânaţi la rândul lor. Mai mult decât atât, ei riscă să devină şi prada vânătorilor vânătorilor lor. Partea interesantă reiese din aspectul comic al situaţiei. Unii vânători foarte evoluaţi nu considera comestibilă carnea de şoarece sau mai rău se sperie de el. În felul acesta se închide lanţul slăbiciunilor atât de caracteristic rasei umane. Vă las pe dumneavoastră să încadraţi pe scara evoluţiei diferitele tipare de oameni şi chiar pe Mama, dar nu uitaţi un lucru de maximă importanţă: PENTRU ASIGURAREA ENERGIEI (HRANEI) NECESARE VIEŢII, VÂNĂTORUL ESTE OBLIGAT SĂ CUNOASCĂ LA PERFECŢIE OBICEIURILE VÂNATULUI SĂU. De multe ori, când el este la rându-i vânat, tinde să aplice din metodele însuşite de la acesta. Deoarece gusturile vânătorilor săi sunt mult mai diversificate, acţiunile sale devin astfel predictibile deci SUNT MAI UŞOR DE CAPTURAT PENTRU CEI CARE-L VÂNEAZĂ".

*

— Stai liniştit! Totul e sub control? Mai am câteva blocaje de îndepărtat! Extraordinar! Le-ai îndepărtat pe toate.

— Calmează-te!

— Să mă calmez? În toată viaţa mea de gardian, nu m-am simţit niciodată atât nesigură, de… Până acum nici nu am ştiut ce este groază. Stăteam că proastă pe masă şi tot ce speram era… să nu mă vadă. Auzi ce spun?

— Ştiu! Şi eu speram că nu ne va vedea. Dar să aibă capacitatea de a ne şi citi!!? Nici acum parcă nu-mi vine să cred.

— Te-aş ruga să-mi spui cum a ajuns până aici? Niciodată până acum Ria nu a reuşit să ajungă atât de… sus.

— N-am idee. Probabil datorită puterilor sale moştenite genetic la care are un acces mult mai mare în timpul viselor.

— Nu crezi că ai ajutat-o puţintel când i-ai îndepărtat barierele mentale?

— Răspunde-ţi singură la întrebare. Cunoşti la fel de multe ca şi mine.

— Scuză-mă, dar tu eşti specialistul în domeniu!

— Nu e momentul să fi ironică. Iar răspunsul meu, ca şi al tău de altfel, nu poate fi decât negativ. Şti că am acţionat asupra conştientului ei şi nu am umblat în banca de date a memoriei sale reactive sau ferească sfântul, asupra subconştientului.

— Bine, măcar, că am reuşit să o scoatem afară înainte de a se întâmpla o tragedie. Şi, să fiu sinceră, nu sunt sigură dacă nu cumva îşi mai aminteşte ceva.

— Nu! Nu cred asta! Şi nu mai contează de fapt. Important este că am reuşit. Regulile jocului au fost respectate şi ne-am atins obiectivul. Am riscat puţin, ce-i drept, dar totul s-a terminat cu bine până la urmă.

— Am riscat puţin? De ce oare nu am aceeaşi impresie? Ne-am riscat însăşi existenţa noastră. Parcă tu erai cel cu riscurile minime!

— Tocmai asta am şi făcut. Am încercat şi, chiar dacă nu vrei să recunoşti, am redus riscurile la un nivel, dacă nu minim, cel puţin acceptabil.

— Hmm! Acceptabil? Şi acum mi se încreţeşte carnea pe mine! Dacă numai asta ai urmărit să ştii că ai avut un succes deplin. Senzaţia a fost ceva inedit pentru mine.

— Nu mai încerca să mă impresionezi! Ai impresia că eu nu am trecut prin aceleaşi stări ca şi tine. Te rog! Abia acum încep să îi înţeleg pe oameni. Şi crede-mă că şi eu m-am simţit neputincios. Senzaţia fiorilor de gheată pe şira spinării, simultan cu căldură ce-mi invada trupul odată cu înţelegerea faptului că nu puteam interveni… Brr! Şi acum mă scutur de groază. Rasa umană are o zestre genetică de slăbiciuni… impresionantă. Cu toate acestea mă bucur că forma noastră de manifestare materială este concretizată prin acest… înveliş… omenesc şi mai ales suntem înzestraţi cu tot bagajul de cunoştinţe, senzaţii, trăiri sufleteşti şi sentimente caracteristice rasei umane. Nu cred că mi-aş dori o altă stare.

— Încearcă să accepţi faptul că totul este tranzitoriu şi relativ. Chiar, şi mai ales, această formă primitivă de manifestare a energiei în plan material.

— Iar începi? Nu vei reuşi să-mi distragi atenţia de la subiect. Regula jocului este clară: nu putem, sau mai bine zis nu avem voie, să ne implicăm direct pe Pământ. Altfel Mama ar deveni conştientă de prezenţa noastră. Şi cunoşti cel mai bine, securitatea fiind specializarea ta, care ar fi urmările. De aceea, pentru a reduce la minim riscurile, am adus-o pe Ria la noi. Din păcate nu am prevăzut că va ajunge până aici.

— Bine, dar ne-a văzut! Şi dacă ne-a citit mai mult decât crezi tu?…

— Nu contează! Am reuşit să-i ştergem complet episodul din memorie. Tocmai de aceea ne-am prefăcut că nu o vedem. Altfel şocul i-ar fi provocat fie un traumatism sever, fie i-ar fi rămas secvenţe reziduale în minte. Ce-i drept nu mă aşteptam să ajungă până la ghidul gardienilor sau la regulile de joc. Aceste informaţii – fişiere sunt foarte adânc întipărite în minţile noastre. Probabil nivelul ei empatic este destul de ridicat. Bine că a făcut-o la nivel inconştient. Închipuieti că s-ar fi întâmplat dacă reuşea să acceseze subconştientul său, groaznică idee, conştientul reactiv!

— De ce nu i-ai studiat coeficientul gama?

— Tu te-ai gândit la asta? Cum să-mi frecă prin cap stabilirea nivelului ei de empatie? Doar nu am avut niciodată contact direct.

— Informaţii ai avut la dispoziţie, că nu era degeaba păzitorul celulei sale de rezistenţă!

— Eşti chiar culmea! De unde să ştiu că aptitudinile sale gama acopereau şi alte spectre de manifestare diferite radical de ale oamenilor?

— Mda! Oricum să ştii că ai dreptate! Inducerea visului şi apoi ştergerea lui ne-a permis să nu încălcăm regulile. Altfel?…

— Altfel ar fi urmat modificarea jocului şi apariţia unei reguli necunoscute. Nu cred că ar fi fost un lucru benefic. Cel puţin, nu pentru noi!

— Mi-ai dat fiori de groază. De fapt, fata asta mă înspăimântă! Niciodată nu am simţit mai pregnant sentimentul de pericol întipărit până în cele mai adânci colţuri ale celulelor mele. Şi mai ales senzaţia aia de neajutorare!… Am fost la un pas de un dezastru.

— Tocmai de aceea nu te-am lăsat să reacţionezi. Şti că este capabilă să înregistreze automat imaginile.

— Ferească sfântul! Te rog să nu mai faci aşa ceva. Vreodată! Niciodată! Asta n-a fost un vis ci un adevărat coşmar. Şi nu pentru ea ci pentru noi!

— De acord! Să sperăm că nu va mai fi nevoie de o acţiune asemănătoare. Eşti conştientă că trebuia să facem totuşi ceva în privinţa Mamei. Pe zi ce trece devine tot mai puternică şi nu am reuşit să-i abatem atenţia de la ideea aceea groaznică.

— Ce-i drept i-am dat destulă bătaie de cap. Nu cred că-şi poate explica motivele acceselor de insubordonare ale roboţilor săi. Şi nici reuşita sabotajelor rezistenţei din ultimul timp.

— Să sperăm că am câştigat o marjă rezonabilă de timp. Acum avem nevoie de timp şi gândire, mai mult ca orice.

— Bun! Şi în privinţa Riei?

— Nimic! Deocamdată ne luăm mâinile de pe ea. O urmărim doar şi foarte discret. Trebuie să vedem cum se descurcă, acum de una singură, cu puterile ei proaspăt dobândite.

— Şi ce puteri! Dar spune-mi, dacă Mama!…

— Nu cred. Gestul fetei a fost elocvent. Iar Mama s-a speriat rău de tot.

— În sfârşit, s-a convins că relaţia dintre ea şi umani, cum îi place să-i denumească, nu mai este cea dintre vânător şi vânat. Să guste şi ea din spaimele vânatului.

— Da! Am impresia că relaţia s-a cam inversat. Dar Ria are o doză prea mare de ură împotriva Mamei. Ură nu e bună şi o poate determina să comită greşeli copilăreşti. Ura da posibilitate Mamei să-i anticipeze mişcările.

— Tocmai de aceea noi trebuie să o supraveghem.

— Bine, dar nu avem voie să intervenim!

— Important este faptul că acum, Mama are un adversar redutabil şi, în felul acesta, atenţia îi este complet absorbită. Deci nu sunt şanse să ne bănuiască prezenta. Da! Cred că până la urmă, lucrurile au luat o turnură favorabilă nouă. Trebuie, totuşi, să fim foarte atenţi!

— Nicio problemă! Vom fi mai mult decât atenţi. Vom fi prudenţi, chiar liniştiţi de-a dreptul. O să stăm în banca noastră o bună bucată de timp şi ne vom limita la a urmări doar jocul. Să vedem ce va ieşi!

— Nu credeam să ajung vreodată în situaţia asta!

— La ce te referi?

— La inactivitate! Sau să ajung să spun asta! Dar sunt pe deplin de acord cu tine. Cuvântul de ordine trebuie să fie acum inacţiunea şi mai ales, discreţia.

— Aşa voi avea mai mult timp să mă gândesc puţin joc şi la regulile lui. Ceva este ciudat în toată povestea asta.

— Eu nu am timp de aşa ceva. Filosofia ta mă depăşeşte. Natura mea este mult mai practică. Şi am destule lucruri practice de făcut în această perioadă. Cum ar fi studiul mai aprofundat al Lumii de Aur.

— Că bine zici! Ida m-ar putea ajuta sigur în această problemă.

Da! Da! Cred că ai dreptate. Ne vom retrage o perioadă pe Lumea de Aur. Să ne liniştim, să reverificăm planurile şi strategia şi să punem la punct şi câteva acţiuni concrete.

— Bănuiesc că nici puţină distracţie nu ne-ar strica.

— Nu ştiu la ce te referi!

— Mă gândesc să-mi schimb… puţin înfăţişarea şi să mă… plimb… printre pământeni.

— Te rog! Te rog foarte mult să fi discretă. Ultima oară…

— Stai liniştit! Mi-am pierdut obiceiul de a da iama printre bărbaţi.

— Tocmai! Din cauza ta femeile au sărit cu gura pe mine. Parcă înnebuniseră!

— Nu ele! Bărbaţii. De parcă nu au mai văzut niciodată femei în viaţa lor!

— Crede-mă că nici eu nu te-am recunoscut. Aşa ceva nimeni nu mai avusese ocazia să vadă. Nu ştiu de unde te-ai inspirat, dar ai avut o muză proastă.

— Fii liniştit. Mi-am învăţat lecţia şi nu am de gând să mai fac ceva nesăbuit. Totuşi trebuie să mă mai distrez şi eu puţin. Cred că mă voi orienta spre tinerii celibatari.

— Nu începe iar. N-am nevoie de dureri de cap suplimentare. Îmi ajung problemele de pe Terra. Mama şi Ria îmi sunt mai mult decât suficiente. N-am nevoie să-ţi port şi ţie de grijă.

— Vreau doar să încerc senzaţia de a fi om! Nu am mai gustat-o de câteva cicluri bune.

— Mda! Mie îmi ajunge compania Idei şi sfatul bătrânilor.

— Fiecare cu gusturile lui.

…

— Liniște! Iar au apărut.

— Insistenţi băieţii!

— Ce vrei! Unde mintea nu ajută, repetiţia compensează!

— Terminaţi şi lăsaţi-o pe Ria să se concentreze.

— Nu-ţi face griji Dom! Nu mă deranjează.

— Ai văzut? Ce ne baţi la cap! Ce-ai vrea să facem? Stăm de două zile prinşi în hruba asta şi nu putem pleca cu toţi roboţii mişunând de nebuni pe sus.

Privindu-i pe Cip şi Tim, Dom clătină din cap. Cei doi nu ştiau dacă era o aprobare sau o mustrare, dar nici nu le pasă. Se relansaseră

în comentariilor înfierbântate, referitoare la cele ce se petreceau deasupra lor.

— Ăştia parcă sunt stricaţi! Ia uite-i cum umbla de colo colo. Parcă ne-ar invita să… să le ardem una după circuite.

Cu atenţia îndreptată spre exterior, Ria nu sesiză ultimele lor vorbe, dar Dom, atent interveni:

— Aţi înnebunit? Nu ieşiţi nicăieri. Dacă vreţi să muriţi, n-aveţi decât să vă înfigeţi reciproc câte un cuţit în burtă. Dar în linişte.

— Bună glumă! Ce să zic! Pe tine nu te furnica mâinile când vezi atât amar de roboţi întregi?

— Ba mă furnică, dar din alte motive…

— Bine, bine! Am înţeles aluzia.

— Şti ce-am auzit, că Mama a ridicat barierele. E posibil?

— De unde ai auzit drăcovenia asta?

— E adevărat Dom, interveni Ria. Săptămâna trecută. Dar a făcut-o inteligent, adică treptat, pentru a avea posibilitatea să evacueze oraşul.

— Şi tu de unde şti?

— Poate ai uitat că tu nu ai mai ieşit de aici de o săptămână, pe când noi ne-am învârtit pe sus, profitând de toată harababura aia şi abia de două zile ne-am retras în adăpost. Aşa că între timp, am avut posibilitatea să mai schimbăm câte o vorbă cu fugarii. Ieri, trupele Mamei au evacuat ultimii locuitori. La ora asta, oraşul e pustiu şi complet neprotejat.

— Bine, şi atunci aia de deasupra noastră cum rezistă?

— Roboţii sunt prevăzuţi cu scuturi personale de energie. Ultimă găselniţă a Mamei. De aceea nu cred că e înţelept să ieşi afară şi să încerci să-i dobori. N-ai avea nicio şansă.

— Stai puţin, că m-ai pierdut de tot. Ce scuturi?

— Lasă asta! N-are importanţă. Important este, aşa cum spunea şi Dom, să nu ieşim afară. Afară e iad, aţi muri pe loc dintr-o sută de motive.

— De unde şti?

Ria îl privi insistent până ce Tim plecă ochii după care ridicându-i, forţat parcă de puterea privirii ei, exclamă:

— A! De acolo!

Cip pufni în râs.

— De unde mă?

Ria surâzând înţelegătoare îi lua apărarea.

— Trebuia să spună şi el ceva, nu? Credeţi-mă că ştiu ce spun. Soldaţii ăia se plimba pe sub nasul nostru pe post de momeală. Nu putem cădea în plasa lor.

— Bine, dar ei nu ştiu că suntem aici.

— Bineînţeles că nu ştiu! Altfel ar fi fost deja pe noi. Pur şi simplu tatonează. La întâmplare.

— Uite că au plecat.

— Se vor întoarce şi vor aduce odată cu ei şi aparatură de detectare.

— Scuză-mă, dar asta-i cam greu de acceptat. De unde eşti aşa de sigură?

— Chiar e nevoie să-ţi mai fac o demonstraţie telepatică?

Dom găsi de cuviinţă să intervină.

— Ria, te rog! Consider că una a fost suficientă. Şi acum mi se încreţeşte carnea pe mine când îmi amintesc vocea ta răsunând direct în creier, fără a mai trece şi prin urechi cum eram obişnuit.

— Asta e telepatia.

— Aş prefera să nu mai discutăm despre acest subiect. Cu toţii îţi respectăm puterile chiar dacă nu le înţelegem. Suntem conştienţi că acum suntem mai puternici ca niciodată şi asta datorită ţie, dar nu putem nega nici teamă resimţită. Tot ceea ce suntem în stare este să acceptăm aceste stranii puteri pe care le ai.

— Nu trebuie să vă temeţi sau să acceptaţi. Încercaţi să înţelegeţi. V-ar fi mai uşor.

— Cum poate fi „mai uşor” pentru un om normal să înţeleagă că peste noapte, păzitorul celulei a devenit… ALTCEVA!

— Stai puţin Dom, interveni Cip, vrei să spui că Ria nu e om sau normală?

— Niciuna nici alta. Paradoxal e faptul că încep să nu mă mai consider eu întreg la cap.

— Şi totuşi sunt încă păzitorul acestei celule.

— Asta pot să accept.

— Atunci, spuse şi Tim, nu e greu să acceptăm şi ideea, veche de altfel, că păzitorii au fost altfel decât noi.

— Da, dar… şi Dom nu îndrăzni să ducă gândul până la capăt.

— Eu cred, că nu de mine vă este teamă şi nici de eventualitatea acum redusă de a pune în pericol grupul, ci de faptul că pentru prima

oară în existenţa noastră umană avem posibilitatea de a o distruge pe Mama şi… parcă nu vă vine să credeţi.

Murmure aprobatoare îşi răspândiră ecourile printre cei prezenţi.

— Eu zic, spuse cineva din spate, că ar trebui să fim fericiţi că Ria este păzitorul nostru.

Cea al cărei nume fusese rostit nu mai auzi, însă, ultima remarcă. Întreaga sa atenţie era îndreptată spre Dom, care deşi dădea din cap, nu spusese nimic. Părea de acord şi în cele din urmă convins că nu are de ce să-i fie teamă. Dar, interpretându-i corect expresia de pe figură şi remarcând astfel dihotomia din cugetul lui, fata considera că este necesară o uşoară corecţie-soc. Cu extremă delicateţe se insinua în psihicul lui şi uşor, pe cel mai liniştitor ton posibil îi transmise mental câteva din gândurile ei.

„— Teama ta şi speranţa ta se întâlnesc şi împletesc în credinţa ta. Dar credinţa ta este tocmai cea care îţi crează realitatea înconjurătoare. Te-ai gândit vreodată că realitatea credinţei tale este diferită de alte realităţi şi credinţe. Te-ai gândit vreodată că ele sunt adevărate şi de fapt tu trăieşti un fals. Întărindu-ţi credinţa într-o realitate liniştitoare, nu faci decât să încremeneşti tot ce atingi, iar când eşti depăşit de evenimente, teamă şi speranţa ta se sparg în mii de cioburi care te îngrozesc căci sub ele începi să întrevezi adevărată fata a lucrurilor. Ce este adevărul?”

Îngrozit, atât de cele ce auzea cât şi de modalitatea procedeului, Dom încremeni ca o stână de piatră. Nu îndrăzni, nici măcar, să-şi ridice privirea spre Ria. Era totuşi conştient că nu putea să-i dea o replică cu voce tare. Ceilalţi ar fi auzit şi asta nu ar fi dus decât la slăbirea grupului. Realiză că şi fata ştia acest lucru. Neliniştit şi nemulţumit că Ria era capabilă să citească în el că într-o carte, îndrăzni să-i transmită câteva din gândurile sale.

„— Adevărul este că mi-e teamă de tine, de puterile tale, de faptul că eşti asemănătoare Mamei şi…”

„— Nu trebuie să-ţi fie teamă. Nu doresc şi nu voi face niciodată rău semenilor mei. Sunt conştientă de diferenţele dintre noi şi să ştii că singura mea dorinţă este de a fi acceptată, de a fi asemeni vouă. De asemenea, să ştii că nu ţi-am citit gândurile. Îţi respect intimitatea”.

„— Atunci, de unde?…”

„— Pot de asemenea să interpretez gesturile, expresia feţei,

feromonii emişi de corp, să citesc sentimentele oglindite de poartă sufletului tău – ochii. Uite, nu te speria, am să te învăţ ceva".

Şi Ria, îl „luă de mână" şi-l purta prin mintea şi sufletul ei, deschizând totale barierele sale de protecţie. Fascinat, cu un „glas" care nu mai purta în el nicio urmă de teamă, Dom îi spuse:

„— Acum ştiu că ne iubeşti cu adevărat! Iartă-mă că m-am îndoit de tine".

„— Nu am aţi ierta nimic! Nimic nu s-a greşit!", răspunse Ria cu tradiţionalul ritual de împăcare, preluat direct din Istoria Orală. Cuvintele oficiale şi tonul serios folosit, îl convinseră pe Dom că intenţia fetei era total împăciuitoare. Mai mult decât atât, Ria dorea să-i „mângâie orgoliul de conducător rănit", într-o încercare de a-l trezi la realitate. Îşi dădu seama că nişte cuvinte calde, de părere de rău sau compătimire nu ar fi avut rost şi nu şi-ar fi făcut efectul. I-o spuse, resemnat.

„— Ai spus ceea ce trebuia spus! Bănuiesc că mă cunoşti mai bine decât mă cunosc eu".

„— Dacă aş putea, aş râde!"

Şi Dom, chiar simţi că e posibil. Nu-şi putea explica senzaţia, dar avea impresia că pentru un moment, întrezărise mental o imagine a Riei surâzând, plină de bunăvoinţă.

„— Cuvintele sunt atât de sărace pentru a exprima ceea ce m-ai făcut să simt!" Cuvintele sunt de natură a bloca înţelegerea. Tocmai când încercam să exprimăm în cuvinte ceea ce simţim sau vedem dincolo de realitatea noastră, ele ridică un zid de care ne izbim şi care ne împiedică accesul la cunoaştere şi libertate. Înţelegi? Cum poţi exprima inexprimabilul!"

„— Abia acum încep să-mi dau seama de relativitatea ideilor mele şi a cuvintelor exprimate de concepţiile mele. Ce reprezintă de fapt cuvintele. Mama… Înţeleg şi m-ai făcut să înţeleg destul de brutal, că nu Mama este problema noastră ci noi".

„— Îmi pare rău, dar nu aveam altă soluţie! Vezi! Alte cuvinte…"

„— Înţeleg… că nu înţeleg natura puterilor tale, dar sunt conştient că ai dreptate".

„— Asta e bine! Ne întăreşte unitatea şi ne face să ne simţim puterea noastră adevărată, cea a grupului. Avem un avantaj faţă de Mama, ea este cu desăvârşire singură". Oprind procesul telepatic, Ria îl „eliberă" pe Dom din plasa mentală pe care o aruncase, cu abilitate,

deasupra orizontului sau închis şi-l transferase în altul mai vast şi aproape de neînchipuit. Simţea că, privindu-l, are în faţă un om nou, profund schimbat şi zdruncinat în credinţele sale. Nivelul ei empatic ridicat îi transmise automat o simpatie şi compătimire sinceră, gândindu-se prin ce trecuse şi ea la început. „M-am simţit singură! Cu desăvârşire singură şi neînţeleasă. Aşa cum probabil se simte şi el acum. Dar nu l-am făcut decât să întrezărească dincolo de ziduri. Am ridicat doar un colţ de plasă. Şi ceea ce a văzut l-a cutremurat. A bătut rapid în retragere îngrozit, înapoi în cochilie. Dar acum, melcul ştie că dincolo de antenele sale există o lume diferită de a sa. Eu a trebuit să înfrunt lumea fără adăpostul unei cochilii. Şi am fost la un pas de calcifierea conştiinţei şi raţiunii. Înăuntru o lume neînţeleasă, afară… una care mă refuza. Probabil şi el a simţit lupta mea. Şi efortul intens pentru a rămâne normală”.

Fu cu brutalitate întreruptă, din şirul gândurilor, de Tim care cu un Cip entuziast alături, îi susţinea cu o gestică elocventa ideea.

— Ce-aţi zice, acum că au plecat şi nu par să mai revină, de o mică escapadă pe afară?

— Ţi-am spus că vor reveni. Iar afară…

— Bineînţeles că ne vom dota cu măşti şi tot tacâmul.

— Nu cred, spuse Dom, că e o idee bună.

— Totuşi, interveni Cip, trebuie să ne găsim un alt adăpost. La vechiul sediu nu mai putem reveni, iar aici în fundătură asta de şobolani, fără o altă ieşire…

— Ai dreptate dar, şi aici Dom îi aruncă o privire Riei, trebuie să fim prudenţi. Dacă sunt undeva prin apropiere şi ne urmăresc? Ce zici Ria?

— Pe aici nu sunt! Nu ştiu unde s-au dus dar deocamdată zona e sigură. Poate ar fi bine să mă aventurez numai eu. Să încerc un sondaj mental şi apoi să scot nasul puţin.

— Nu e periculos pentru noi?

— Nu voi scoate nasul la propriu! Îmi voi proiecta corpul afară, doar pentru câteva secunde, pentru a permite apoi extensiei mele psihochinetice să facă o analiză…

— Bine, bine! Am înţeles. Fă-o!

Ria se concentra câteva minute şi, deşi toată lumea o urmărea cu atenţie, nimeni nu reuşi să observe dispariţia şi apoi reapariţia ei. Totul durase nu secunde ci numai fracţiuni de secundă. Deschide ochii

şi după ce aruncă o privire roata asistentei nedumerite, care parcă aştepta ceva ce întârzia să-şi facă apariţia, le spuse încet, demonstrând clar solicitarea la care fusese forţată.

— Afară e linişte. Putem ieşi, nu e niciun pericol.

— Aşa de repede?

— Fără mască şi costum termic nu ai putea rezista niciun minut măcar. Vântul încă nu e prea puternic. Crezi că eu pot trăi fără aer?

— Totuşi, nu ne-am dat seama când ai dispărut!

— Am lipsit câteva fracţiuni de secundă. Ochiul omenesc nu e capabil să fragmenteze imaginea într-un timp atât de scurt. Aţi înregistrat o singură imagine, dar de fapt procesul a fost destul de complicat şi… obositor, pentru mine.

— Deci, putem ieşi?

— Da, dar numai câteva minute. Eventual să vă dezmorţiţi. Şi de aceea totuşi cred că ar fi mai prudent să rămâneţi aici. Deseară, la adăpostul întunericului, putem risca o incursiune mai lungă spre centrul de rezervă.

— La noapte va fi foarte frig. Şi vânturile vor depăşi trei pe oră. Oare vom reuşi? N-ar fi mai sigur să plecăm acum?

— Nu-ţi face griji! Nu e necesar decât să mă orientez puţin, odată ajunşi afară. Apoi vă pot asigura transferul până la noul adăpost fără să parcurgem fizic drumul. Cam în acelaşi mod cum am procedat mai înainte.

— Şi atunci, de ce nu ne transporţi de aici? Ar fi mai sigur!

— Mai sigur poate, dar nu mai uşor. Nu uitaţi că încă nu m-am obişnuit cu aceste puteri şi am nevoie de o hartă mentală precisă. Nu pot să mă orientez fără un contact vizual, cel puţin deocamdată.

— Atunci cum ai reuşit, totuşi, să transporţi din sectorul unu şi trei cele două grupuri de rezistenţă? Atâtea celule, peste două sute de oameni.

— Mai exact trei sute cincizeci. Şi nu mi-a fost uşor. Dar am avut înregistrat întregul traseu. A fost necesar să mă deplasez personal până în cele două oraşe, dar în etape, pentru a-mi întipări exact itinerariul. Ulterior, acţiunea simultană de transport a trupelor din două locuri diferite a fost relativ uşoară.

— Şi acum nu poţi să faci acelaşi lucru?

— E un risc, pe care nu vreau să mi-l asum. Protejarea acestui loc este prioritară. Sunt sigură că Mama monitorizează întregul oraş.

Acest adăpost nu conţine aparatura necesară pentru a închide o sferă – câmp de energie nedetectabilă peste actualul amplasament. Dacă nu aş menţine mental sfera psi în jurul nostru, şi asta permanent, roboţii ei ar capabili să ne detecteze ca forme biologice de viaţă.

— Mai exact, ce percep ei deasupra noastră?

— Mişcări accidentale ale unor animale mici: şoareci, cârtiţe… Am creat imaginea falsă a unor vizuini.

— Acum înţeleg mişcările lor aparent absurde.

— Da! Pur şi simplu săpa la întâmplare, dar nu trebuie să ne lăsăm înşelaţi, căci ei reprezintă momeala. Mama veghează în permanenţă.

— Totuşi, nu mai avem apă şi nu ştiu cât mai putem rezista. Dacă nu putem ieşi deseară?

— Exact! Oare n-ar fi bine să tragem o fugă până la sediu. E aproape şi nu cred că Mama bănuieşte că ne-am ascuns chiar sub nasul ei. Putem să ne aprovizionăm şi cu ceva arme şi muniţii, că s-au cam terminat.

— Nu ai de unde să ştii dacă Mama este în oraş. Personal mă îndoiesc. Şi chiar dacă ar fi aşa, nu cred că este în centrul de comunicaţii principal. Dacă e adevărat, ar fi perfect căci s-ar bruia singură şi ne-am putea deplasa liniştiţi.

— Ia uitaţi-vă pe monitoare. Nu-mi vine să cred!

— Ce mare lucru! S-au întors roboţii.

— Da, dar nu singuri. Cred că… nu se poate! AIA NU E… MAMA?

— Ce! Imposibil! N-am văzut-o în viaţa mea în… „carne şi oase”.

— Ba ai văzut-o pe teleretea!

— Nu-i acelaşi lucru! De ca să vină tocmai aici?

Toată lumea urmărea ce se petrecea afară. Dom îngândurat, îi spuse Riei:

— Crezi că ne bănuieşte ascunzătoarea?

— Nu! Adică nu ştiu! Dar îmi simte prezenţa. Ceva nu e în regulă.

— Ce facem?

— Staţi liniştiţi şi lăsaţi-mă în pace! Trebuie să mă concentrez.

Dom, Cip, Tim şi ceilalţi încetară discuţiile, pentru a-i permite Riei să se concentreze. Uimirea lor însă era imensă şi roiurile de întrebări abia aşteptau să-şi ia zborul de pe buze, dar se stăpâneau, dat fiind pericolul situaţiei.

Ria, în schimb, închise ochii şi tatonă prudenta, trimiţând mental un fel de senzori pasivi, care să nu fie interceptaţi de gândurile Mamei. Era o activitate foarte grea, deoarece nu mai făcuse aşa ceva înainte. Trebuia, de asemenea, să menţină în jurul adăpostului sfera psi de protecţie şi în acelaşi timp încerca să răspundă la câteva întrebări.

„De ce s-a deplasat personal până aici? Oare m-a descoperit? Dacă da, sau doar bănuieşte, cum să asigur retragerea? Nu pot să-i fac faţă, şi ştie asta, fără a risca moartea celorlalţi. Oare asta urmăreşte?"

Fascinaţia „celorlalţi" se îndrepta la un moment dat spre Ria, cu toată curiozitatea ce-i îndemna să nu piardă nimic din ceea ce se petrecea deasupra lor. Faţă fusese cuprinsă de spasme şi tremurături de care, se părea, că nu este conştientă. Nu încercau, căci nici nu ştiau cum, să o ajute. Le era teamă să nu o încurce. Stăteau încremeniţi şi priveau la luptă pe care păzitorul lor o ducea într-un spaţiu său timp pe care nu-l înţelegeau. Tot ceea ce le devenise clar, era faptul că de rezultatul acestei bătălii atârnă însăşi viaţa lor. Senzaţia de neputinţă, de neajutorare era groaznică. În cele din urmă, pentru că nu înţelegeau totuşi ce se întâmplă în mintea Riei, îşi întoarseră privirile pe monitoare, în speranţa că era de preferat cunoscutul chiar dacă este periculos. Îi aştepta, însă, o surpriză. Panicaţi de imaginile transmise începură să se uite uluiţi unii la alţii. Exact ca o copie fidelă, Mama adoptase o poziţie aproximativ identică. Deşi nu mai avea un corp asemănător celui omenesc, stând nemişcată şi cu ochii închişi, dădea cumva senzaţia că ceea ce făcea nu era prea diferit de îndeletnicirea de moment a Riei. Dom observă cu stupoare, şi nu era o impresie, că Mama dădea din cap şi-şi mişcă din când în când masivul corp metalic. În realitate, aceasta era străbătută de furie pentru că nu reuşea să o găsească pe Ria. Cu toate puterile sale psi nu era capabilă să descopere ascunzătoarea fetei, deşi universul mental în care se înfruntau, era plin de urmele ei. Fusese aici, acolo, dar de văzut n-o vedea nicăieri. Prezenţa proaspătă a amprentei energetice a paşilor săi îi dădea senzaţia că la următorul colţ al labirintului va da de ea. Uneori chiar i se părea că îi percepe mişcările furişe, dar persoana Riei se diluă încet, încet şi la un moment dat dispărea cu totul. Pentru a o lua iarăşi de la început pe urmele ei.

În cele din urmă, Mama îşi dădu seama că fata era mai isteaţă decât ea şi terenul de joacă era în continuă transformare. Ria ridica

mereu ziduri false şi îi întindea nade cu un singur scop probabil. Deşi juca un joc periculos, îl făcea la perfecţie, fără nicio greşeală. Tot ce dorise faţă de la bun început, era sondarea psihicului ei, pentru a căpăta mai multe informaţii. Înciudata, făcu un semn şi coloana blindată care o însoţea se întoarse. Ria deschise ochii şi uitându-se pe ecrane oftă uşurată. Multă vreme nu îndrăzni să scoată o vorbă. Ceilalţi îi respectau tăcerea, cuprinşi aproape de un sentiment religios de linişte. Prea multe nu înţelegeau, un lucru însă era clar. Mama plecase cu coada între picioare. Li se mai dăduse dreptul la o zi de viaţă. De fapt Ria le dăruise încă o zi de viaţă. Liniştea aproape palpabilă în apăsarea ei, exploda la primele cuvinte ale acesteia. Dar vocea fetei era aşa de înceată şi răguşită încât trebuiră să-şi aplece urechile în direcţia ei pentru a o înţelege.

— La un moment dat am crezut că nu voi reuşi. Mă simt sleită, sfârşită, indiferenţă în… Acum înţeleg ce simte piatră în transformarea ei în nisip.

— Nu vrei să te întinzi? Odihneşte-te puţin.

— Nu sunt obosită fizic! Mental în schimb mă simt măcinata, goală pe dinăuntru. Am fost cu toţii la un pas de dezastru.

— Închipuie-ţi că te înţelegem. Nici acum nu ne vine să credem că am scăpat. Atât că nu ne mai simţim picioarele, fizic.

Izbucniră cu toţii în râs şi nu se mai opriră până ce lacrimile cu greu oprite îşi croiră acum nestingherite drum pe ridurile de moment ale obrajilor.

— Şi acum, interveni Dom la un moment dat, spune-ne şi nouă ce a fost cu toată povestea asta.

— Exact, nu ştiu nici eu. Pot doar să bănuiesc motivul apariţiei Mamei în sectorul nostru. Dar nu sunt sigură. Probabil, ştiind că suntem încă aici în patru, a sperat să dea lovitura, încercând personal să mă descopere, deoarece distanţa poate perturba uneori procesul mental de căutare. Nu pot să înţeleg de ce a riscat venind până aici. Nu are niciun sens. Teoretic ne oferă şansa de a o distruge. Doar nu-şi închipuie că suntem atât de proşti să riscăm un atac direct.

— Poate e prea sigură pe ea. Dar totuşi, ea ce riscă?

— Riscă, dacă se retrage la centrul de comunicaţii din oraş, să se trezească cu o mică explozie pe care i-o pot pasă prin transmutare. Mai mult decât atât, prezenta la centru o împiedica să ne mai urmărească. Bruiajul comunicaţiilor este prea puternic, şi ştie acest lucru. De ce să

facă o asemenea greşeală?

— Poate nu ştie!

— Poate! Dar cine garantează. Cu Mama aici, lucrurile se complică. Nu ştiu ce urmăreşte. Şi mi-e teamă să nu facem ceva nesăbuit.

— Oricum, a plecat. Am putea să mai stăm aici ascunşi câteva zile, până se clarifică toate, dar avem neapărată nevoie de hrană şi apă. Dacă zici că sediul vechi e sigur, ar trebui să tragem o fugă până acolo şi să ne aprovizionăm. Nefiind departe, nu riscăm… prea mult.

— Ştiu şi eu! Dom tu ce părere ai?

— Eu zic să ne împărţim în două. O parte să rămână aici, de pază, şi cealaltă parte să meargă după alimente şi muniţii. În felul acesta diminuam eventualele riscuri.

— Excelentă idee! Când pornim?

Dom, după ce se consultă din priviri cu Ria, răspunse:

— Mai spre seară. Tim, Cip şi celula de rezervă vor rămâne aici. Bineînţeles şi Ria. Eu şi restul vom merge când se lasa întunericul.

— Pot să vă ajut, puţin ce-i drept, dar e ceva. Fără să risc, întrerupând sfera de protecţie, am capacitatea de a vă transporta undeva în apropierea sediului, într-un depozit dezafectat. De acolo puteţi continua prin reţeaua de canalizare. Îmi pare rău, dar timpul de întrerupere fiind foarte mic, nu pot să-mi calculez precis traseul. Şi nu vreau să vă treziţi direct în sediu, nas în nas cu Mama.

— Doamne fereşte! Nici noi. Bun, deci ne-am înţeles. Ar trebui să ne odihnim. Vom avea de tras la noapte.

* * *

Stând în biroul ei aşezată, după standardele oamenilor, confortabil într-un fotoliu luxos de piele, Mama se prefăcea cufundată într-o activitate de rutină, controlând dosarele membrilor ghildei. Cu alte cuvinte, răspunzând rugăminţii lui Dan, conform articolului cinci, aliniatul doi, punctul unu din regulamentul interior privind asigurarea securităţii secretelor de stat ale ghildei, părea adâncită în lectura unui voluminos dosar ce conţinea fişierele personale ale conducerii de vârf a organizaţiei. Adică, printre alţii, Dan şi Reinhardt. Bineînţeles dosarul conţinea şi profilul psihologic complet cât şi evaluarea psi şi IQ-ul tuturor persoanelor cu acces la informaţii considerate strict secrete, de maximă importanţă pentru ghildă Inginerilor. De fapt, scopurile Mamei erau cu totul altele. Ştia că va primi această însărcinare fiind,

chiar dacă neoficial, administrator şef al ghildei. În acest fel putea să-şi completeze propriul fişier secret cu date despre persoanele pe care le consideră periculoase vizând obiectivele ei. Întocmea un fel de listă a morţii, care cuprindea informaţii de la nume şi adrese până la obiceiuri, ticuri, semne particulare precum şi alte amănunte banale dar mai ales evaluările. Ceea ce o interesa în primul rând erau nivelele celor trei indicatori: IQ, psi şi teta. De aceea aduna conştiincioasa orice fel de date, pe care avea grijă să le prelucreze cu atenţie pentru obţinerea unui profil cât mai exact al viitoarelor sale victime. Nu considera banalităţi niciun fel de amănunt despre acestea. De asemenea, sub pretextul acestei verificări de rutină a dosarelor de personal, avea acces şi la cele mai secrete informaţii ale organizaţiei. În ciuda acestei activităţi aparent anevoioase şi solicitante pentru un om, Mama îi acordă doar o mică parte a capacităţilor sale. Principala sa atenţie era îndreptată spre planurile de viitor. De asemenea, o altă parte viza asigurarea comunicaţiilor şi în sfârşit o mică rezervă era ţinută pentru orice solicitare din exterior.

Oricine ar fi observat-o aplecată peste birou, cu o mină serioasă şi preocupată, cu aparent inutilă casca monocom agăţată într-o ureche, ar fi pufnit în râs gândindu-se la acest aspect, dar nu ar fi avut decât cuvinte de laudă. „Uite, ar fi spus, o femeie care nu are timp să mai ia o pauză; muncă, muncă şi iar muncă; e aşa de concentrată că nici nu mă vede!”

Concentrată era, într-adevăr, dar nu la muncă de birou ci la activităţile cu care se îndeletnicea. Vedea figurile mirate ale colegilor care treceau prin faţa biroului său deschis dar nu le dădea atenţie. Releul de transmisiuni pe care îl purta în una din „urechi” nu era deloc inutil. Mama îl branşase pe poziţie automată de căutare – înregistrare, la circuitul închis al cabinetului bătrânului. Era nervoasă pentru că circuitul video nu funcţiona, că de obicei, şi nu reuşea sub nicio formă să treacă de parolă de protecţie a sistemului, pe care culmea, ea îl instalase. Iar de pe cel audio îi parveneau de câteva ore bune nişte tâmpenii care îi asaltau spectrul auditiv ducând-o la disperare. Bătrânul ascultă Rapsodia lui Rahmaninov, cine o mai fi fost şi ăla. Punea vechitura aceea scârţâietoare şi melancolică iar şi iar şi din nou, la nesfârşit. Îi venea pur şi simplu să trântească monocomul de birou. Dar bineînţeles că nu putea. În primul rând modificase releul aducându-i nişte îmbunătăţiri faţă de varianta clasică. Aceste adaptări

şi reglaje încălcau flagrant prevederile regulamentului. Şi nu putea să se manifeste în faţa oamenilor că o femeie isterică. Aceştia ar fi intrat la bănuieli. Aşa că era nevoită să se limiteze la scurte şi rare verificări auditive ale circuitului şi înarmându-se cu răbdare, dar arzând mocnit, se adâncise în gândurile ei. Deşi proiectase întregul sistem de supraveghere şi-i ştia la perfecţie posibilităţile îşi dădea seama că cineva se părea că-l cunoaşte mai bine decât ea. Cine, nu era un secret. Fie bătrânul fie Dan. Întrebarea la care nu reuşea să răspundă era „De ce!" Nu găsea niciun răspuns… liniştitor. Analizând datele problemei şi trecându-le prin filtrul logic şi rece al componentei sale artificiale a inteligenţei, răspunsul era unul singur: măsură suplimentară de protecţie. Elimină, ca nefiind importantă, ideea unei protecţii faţă de intervenţii exterioare. Niciun străin din afară ghildei nu cunoştea codul de acces la reţea. Asta însemna că Reinhardt dorea să protejeze sistemul de cineva din interior. Pe care îl consideră un străin. Prostia cu spionul, căci era o prostie, nu stătea în picioare. Mama ştia mai bine decât oricine că în organizaţie nu există nicio cârtiţă. Totuşi acceptase la rugămintea lui Dan să se ocupe de problemă, dar nu putea să-i spună că o rezolvase deja şi că descoperise cine era trădătorul. Doar nu era tâmpită să se autodenunţe. Aşa că îndepărtă din atenţie şi acest aspect. Întrebarea rămânea totuşi. De ce ajunsese bătrânul în situaţia de a considera un membru al ghildei drept potenţial străin. Ştia el ceva în plus faţă de cele cunoscute ei? Şi fusese atât de important acel lucru încât să-l determine pe bătrân să protejeze sistemul şi să nu-i spună şi ei? Mama simţea că nu era important ci capital pentru planurile ei să afle. Partea umană a inteligenţei îi dădea de înţeles că, acele lucruri necunoscute, îi afectau cumva însăşi existenţa. „E imperios să descopăr parola. Cred că aş afla nişte chestii interesante. Probabil vulpoiul ăla bătrân nu numai că şi-a protejat cabinetul dar a ascuns în sistem câteva înregistrări audio conţinând informaţii inedite. Cine ştie ce face el acum în cabinet. Muzica aia e o acoperire, probabil pentru… mine?" Şi atunci Mama îşi aminti că Dan şi Reinhardt se întâlniseră câteva zile în urmă şi petrecuseră o noapte discutând. Consultând înregistrarea nu găsise ceva demn de reţinut. La timpul acela dăduse din umeri şi-şi spuse că numai doi… oameni ar putea să piardă o noapte ca să vorbească despre muzică clasică. Acum realiza legătura: bătrânul asculta muzica. Logic. De fapt lipsa de logică o îndreptase pe direcţia corectă. Odată găsit răspunsul apărea automat o altă întrebare care

numai pusă îi dădea fiori de groază. Îşi dădea seama că dacă ar fi dat şi răspunsul… „Imposibil! Nu se poate să-şi fi dat seama de planurile mele. Altfel ar fi încercat demult să mă distrugă. Cea mai mare grijă a mea a fost să rămân discretă. Nu cred! Trebuie să fie altceva”. Aşa că, pentru a se linişti, trecu în revistă ultimele evenimente. Totul mergea conform aşteptărilor. Fusese atât de uşor să-l determine pe bătrân să propună în plen votarea ei privind participarea în camera de stat ca şi consilier în probleme de interpretare a legislaţiei. Deşi nu reuşise să întrunească votul majoritar şi în celălalt domeniu de activitate, ştia că e numai o problemă de timp până ar fi controlat şi reţeaua globală de informaţii. Ziariştii o priviseră sceptic şi reuşiseră amânarea deciziei. Şi deşi independenţii obţinuseră totuşi un vot de verificare, grabă primilor era justificată. Respingerea propunerii abia însumase o majoritate simplă a plenului. Bineînţeles că cei care atârnaseră hotărâtor fuseseră guvernanţii, supăraţi puţin sau invidioşi pe poziţia investitorilor, care se părea că le luaseră locul obişnuit de pe lângă ingineri. Cu toate avantajele implicite. „O să le dau şi lor un os de ros! Mama nu se grăbea, pentru că insinuarea ei la putere trebuia să se facă fără ca nimeni să-şi dea seama ce urmăreşte. „Pasul următor este esenţial căci îmi deschide două direcţii ulterioare de acţiune. Trebuie să obţin şi postul de consilier în probleme de securitate. În acest fel voi avea controlul principalelor puteri de stat, de fapt pe care le consider eu principale şi nu neghiobii ăia: puterea administrativ decizionala a legii, puterea executivă a guvernului, puterea militară a armatei şi mai ales puterea, adevărata putere a accesului şi limitării la informaţie. Pe plan intern lucrurile nu stăteau tot atât de bine. Poziţia de administrator îi permitea accesul cam peste tot… dar nu chiar. Oficializarea deciziei şi succesele pe care le-ar fi înregistrat pe plan extern cu siguranţă că i-ar conferi un prestigiu şi recunoaştere binemeritată în cadrul ghildei. Nu-i pasă de asta ci de faptul că la moartea bătrânului ar fi reuşit să ajungă poate în locul lui. Şi dacă între timp lucrurile evoluau aşa cum spera ea, s-ar fi trezit peste noapte maestru de onoare a unicei ghilde de stat din lume. Abia în acel moment urma să facă pasul final şi să-şi arate adevărata faţă. Se săturase de mască siropoasă a bunăvoinţei pe care era nevoită să o prezinte tuturor. „Bătrânul este principala problemă. Trebuie să dispară. Dar nu încă. Mai am nevoie de el. Dan nu se descurcă singur şi fără Reinhardt nu voi reuşi. Sunt curioasă să aflu ce a discutat

săptămâna trecută cu Dan. Toată noaptea. Sunt sigură că nu se fereşte de mine în mod intenţionat. După cum îl ştiu eu pe bătrân, ar fi în stare să o suspecteze şi pe maică-sa, dacă ar mai trăi. Ah! În sfârşit s-a oprit muzica aia blestemată. Ia să ascultăm noi…"

Şi în momentul acela, rămase ca trăsnită. Releul îi transmitea automat o discuţie banală între Reinhardt şi Dan. Până aici totul era perfect, dacă ceea ce auzea se putea considera aşa. Tema convorbirii făcea trimitere la starea vremii şi alte stupidităţi, dar partea interesantă reieşea din faptul că Dan, care ar fi trebuit să fie împreună cu bătrânul, tocmai trecuse prin faţa biroului ei. „De ce ar face bătrânul o asemenea greşeală?" Îşi dădu seama că cei doi nu bănuiau că şi ea îi suspectează. Deci erau liniştiţi şi ca urmare numai imprudenţa lor… „Deci, de mine se feresc, căci numai eu am capacitatea şi dreptul de a controla periodic sistemul". Probabil că în graba lui, Reinhardt nu se uitase să vadă ce caseta pornise ca acoperire. „Ia să încercăm noi totuşi să intrăm pe circuit!" După câteva eşecuri, se enerva şi se răzgândi spunându-şi cu ciudă că tot va reuşi până la urmă. „Şi probabil bătrânul face ceva important acolo! Citeşte sau redactează la automat, cu voce tare, iar eu nu pot să aud nimic". În acel moment îi veni o idee. „Nu pot să aud, dar pot fi auzită. Ce-ar fi dacă aş intra în sistem pe calea normală şi l-aş întreba ceva, eu ştiu, destul de important, care să nu-i trezească vreo bănuială. Conform programului, circuitul s-ar decupla automat şi până ca el să-l recupleze, s-ar putea să am o şansă mică să aud câte ceva între timp. Dar în acelaşi moment realiză că era puţin probabil că bătrânul să nu prevadă această situaţie şi să nu fi intrat şi în protecţiile automate. „Criminalul, eu mă zbat aici ca peştele pe uscat, şi el face ce vrea!" Totuşi o şansă infimă există. Dacă nu apucase încă să pornească circuitul automat de protecţie şi nu avea niciun motiv să o facă deoarece era abia dimineaţa şi telefoanele nu sunau încă, înseamnă că ar fi avut ocazia să tragă cu urechea… numai odată şi un timp scurt, ce-i drept, dar avea şi ea câteva atuuri în buzunar. Putea să mărească acest timp dintre momentul conexiunii şi cel al activării automate a circuitului de protecţie cu care-şi dotase Reinhardt cabinetul particular.

Făcu ajustările de rigoare şi „cu inima la gură" trecu la marea încercare.

— Bună dimineaţa domnule profesor! Cum vă simţiţi?

— Bună Mamă! Ai ceva urgent să-mi spui?

— Nu! Adică nu ştiu! Dar, dacă deranjez, staţi liniştit pot să revin. Ceva mai târziu?

— Da, mai târziu! Ar fi bine aşa. Scuză-mă, te rog, dar sunt prins în nişte treburi, până peste cap!

„Cred şi eu!”

— Nu aveţi pentru ce să vă scuzaţi. Voi reveni. Sau poate ar fi mai bine să mă contactaţi dumneavoastră!

— Excelentă idee! Aşa voi face.

Decuplându-se din sistem, Mama îşi spuse îngândurată. „Curios! De ce am senzaţia că m-a evitat. De parcă tocmai despre mine vorbea şi nu se aştepta să-l contactez. Analiza spectral auditivă a vocii sale îmi confirma că era emoţionat. Şi nu îi stă în fire să se emoţioneze atât de uşor. Cel puţin nu când discuta cu mine. Simţul meu telepatic nu mi-a oferit nicio informaţie, ca şi cum mintea lui era opacă, sau fără niciun gând, ceea ce este imposibil. Probabil întreaga cameră este ecranată. Clar acum din ce motive. Neclar e altceva. Testul adevărului a ieşit ambiguu. Nici nu m-a minţit, nici nu a spus adevărul său şi una şi alta. Mă voi edifica ascultând înregistrarea. „Dar timpul fiind, totuşi, atât de scurt, ceea ce auzi îi trezi amărăciunea.

„Nici măcar o propoziţie întreagă. Un singur cuvânt întreg şi acela e tocmai numele meu. Stai aşa că parcă mai aud ceva: …ricol, uite încă un cuvânt întreg: cod, mem… mem… cred că memorie, int… şi gata! Ce să însemne asta? De ce nu am înregistrat cuvinte întregi? Oare circuitul mai are o protecţie suplimentară?”

Încercând să pună cap la cap sau să găsească vreo logică în acele cuvinte disparate şi întrerupte, Mama se gândea la necesitatea tot mai evidentă a eliminării bătrânului. „Trebuie să accelerez procesul! Reinhardt e prea periculos. Dacă a ajuns în situaţia de a mă, fie şi numai, bănui, m-am ars. Doar el m-a creat. Cine să mă cunoască mai bine decât el? Cât timp trăieşte, sunt vulnerabilă”.

Apoi, programele sale interne îi dădură de ştire că găsiseră ceva. Se îndoia că există vreun sens în cuvintele înregistrate, dar se hotăra să permită calculatorului să-i redea mesajul. Pe monitorul retinal apăru următoarea frază, cu specificarea că spaţiile goale fuseseră umplute de calculator cu cuvinte a căror potrivire de sens aveau peste nouăzeci la sută probabilitate de acoperire reală. „… în caz de pericol din partea Mamei, codul de acces la memoria ei internă este…” Uitând de orice prudentă, Mama se ridică de la birou şi ieşi valvârtej din încăpere,

trântind uşa în urma ei. Din fericire, pentru el, niciun om nu-i apăru în cale. Turbată de furie, îşi dădu seama că nu ştia în ce direcţie se îndreaptă. Se hotărî să intre în propriul apartament pentru a se linişti. Ajunsă în dormitor, deja calmata oarecum, se aruncă în pat pentru a păstra aparenţele, căci ştia că sistemul de monitorizare era prezent şi acolo, chiar dacă mascat, şi se prefăcu că se odihneşte. De fapt se gândea cu disperare la o soluţie. „Deci bătrânul mi-a făcut-o! Poate să-mi acceseze memoria internă utilizând un cod de care eu habar n-am. Şi dacă o face, rezultatul e unul singur: distrugerea mea". Acum realiză că de fapt asta era măsură suplimentară de protecţie a sistemului. „Dar unde este poarta electronică? Trebuie că e mascata şi foarte bine ascunsă căci eu nu pot să o găsesc". În cele din urmă, lua o hotărâre, care avu darul de a-i reda speranţa. „Nu am ce să fac! Bătrânul trebuie să moară, Dan să-i ia locul, eu să ajung la conducerea ghildei inginerilor şi între timp, risc dar asta-i situaţia, să încerc să descopăr codul de acces. Pot preveni greşelile lui Dan dacă îi voi oferi sprijinul necondiţionat. În felul acesta câştigându-i încrederea, poate aflu unde este ascuns codul, căci sunt convinsă că nici bătrânul nu îl cunoaşte. Tot ce ştie este că undeva există un loc care îl va trimite în alt loc, şi apoi în altul tot mai departe, astfel încât nimeni să nu-i poată scotoci memoria decât zadarnic. Şi oricum, dacă nu aflu codul, tot mai am o şansă. După moartea bătrânului, şi ea accidentală, lumea va intra la bănuieli, Dan sigur, aşa că trebuie să-l elimin fără a amesteca aspectul fizic în discuţie. Probabil discreditarea este cea mai bună opţiune. Cine să bănuiască că spionul infiltrat în organizaţie este tocmai maestrul de onoare al ghildei independenţilor. Toţi vor fi oripilaţi, iar Dan, nerezistând, se va sinucide. Şi cu asta basta! Singurul succesor logic, capabil să preia pe umerii săi povara sunt eu.

Cu durere în glas, şi fără lacrimi în ochi că nu pot aşa ceva, voi deplânge tragica pierdere a eroului doctor Tess Dan, care descoperind trădătorul, s-a sacrificat cu bună ştiinţă încercând să-l oprească, tocmai în momentul în care acesta mina institutul. Ce pierdere groaznică! Cu elita decimată, căci bineînţeles că accidentul va avea loc la o oră de vârf, nu va mai şti nimeni care e adevărul. Restul, prostimea, multă dar uşor de controlat, mă va urma în masă. Pasul următor va fi repetarea experienţei la nivel planetar. Ca preşedinte al unicei ghilde de stat, voi declara război elementelor subversive care au atentat la securitatea mondială, distrugând Palatul de stat, din păcate,

aflat în plină sesiune de lucru. Întâmplător, eu mă deplasasem într-o vizită la invitaţia… mai văd eu a cui. Şi apoi, oamenii vor veni la mine plângând iar eu, miloasă şi înţelegătoare le voi curma suferinţele… şi viaţa. Generaţia actuală trebuie să dispară, de aceea voi avea grijă să elimin toţi tinerii. Bătrânii… îi mai laş. Nu vor mai apuca să povestească cuiva. Şi în cele din urmă voi crea adevărata rasa umană, care mă va zeifica. Voi fi considerată cu adevărat Dumnezeu, cu puteri depline asupra vieţii şi destinelor lor, şi voi avea grijă să le demonstrez asta în permanenţă. După câteva sute de ani, prostii chiar vor ajunge să creadă asta. Superb plan. Minunat vis. Simt că acum şi aici am pus deja prima cărămidă. Celelalte se vor aşeza de la sine".

Se linişti, spunându-şi că trebuie să aibă răbdare. „Dar cred că pot face pasul final mult mai repede şi fără riscuri. M-am săturat de atâta răbdare!"

Începu să fredoneze un cântecel vechi, credea ea, pe care nu-şi putea explica de unde îl ştie. „Probabil l-am descoperit când am scotocit prin arhivele ghildei. Altfel de unde să cunosc eu versurile sau melodia? Ce tâmpenie răsuflată! Cine oare a putut scoate aşa ceva?" Cântecul o enerva la culme, cu toate acestea nu putea să se oprească din fredonat. De câteva ori încercase dar, mai târziu, se trezise că iar canta stupizenia aia. Dacă întâmplător, Mama nu s-ar fi aflat în camera ei ci prin preajma lui Dan, acesta ar fi avut o adevărată surpriză. El cunoştea originea cântecului, atât melodia cât şi versurile. Doar îl auzise de nenumărate ori din gura lui Petrut, în momentele în care acesta se poticnea şi avea probleme aparent de nerezolvat. Sau la care nu putea să găsească o soluţie în timp util. Întotdeauna, înainte de a fredona cântecelul care îl irită şi pe Dan dar avea o părere mai rezonabilă, Petrut obişnuia să-i spună încetişor: „Când ai o problemă pe care nu poţi să o rezolvi, opreşte-te! Nu te grăbi că berbecul să găseşti o soluţie în speranţa că rapiditatea ar putea compensa lipsa de gândire. E o mare greşeală! Stai şi raţionează mai întâi. Oricât timp ţi s-ar părea că pierzi, acesta este incomparabil cu cel pe care îl vei consuma încercând, şi de cele mai multe ori nereuşind, să repari greşeala pripelii. Bunicul meu îmi spunea asta mereu când eram mic şi tot el mai avea o vorbă: grabă strica treaba. Vorbe, replicam eu. El obişnuia întotdeauna să-mi răspundă: Ai să vezi tu când vei fi mai mare! Ei, uite că acum sunt destul de mare şi nu pot decât să-i dau dreptate. De aceea fredonez prostioara asta. Tot de la el o ştiu. Aşa îmi

amintesc de el şi de înţelepciunea bătrânească”.

Dar Mama nu avea de unde să cunoască toate acestea, pentru că Petrut era, din păcate mort şi nici Dan, singurul lui prieten nu avusese parte de prea multe confidenţe din partea lui. De aceea Dan nu împărtăşise nimic nimănui, nici chiar soţiei sale, considerând cumva sfinte aceste confidenţe. Petrut nu avea darul de a-şi face prea uşor prieteni. Aşa că Mama continua să fredoneze în surdină acel vechi şi naiv, dar nicidecum stupid cântecel.

Un pitic, atât de mic Ibricul îi pregătea riposta.
Făcea baie-ntr-un ibric când ajunse-aproape
Şi-nota şi înota, Profita de-un val.
Tare mult îi mai plăcea. Se-nturna pe-o parte.
Şi în timp ce înota Sărind ca un cal.
Cam aşa, el, reflectă: Te-ai grăbit, pitic nebun
Jocul pe orizontală, încercând bezmetic
Înotând prin apa să visezi, şi-acum.
Este doar o verticală, Ai greşit profetic.
Ca un mers degrabă. Căci ibricul s-a vărsat
Când simţi că-i obosit şi piticul s-a-necat.
Şi de-a dreptul plictisit, Vai, vai, ce păcat
Se grăbi înot spre poartă la ibricul s-a vărsat.
Ca să sară drept pe toarta Vai, vai, ce păcat
Nu ştia ca-n felul ăsta De piticul ce-a uitat.

La un moment dat, în mod curios, cuvintele îi aduseră aminte Mamei de ceea ce bătrânul obişnuia să-i spună uneori lui Dan. „Cu răbdarea treci marea! Însă, dacă ai posibilitatea să o seci dintr-o sorbitură, nu ezită. E periculos, de acord, dar eu prefer să simt sub tălpi un teren sigur, decât să mă las purtat în voia valurilor. Căci nu-ţi recomand înotul. Chiar dacă timpul este, poate, acelaşi”.

Nu înţelegea prea clar ce dorea să-i transmită bătrânul lui Dan, aşa cum era nedumerită şi în privinţa cântecului. Dădu din umeri indiferenţă. „Prostii! Caracteristice numai umanilor. Nu am interes în a-i înţelege. Nu am timp şi nici chef de aşa ceva”.

Continuarea săptămâna următoare.

5 mai 2003